VOM BIRUI

—Constantin MACRI—

Noi cei ce credem că viaţa omului, a omului de pretutindeni, este sacră.

Noi cei ce credem în Dumnezeu şi ne ghidăm actele vieţii în raport cu răspunderea pe care o avem faţă de El, în eternitate.

Noi cei ce dela Socrate, Platon şi Aristotel şi până la ultimii premianţi Nobel, de 2500 de ani, răspândim cultura şi civilizaţia în lume.

Noi care ştim să învăţăm din istorie şi să evităm erorile şi abuzurile de ieri şi avem priceperea necesară să edificăm o nouă societate epurată de păcatele trecutului, societate care să întâmpine cu succes noua vârstă de aur ce se anunţă pentru omenire, pe baza revoluţiei tehnico-ştiinţifice în care dogmatismele ideologice vor apare puerile şi sectare.

Lumea merge înainte şi nu poate fi ţinută pe loc de dictaturile totalitare ale stângii comuniste sau ale noilor Somoza, care s'au suit în locul lui.

La Kremlin ca şi la Managua, la Havana ca şi în Angola stăpâneşte cu forţa o oligarhie impostoare şi demagogică care abuzează de virtuţile mitralierei şi de ignoranţa celor săraci.

Sărăcia, şomajul, războiul nu vor fi alungate din lume aplicând marxism-leninismul, aşa cum deja s'a dovedit, ci aplicând principiile tehnocratice ale ştiinţei politice, aplicare pe care trebue s'o facă cei competenţi, specialişti crescuţi şi educaţi cu frica lui Dumnezeu, deci cu o acută, vie şi atotdefinitorie conştiinţă morală.

Vom birui noi cei de pe ambele maluri ale Atlanticului, zeiţa Libertăţii răspândind o lumină de o atracţie irezistibilă şi pentru omul sovietic handicapat de o educaţie unilaterală, dar presimţind că este victima sau fructul minciunii.

Vom birui noi pentru a putea striga istoriei viitoare, crimele stalinismului, stupiditatea puternică, umilinţa ungară din 1956 şi ofensa criminală din Cehoslovacia anului 1968.

Prin noi va birui democraţia.

Democraţia pur şi simplu fără nici un adaus divagatoriu şi pleonastic şi simulant ca cel de "populară" sau "socială", voinţa populară reală fiind marele duşman al regimurilor moscovite.

Prin noi va birui libertatea.

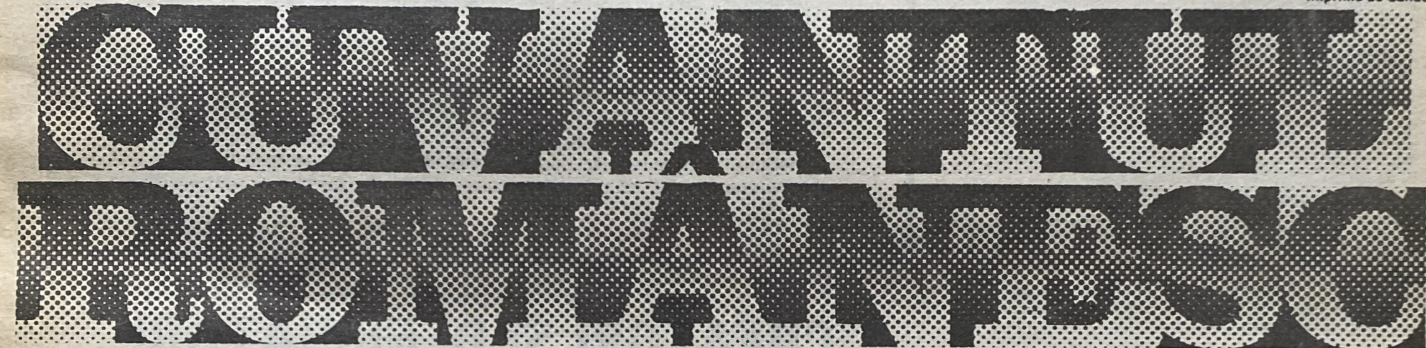
Si zecile de state şi popoare dela Albania şi Cuba, dar mai ales din U.R.S.S. şi Răsăritul european, care vor renaşte după decenii de hibernare în iarna ideologică şi monopartinică.

Vom birui pentrucă pacea trebue să biruie războiul. Războiul din Afganistan, din Angola, din Etiopia, din Orientul-Mijlociu etc.

Vom birui pentru aşezarea lumii viitoare pe baze trainice de cinste şi adevăr. □

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprimé au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 12 Nr. 130 -FEBRUARIE 1987- PUBLICAŢIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULĂ ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

"NAŞTERE ŞI MOARTE ÎN ROMÂNIA"

Eugen BÂRSAN

Am văzut, nu demult, un articol cu acest titlu într'o publicaţie americană.

Nicicând nu s'a scris în Occident mai mult despre România ca în ultimul timp. Din nefericire nimic de bine, ci numai de rău, aşa cum în fapt este situaţia.

Privind problema pe traiectoria ei, dela "colţul de rai" românesc stăpânit de frumoase basme cu Ileana Cosânzeana şi Feţi-Frumoşi, România a ajuns să fie înfăţişată ca o ţară a vampirului "Dracula" sugător de sânge şi apoi ca un colţ lumesc de suferinţe şi jale, în care locul Făt-Frumosului şi al Ilenei Cosânzene de altădată l-au luat Nicolae Ceauşescu, Sfarmă-ţară, şi Elena lui. Două nume, două figuri ale urîtului şi ale unei atotstăpânitoare tiranii, care s'au cocoţat în fruntea ţării în ciuda unei adânci repulsii populare şi care îşi duc viaţa în palate de basme. In fapt tot ce-a mai rămas din basmele de altădată, sunt doar palatele şi castelele lor.

Nu poate fi deloc o chestiune de mirare că ce se întâmplă sub aspect dramatico-tragic în România, e o temă de senzaţie şi de compasiune pentru gazetarii serioşi şi de conştiinţă ai presei din Occident, care fără îndoială dovedesc capabilitatea de a prinde lucruri esenţiale din ceea ce are acolo loc.

Aşa de pildă vedem cum unul dintre ei, se ocupă de problemele naşterii şi morţii din România reserîstă şi de ceea ce între acestea are loc, pătimirea. Pentru ochii străinilor, din lumea civilizată, lucrurile care pentru Români sunt tragicele realităţi de fiecare zi, arată a avea înfăţişarea unor capitole de senzaţie. Si de ce, nu?! Când este elementar şi general cunoscut că copiii se nasc din alte motive, cum ar putea acea lume să nu vadă un senzaţional în faptul că în România comunisto-ceauşistă naşterile au devenit o chestiune de planificare de partid, de Stat şi peste toate de ordin prezidenţial. Si, că în vederea îndeplinirii ordinului, "intimitatea" copilelor şi femeilor este supusă unui control riguros. S'a terminat, deci, cu conceptele de mai înainte ale Românului legate de naşterea unui copil, care mai sunt şi ale omului de pretutindeni care crede într'un Dumnezeu. La şirul lung de alte sminteli comise în România s'a venit iarăşi cu una straşnică: dacă până acum naşterile au purces dela Dumnezeu, de acum ele purced dela

Continuare în pag.3

UNIRE

—Horaţiu COMANICIU—

Exilul nostru se mişcă azi sub semnul unirii. Mulţimea o cere.

Ideea de unire a fost prezentă în toate marile noastre momente istorice.

Fără ea Mihai n'ar fi putut unifica niciodată cele trei provincii româneşti, fie şi trecător. Fără ea Scoala Ardeleană nu şi-ar fi răspândit învăţăturile în toate colţurile locuite de Români. Fără ea, Horia, Tudor sau Avram Iancu, n'ar fi cutremurat conştiinţa naţională. Fără ea n'am fi văzut unindu-se nici Moldova şi Muntenia.

Ea, ideea de unire, a pus în mişcare tribunii transilvăneni, bucovineni sau basarabeni.

Ilie Măcelaru în plină dietă maghiară, sub puternice proteste, a început să vorbească româneşte. El spunea "dacă nu mă pot exprima în limba mea maternă, Patrie şi Naţionalitate, sunt simple iluzii". Aurel Vlad a fost apostrofat în parlamentul maghiar că nu se asociază statului unitar. El răspunde lui Szatmary Mor: "Eu nu mă pot asocia deoarece eu sunt valah şi sunt mândru că sunt valah." Ion Raţiu, ce conducea procesul memorandiştilor, pe care Europa de atunci îl privea, spunea în faţa judecătorilor: "Domnilor, se discută aici însăşi existenţa unui popor, dar existenţa lui nu se discută, ci se afirmă". Lui Vasile Lucaci, marele tribun, cântat în versuri populare, abia scăpat din temniţele Segedinului, i se intentează un nou proces. S'au făcut 111 procese luptătorilor români, în cei 15 ani ce au urmat procesul Memorandului.

Ameninţat din nou, Vasile Lucaci scria unui prieten: "Voi arăta judecătorilor tirani ce înseamnă demnitatea românească. Intr'una din şedinţele trecute, le-am afirmat că eu voi ajunge să fiu ales deputat în parlamentul din Bucureşti. S'au cutremurat la aceste cuvinte, deoarece simţeau în ele ceva profetic."

Aşa ştiau să vorbească oamenii mari ai Transilvaniei de odinioară. Si tot aşa vorbeau peste Carpaţi, oamenii anului 1848 sau ai Independenţei, un Kogălniceanu, un N. Bălcescu sau un Boerescu. Aşa vorbeau şi cei din timpul primului război mondial, un Ionel Brătianu, un Tache Ionescu sau Filipescu. Ionel Brătianu, un mare diplomat şi un ctitor al României Intregite. Un T. Ionescu, ce în unul din celebrele discursuri spunea "Pătrunzând în sufletul ancestral al românismului, găsesc acolo porunca instinctului naţional". Instinctul naţional, picioarele adânc înfipte în solul Patriei, de unde urcă seva ce dă putere unităţii. Ideea naţională, fără care geniul unui popor rămâne sterp, dar o idee naţională condusă de nobleţe, ce permite colaborarea cu alte popoare. Este necesară această colaborare, deoarece azi e ameninţată însăşi civilizaţia noastră. Si tot în acest timp Destinul ne-a trimis un rege inteligent şi loial, o regină deosebită, Regele Ferdinand şi Regina Maria. Iar peste Carpaţi, apare un Goldiş, un Octavian Goga sau un I. Maniu. Iuliu Maniu, acest înalt exemplu de educaţie civică. Tot I. Maniu, când Ruşii au năvălit peste noi, sub imperiul ideii de unitate, îşi dă mâna cu Brătienii, cu socialiştii şi cu mişcarea naţionalistă. Voia să ridice în calea barbariei o barieră morală.

Si astfel, cu mari jertfe, s'a ajuns la România Mare, prin eroism şi prin ajutorul Celui de Sus.

Dar minunea, libertatea a durat doar două decenii. La sfârşitul celui de-al doilea război mondial, Asia s'a revărsat peste Europa. Turcii au ajuns odinioară la Viena, Ruşii, la Berlin. Jumătate din Europa cădea în sclavie, iar cealaltă ameninţată.

Se putea evita această nenorocire? Cu siguranţă că da, dacă popoarele Europei nu s'ar fi războit între ele, dacă s'ar fi unit. Lipsa de unitate are groaznice consecinţe pe plan european sau naţional. De aceea oamenii noştri mari, au făcut totul în ţară, ca să se unească. Noi, în străinătate am petrecut decenii în desunire. Abia în 1986 Consiliul Naţional Român şi-a dat mâna cu Uniunea Românilor Liberi şi cu încă vreo douăzeci de organizaţii şi a creat o strângere de rânduri. Când aceasta s'a creat, Familia Regală a venit între noi. Ea nu putea veni între oameni ce se ceartă, dar în primul moment al unei uniri promiţătoare, ea a venit la Soultzmatt şi apoi la Frankfurt. Această prezenţă a întărit mult unitatea.

Dar unirea aceasta, venită ca un miracol în mijlocul unui popor individualist, e întărită şi prin venirea celor două Biserici naţionale. Au venit şi Biserica Ortodoxă cu toate tradiţiile ei şi apoi şi cea Greco-Catolică, ce se reazimă pe imensa putere spirituală a Vaticanului. Au venit apoi destui luptători, scriitori, muncitori...Dacă Infernul nu reuşeşte să zdrobească din nou o pornire salvatoare, solidaritatea rămâne şi se întăreşte.

Să sperăm că un mare moment naţional îşi continuă viaţa.

Pentru ideea de unire ne ajută şi morţii. In primul război mondial au căzut sute de mii de ostaşi la

Contiunuare în pag.3

editorial

A CĂZUT MASCA IDOLULUI

Presa occidentată prezintă din ce în ce mai multe reportaje despre mizeria care domneşte în România şi critici la adresa "domniei politice" a lui Ceauşescu. Acesta nu mai este răsfăţatul de altădată al unei categorii din presa eruopeană şi americană. Mitul lui Ceauşescu s'a destrămat pentrucă era fals şi artificial. Nici un străin, om politic sau gazetar, nu mai crede în "independenţa" politicii lui Ceauşescu, sau în realizările marilor dezvoltări industriale şi ale unei economii autonome. Două decenii întregi, regimul comunist ceauşist a minţit, a înşelat şi a falsificat istoria. Si toţi cei ce l-au crezut au minţit, înşelat şi falsificat împreună cu el.

Toţi aceştia nu au nici un drept legitim de apărare, nu au dreptul de a invoca ignoranţa sau scuza nevinovatului. Ei au fost angajaţi în apărarea şi promovarea lui Ceauşescu, de interese personale (ceea ce este oribil) sau interese ideologice (ceea ce denotă superficialitate), nu de dorinţe obiective de a respecta adevărul.

Toate criticile aduse, de exilul românesc, regimului comunist din România, inclusiv "regalitatea stupidă" a lui Nicolae Ceauşescu, au fost confirmate de evoluţia istorică a evenimentelor, până la ultima iotă a acestor critici.

Regimul comunist instalat în România, prin forţa militară-sovietică, era străin de sufletul şi aspiraţiile naţionale. Nu avea nici o corespondenţă cu tradiţiile şi destinul istoric al neamului şi absolut nici un fel de suport al poporului român. Acest regim politic s'a menţinut prin teroare şi poliţie, prin armata sovietică, prin trădarea multor intelectuali, prin mahalagii şi demagogi politici, dar niciodată prin ţăranii satelor româneşti.

Partidul comunist român a fost condus numai de proletariatul ţării, de vagabonzii iremediabili ai acestui proletariat, pregătiţi de Moscova bolşevică şi iniţiaţi în metodele de distrugere şi nihilism naţional. Acest partid comunist a inaugurat genocidul naţional, pe toate planurile -cultură, civilizaţie, lege strămoşească, spiritualitate, viaţă socială şi istorie străveche. Naivii, gângăviţii politici, impostorii, imbecilii de rea credinţă, şi aventurierii profesionisti, s'au grăbit să glorifice regimul, pe oamenii lui şi înfăptuirile "colosale", fără să priceapă imensul dezastru care răvăşeşte societatea şi rânduiala poporului român.

Astăzi, aceşti "apologeţi" ai unui regim de crime şi tiranie, ai unui cult de asasini şi, poate ei înşişi ucigaşi, se ascund în văgăunile tăcerilor, se leapădă de ei înşişi sau se cameleonizează şi duc mai departe veninul minciunii şi falsităţilor. Mulţi dintre ei s'au refugiat, pe căi diferite, în lumea liberă şi se profilează în postura judecătorilor sau ai mentorilor exilului, fără ruşine sau remuşcare.

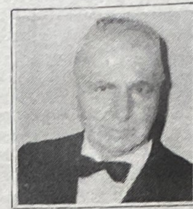
Intre timp, politica lui Ceauşescu este ceea ce a fost totdeauna, continua dependenţă şi subordonarea faţă de Moscova. Infometează poporul şi distruge monumentele istorice ale ţării, împreună cu lăcaşurile de închinăciune, zidite de voevozi şi suflete pioase, care nu au vrut răul nimănui. Acesta este destinul lui Ceauşescu, un cioclu al moştenirilor de tezaur naţional, spiritual, biologic, istoric şi material. Nimeni nu-i mai acordă încredere sau respect, sub nici un fel de beneficiu de inventar. Este ceea ce noi, în exilul nostru, am interceptat de mult şi am arătat tuturor adevărul.

Astăzi, suntem amărîţi de soarta tragică în care au ajuns cei din Carpaţi, prin besmetica politică a unui satrap pe care l-a impus Moscova, dar care se cramponează de poziţia lui, fără să aibă simţul ridicolului şi al aventurii nihiliste.

Credem cu tărie că neamul românesc îşi va regăsi drumul suveranităţii şi libertăţii sale, căci voia lui Dumnezeu nu poate fi biruită de cârpaci şi idoli falşi. Masca idolului Ceauşescu a căzut, în noroi şi blesteme de veac.

George BĂLAŞU

MIHAI FOTIN ENESCU NE-A PĂRĂSIT!

Din Germania am primit tristul mesaj că, în ziua de 18 Ianuarie a.c., distinsul om politic şi gazetar, MIHAI FOTIN ENESCU s'a stins din viaţă, la vârsta de 77 de ani, în Spitalul Universitar din Freiburg, unde acum două luni a fost supus unei grele operaţii, după care n'a mai avut parte de recuperare.

Dacă exilul românesc pierde cu această moarte un politolog de neînlocuit, ziarul nostru pierde de asemenea un colaborator de neînlocuit, în special în sectorul istorico-politic.

De aceea, plecarea lui în lumea veşniciei ne întristează şi îndurerează nespus de mult.

Purtându-i o enormă şi vie preţuire pentru tot ce a avut cu adevărat mare şi bun în el ca Român, pentru importanta şi preţioasa colaborare a lui la Cuvântul Românesc, şi nu mai puţin pentru aleasa prietenie şi camaraderie, îl vom simţi mereu prezent între noi.

Dumnezeu să-l odihnească în pace şi să-i fie ţărâna uşoară!

REDACŢIA

CREATORI ŞI DENIGRATORI

—Gheorghe RĂDULESCU—

Intelectualitatea românească din Occident a dovedit zeci de ani în şir şi dovedeşte continuu superioritatea sa creatoare şi totodată abnegaţie faţă de ţara şi poporul român, care astăzi trăieşte cea mai cumplită tragedie din istoria sa din cauza comunismului. Incepând cu Mircea Eliade, St. Lupaşcu, Vintilă Horia, L.M. Arcade, Eugen Ionescu, Horia Stamatu, Aurelio Răuţă şi continuând cu Virgil Ierunca, Monica Lovinescu, Ion Caraion, Ion Negoiţescu şi mulţi foarte mulţi alţii, consemnăm că ei au reuşit prin creaţiile lor de înaltă şi certă valoare, cât şi prin activitatea naţional-politică dusă împotriva situaţiei dezastruoase din România, să facă cunoscut opiniei publice internaţionale cultura ţării şi în acelaşi timp să atragă atenţia guvernelor occidentale despre prăbuşirea economică, politică, morală, şi culturală din ţară, prăbuşire pricinuită de comunism şi de conducătorii generaţi de el.

In Europa occidentală şi în America au existat şi există personalităţi creatoare româneşti care fac cinste poporului român. Această Românie de peste hotarele ei fireşti contribuie nu numai la continuarea unei culturi tradiţionale şi naţionale, dar încadrată în cultura lumii a deschis un nou şi vast orizont spre noi valori autentice româneşti care nu puteau să se manifeste în ţara asuprită, pângărită, degradată şi acaparată de comunism.

Toate aceste valori româneşti împrăştiate în lume poartă în ele tragedia unui neam creştin care îşi duce crucea spre mântuirea sa, lucru ce se poate uşor sesiza în operele acestor creatori.

Aceste valori cu care exilul românesc se mândreşte au multe de spus acestei lumi, cuvântul şi slovele lor sunt înregistrate şi evidenţiate de universităţi şi academii - prin Mircea Eliade în Statele-Unite şi'n întreaga lume, prin Eugen Ionescu la Academia franceză, prin Emil Cioran în cadrul moraliştilor şi filosofilor din Franţa, prin Vintilă Horia în Spania, prin Horia Stamatu şi Coşeriu în Germania Federală şi prin mulţi alţi din Europa şi America. Pe drept cuvânt se poate afirma că aceşti creatori şi oameni de cultură români, care se află în Occident menţin şi dezvoltă spiritualitatea naţională românească în pofida distrugătorilor comunişti, căci înfrângerile scumpe sunt întotdeauna deasupra victoriilor ieftine ale unora care nu au nimic de spus, adevăratele valori sunt acestea trecute prin suferinţă având o gândire profundă şi creatoare şi nu acelea confecţionate şi propulsate ad-hoc datorită puterii politice sau banilor.

Si totuşi cuibărite prin apusul lumii se află stranii înfăţişări care vin în sprijinul sistemului descompus din ţară, încercând să lovească şi să discrediteze pe unele personalităţi care de altfel sunt de mult recunoscute şi apreciate la justa lor valoare de întreaga opinie publică.

Desigur că a-i ignora pe aceştia este o metodă bună şi demnă, totuşi este o datorie a noastră să punem problema şi public pentrucă aceşti denigratori ai culturii româneşti, sunt uneltele făţişe ale regimului din ţară.

Cultura românească actuală din Occident pe valorile menţinute se sprijină şi acestea nu pot fi date la o parte, deoarece creaţia lor a pătruns în esenţa culturii naţionale, iar acei defăimători nu pot înfrânge ce este de mult valorificat. Un procedeu care se întâlneşte doar în presa impusă de partid din România. □

CĂTRE REDACŢIE

*CALGARY, ALBERTA, CANADA - ...Pentru prima dată am citit Cuvântul Românesc în Campo pentru refugiaţi din Latina, Italia, unde sosea cu ceva întârziere dar regulat. Mi-a făcut plăcere să văd slovă românească, iar ştirile citite erau cu totul noi pentru mine.

Sunt plăcut impresionat de apariţia ziarului Dvs. şi aş dori să-l citesc în continuare.

V'aş ruga să-mi trimiteţi ziarul gratuit pe perioada în care sunt elev. Vă mulţumesc,

Aurel DUMITRESCU

*OHIO, STATELE UNITE - Cu ocazia Sfintelor Sărbători am primit un pachet cu almanahuri, cu obligaţia să le vând şi să înapoiez trimiţătorului, suma încasată. Nu am cerut aceste volume, care-mi fac impresia că-i opera unui comunist deghizat în "disident", cu intenţia de a provoca discordie în sânul refugiului. Ce obligaţie am faţă de acest individ care transformă oficiul parohial într'un chioşc de maculatură comunistă? Eu cred că nu am nici o obligaţie. Legea americană a luat de mult măsuri contra celor care trimit prin poştă articole nesolicitate; destinatarul nu este obligat să le înapoieze, nu este obligat să le plătească.

UN PREOT DIN OHIO

REDACTIA ZIARULUI MULTUMESTE CELOR CARE AU TRIMIS FELICITARI ECHIPEI DE REDACTIE CU OCAZIA SFINTELOR SARBATORI.

Second Class Mail Registration Number 4133

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că -REDACŢIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

GENERAȚIA MEA...

—— Mihaela RAICU-TRANDAFIR ——

Sunt două lucruri care mă îngrijorează, așa cum probabil ar trebui să îngrijoreze pe toți Românii generației mele aflați în exil: pe de o parte, situația grea în care se găsește azi, poporul român în România, supus unui adevărat holocaust la sfârșit de secol 20, iar pe de altă parte faptul că Românii conducători ai exilului, adevărații Români, încep să îmbătrânească, sau chiar să dispară. Si aceste două idei se contopesc într'una singură: ne piere neamul și noi nu facem destul pentru a împiedica-o.

Căci aceasta este realitatea: exilul românesc este condus de octogenari, urmați de septuagenari, mai puțin de sexagenari și foarte puțin de Românii între 40-60 de ani. Este o realitate crudă, nu pentrucă noi, cei mai tineri și presupuși plini de energie și entuziasm ar trebui să conducem exilul și nu-l conducem, ci pentrucă în momentul când cei mai în vârstă vor dispare, și aceasta se poate întâmpla foarte repede, noi, vom rămâne dezorrientați, nu vom avea pe cine să urmăm.

Aici este tragedia pe care puțini dintre cei născuți după 1940 o recunosc sau măcar o înțeleg. Pentrucă, ne sau nu ne place, "bătrânii" conduc exilul. Si cu toate discuțiile, certurile, luptele dintre vechile lor partide politice, ei îl conduc și încă bine, menținând neamul românesc pe locul pe care a fost fiind liber și pe care acesta trebue să fie. Si la nevoie, dau dovadă de unire în fața dușmanului comun. Iar noi ar trebui să ne mândrim că am cunoscut, văzut sau ascultat pe Radu Budișteanu sau pe Mihai Fotin Enescu, mari nume ale exilului românesc. Am citat doar două din numele semnificative ale exilului românesc. Indiferent de culoarea politică pe care au îmbrăcat-o, toți au fost și sunt niște naționaliști, niște luptători, oameni al căror ideal înflăcărat este unul și același - lupta împotriva comunismului și de eliberare a neamului de sub străini.

Desigur, sunt comentarii cu sutele din partea generației mele, mai puțin conștientă de tragedia prin care neamul nostru trece, precum că acesta este cursul vieții , într'un singur sens, că întotdeauna unii au dispărut și alții le-au luat locul și totul a mers înainte, ba chiar, fiecare generație este pregătită mai bine decât cea precedentă. Si nu i-aș contrazice pe aceștia în ce privește, știința, tehnica, arta, în care, cu toate greutățile inerente unui regim comunist de teroare, există o disciplină și o seriozitate în educația noastră, în așa fel încât odată ajunși în Occident, nu numai că putem face față condițiilor avansate ale societății capitaliste, dar ne afirmăm imediat în diversele domenii tehnice în care lucrăm.

Mi-aș permite să-i contrazic însă în domeniul spiritual, ideologic, politic, dar mai ales istoric, în care generațiile născute după 1940 nu au nici un fel de pregătire. Istoria de după 1907, pe care am învățat-o noi în licee, se reduce la intrarea și apoi ieșirea partidului comunist din ilegalitate, la "crimele" înfăptuite de legionari, războiul mondial sfârșit prin eliberarea României de către armatele sovietice, instaurarea puterii comuniste, Gheorghiu Dej, și se oprește la Nicolae Ceaușescu, cu care se bate pasul pe loc în "Epoca lumină" de atâta amar de vreme.

Sosiți în Occident cu acest bagaj de vagi cunoștințe istorice, este firesc să greșim și să confundăm naționaliștii cu fasciștii și cu criminalii de război. Si ne-a mai ajutat și Sergiu Nicolaescu cu filmele lui la îndoctrinare. A greși este omenesc; dar a persevera în greșeală este diavolesc.

Este adevărat că nu am avut parte de educatori sau cărți în România comunistă care să ne spună adevărul și care să ne învețe adevărata istorie dela 1907 încoace, iar părinții noștri, probabil nu au făcut-o din teamă. Dar nu putem spune același lucru acum, aici, unde cei ce au trăit această istorie vor să ne învețe , iar cărțile ce zac nedeschise în lăzi și biblioteci, vor să fie citite.

Si mi-aș mai permite să spun generației mele, că, cu excepții pe ici, pe colo, în marea majoritate, noi nu avem o conștiință națională, noi nu suntem niste luptători, nu putem sacrifica bunăstarea noastră pentru bunăstarea neamului. Si iarăși în majoritate, idealul celor veniți în exil este îmbogățitea, parvenirea, câștigarea unei liniști prin înstrăinare.

In articolul său "România dintre cele două războaie" (Cuvântul Românesc, Iunie, 1986) M. F. Enescu scrie: "Generația României Mari e pe ducă. Puținii câți au mai rămas au datoria, cât mai au timp și cât mai pot, să comunice cunoașterea și experiența lor de folos la profilarea României dintre cele două războaie". Aceasta este datoria generației României Mari, iar misiunea vitală a generației noastre și a celor următoare este de a renaște România Mare în Europa Mare.

Pentru acest lucru, mă adresez generației mele, să ne formăm un spirit naționalist asemănător vechii generații, pe care să-l dublăm cu dorința noastră de a-i ajuta pe cei de acasă, să ne trezim din amorțeală, și să dedicăm cât mai mult din viața noastră luptei pentru salvarea neamului □

"NAȘTERE ȘI MOARTE ÎN ROMÂNIA"

Urmare din pag. 1

Ceaușescu. Ii place sau nu, o doare sau nu, femeia română trebue să prăsească la ordin, ieniceri de partid.

Cât despre faptul că în bună parte moartea în România ar purcede de asemenea tot dela Ceaușescu nu putem decât să fim total de acord că mai înainte de voia lui Dumnezeu viața Românilor este la discreția președintelui și a partidului. Câți, știuți și neștiuți, n'au murit în prigoane și dețineri, și cât de pustiitoare e secera morții legată de politica lui de înfometare a Românilor la scară națională, sunt lucruri de avut în vedere. Singurii Români care scapă de problemele de naștere și de moarte sunt cei care fac parte din clasa partidului, cei mai teribili ciocoi de care a avut parte neamul românesc, ciocoii roșii care sfruntează cu alura țiganului "făcut", că ei sunt partidul și țara. Si care mai sunt instrumentele nemiloase și fanatic executoare ale politicii care emană dela vârful prezidențial.

Presa străină oprindu-se la sorgintea lipsurilor și înfometării, adică a cauzelor de legătură sau influență cu moartea din România marxistă, ține s'o redea așa cum o vede: Secretarii județeni de partid care sunt factori atotputernici în județe, au marea și importanta misiune de a livra Statului o cât mai mare sau grasă cotă de alimente din județele lor. Iar pentru a fi populari cu nebunia Președintelui, iau dela gura poporului aproape totul, ceea ce -rămâne de conclus- înseamnă un clar atentat la sănătatea și viața acestuia, mai pe scurt o împingere la moarte. Si când omul moare, urmează explicația că el "n'a mai avut zile". O asemenea explicație cere să te oprești cu limba la atâta. A continua să spui că el "n'a mai avut zile" pentrucă partidul i-a sustras mâncarea pentru a dispune de ea altfel, e o chestiune de instigație contra Statului și deci de mare bucluc. Așa decurg lucrurile în România marxistă.

Si ceea ce se întâmplă acolo e un extrem de crud stalinism practicat sub alt nume. Omul de rând, omul sclav al sistemului ciocoimii comuniste, se naște, pătimește și moare în complexul decretelor de partid, unul mai anapoda ca celălalt. In concluzie, după cel pe care l-am reliefat și ținem să-l mai subliniem odată: dacă ești femeie, vrei nu vrei, decretul te obligă să te supui la controalele ginecologice lunare și pur și simplu să îndeplinești norma de făcut patru copii.

Ce se alege de copiii făcuți din ordin, adică contra voinței și în condiții de mizerii crâncene de hrană și sănătate, e o problemă nereglementată de decrete și pe care vine moartea s'o rezolve. Fără exagerare, moartea la copiii din România a atins un procent mare. Iar dacă copiii nu sunt suficient băgați în seamă, în chip clar acest lucru se întâmplă și mai puțin cu cei mai în etate.

Eugen BÂRSAN

Ce s'a sărbătorit la 1 Decembrie:

UNIREA CU ARDEALUL SAU EPOCA CEAUȘISTĂ ?

Cu scornicisme, socialisme și amnezie s'au comemorat "68 de ani dela făurirea statului național unitar român."

După câteva fraze menite să gâdile glandele tiroide ale entuziasmului de paradă, presa reseristă dă cu secera prin istorie și taie tot ce ne leagă de memoria martirilor care au luptat pentru întregirea neamului.

"România Liberă" (1/12/86) pomenește voevozi, pacea din 1920 și recitează, călărind în zig-zag prin istorie, "...evenimentele din 1857-59 și 1877-78 ....Partidul Național Român...Reprezentantul Românilor care a vorbit în Parlamentul ungar la 18 Octombrie...veteranii dela Alba Iulia...." etc.

Se notează că Unirea reprezintă "...evenimentul înscris cu litere de aur în cartea cea mare a istoriei neamului...." DAR NU SE DĂ NICI UN NUME!

"Unirea" s'a făcut cu eroi necunoscuți!

Amnezia este justificată!

Identitatea celor care au luptat pentru "Permanența idealului de unitate" ar coincide cu numele celor morți prin pușcăriile actualului regim.

Iuliu Maniu plus alte sute și mii de martiri.

Care a fost scopul patrioticelor bătăi din tobă, ni-l mărturisesc, în primul paragraf, logofeții dela curtea Voievodului cel Isteț, Nicolae.

"Cinstim măreața zi de 1 Decembrie, la sfârșitul unui an rodnic al României socialiste...." și de aci încolo se uită că -i vorba de "Unire" și se dă cu sorcova...să trăiți, să 'mbătrâniți că: "Partidul Comunist Român, în spiritul unei exemplare unități: 'Epoca Ceaușescu' a ridicat aceste glorioase tradiții ale Unirii românești...."

"...patria noastră recunoaște cea mai bogată și mai înfloritoare epocă din existența ei multimilenară....tovarășul Nicolae Ceaușescu, ctitor de eră nouă, genial gânditor și om politic..... țara a dobândit realizări excepționale...cu o industrie puternică, cu o cultură înfloritoare..."

Procesul dela Cluj (25 Mai 1894) când au fost condamnați "Memorandiștii" a fost înlocuit cu procesul dela Brașov (1936) "...intentat luptătorilor comuniști și antifasciști în frunte cu tov. Ceaușescu care..."

In articolul dedicat Unirii din 1918, sunt pomeniți de peste 45 de ori: Congresul al IX-lea, al XIII-lea, partidul, "Fiul Iubit", realizări uriașe, etc.

Așa scriu comuniștii istoria nouă a neamului.

Nu se dă nici un nume de luptător ardelean cu excepția că se publică un citat dintr'un discurs al prof. Vasile Goldiș.

Alături de Goldiș este reprodus un citat al socialistului Gheorghe Bujor care în 1917 s'a dus la Odesa să ajute revoluția comunistă. (A fost mai târziu arestat și condamnat de tovarăși, N.R.), și un alt citat al lui Dobrogeanu Gherea (Katz Mihail Nikitici, Evreu născut în Rusia). Dobrogeanu-Gherea a fost un autodidact, prieten cu Ion L.Caragiale și un valoros critic literar care susținea școala artei cu tendință, în contrast cu Titu Maiorescu care susținea ca arta să fie făcută de dragul artei. D.G., care avea în exploatare restaurantul gării din Ploiești, ar fi avut și el soarta celorlalți "capitaliști."

Articolul închinat "Idealului de unitate" se termină cu începutul:

"...celebrăm Marea Unire....sub conducerea celui mai iubit fiu al națiunii, tov. Nicolae Ceaușescu, pentru creșterea continuă a prestigiului României de azi și de totdeauna." Argații autori: Dr. Al. Porteanu și Ion Pavelescu.

In România istoria a fost crăpată în două:

Tot ce s'a realizat până la Congresul al IX-lea se datorește inițiativelor luate de masele populare cu instincte socialiste, și tot ce s'a realizat după Congresul al IX-lea se datorește tovarășului Ceaușescu.

Stroe MOLDOVANU

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Am aflat trista veste că pe data de 27 Ianuarie a.c. a încetat din viață , la Lisabona , în urma unui atac de inimă , acel care a fost

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA

UNIRE

Urmare din pag.1

Mărășești, Oituz sau Tisa și apoi mai târziu, tot sute de mii, pe câmpiile rusești, prin temnițe sau deportări. Acești osteni au murit pentru întregirea hotarelor, cu cuvântul de unire pe buze.

Noi desigur că așteptăm eliberarea și prin concurs străin, dar marea putere de speranță stă în noi, în cetatea noastră sufletească. Primejdiile devastatoare nu vin dinafară, ci din mijlocul cetății. Noi vom muri prin păcatele noastre, sau vom învia prin munca noastră, prin jertfa noastră și prin solidaritatea noastră.

Templul unirii, de-l putem menține, el ne va aduce libertatea. □

Horatiu COMANICIU

COMEMORAREA FĂURIREI ROMÂNIEI MARI DE CĂTRE ROMÂNII EXILAŢI DIN EUROPA OCCIDENTALĂ

—Constantin MAREŞ—

Când în Decembrie 1985 am organizat la Frankfurt, în Germania Federală, sărbătorirea întregirii ţării, Români din pribegie neaderenţi la nici un fel de organizaţie împreună cu acei aparţinând câtorva din organizaţiile naţionale ale exilului, am sperat cu toţii că aceasta va fi un început.

Casandrele scepticismului şi pescuitorii în ape tulburi au fost deranjaţi, dar au urmat într'un cadru tot mai larg, sărbătorirea Unirii Principatelor în Ianuarie 1986 la Heidelberg, întâlnirea din Paris, marea întâlnire dela Soultzmatt prilejuită de Ziua Eroilor şi puternica demonstraţie din Bonn, cu prilejul Săptămânii Naţiunilor Captive.

Acesta a fost cadrul în care mai multe organizaţii, începând cu cele două principale, Consiliul Naţional Român şi Uniunea Românilor Liberi, au lansat chemarea la o cât mai largă sărbătorire a făuririi României Mari, pentru ziua de Sâmbătă 20 Decembrie în Frankfurt pe Main.

Ca şi la Soultzmatt, s'a făcut apel la prezenţa Regelui Mihai şi a familiei sale, şi ca în Iunie în Alsacia, Regele şi-a dat deplinul său acord.

Ca loc al adunării a fost aleasă sala mare din clădirea Kolpinghaus, aflată în centrul oraşului de pe Main. A urmat o minuţioasă pregătire la care şi-a adus o deosebită contribuţie Comunitatea Ortodoxă Română "Maica Domnului" din Frankfurt, condusă de Radu Roşeanu.

In ziua anunţată, sala s'a umplut până la refuz, din cei peste 400 mulţi stând în picioare.

In balcon, s'a amenajat o lojă specială pentru familia regală, cu tricolor şi stema regilor României, brodată cu migală de graficiana Oana Vasiloschi, fiica regretatului preot român. Pe scenă, drapele româneşti şi al ţării gazdă, precum şi tradiţionalul Pom de Crăciun.

Erau prezente multe grupări ale exilului românesc şi am să-mi cer iertare dacă în această relatare se vor strecura scăpări şi că în limita spaţiului tipografic, nu voi putea cita toate persoanele ce ar fi meritat aceasta. Erau prezenţi mulţi membri ai Uniunii Românilor Liberi, în frunte cu Ion Raţiu, Doru Novacovici, Dan Cernovodeanu, Mircea Constantinescu, Dr. Alexandru Munteanu şi Dr. Florin Mătrescu. Printre membrii de faţă ai Consiliului Naţional Român se numărau Preşedintele organizaţiei Horaţiu Comăniciu, Dr. Alexandru Bidian, Paul Morcov. S'a remarcat absenţa lui Mihai Fotin Enescu, ţintuit la patul său din spital de o grea boală. Arhitectul Stefan Gane din Paris reprezenta Asociaţia pentru Protecţia Monumentelor Istorice. Grupul de foşti deţinuţi politici constituit cu sediul în Elveţia era reprezentat de către Dumitru Ionescu, Gheorghe Mazilu, Dr. Maximilian Corbu şi Constantin Râşcanu, iar Comunitatea Ortodoxă din Manheim prin Nicolae Craiu şi alţi câţiva membri. Din partea Comunităţii Românilor din Elveţia era prezent Av. Ion Broşteanu, iar dela Revista Scriitorilor Români, Dr. Constantin Sporea. Din Comitetul Românesc al Societăţii Internaţionale pentru Drepturile Omului erau de faţă mai mulţi membri printre care Mircea Manea şi Maior Balaci iar dela Biblioteca şi Institutul Român din Freiburg, noul Director ales, Iancu Bidian.

Pe lângă ziarişti germani, se afla în sală o întreagă echipă dela Radio Europa Liberă în frunte cu Mircea Carp, Directorul adjunct al Postului, corespondentul Postului BBC/London, corespondenţi ai publicaţiilor din exil: Cuvântul Românesc, Curentul, Căminul Românesc (Elveţia), Curierul Românesc (Suedia), Stindardul Românilor, cu regretul că Directorul ziarului Ion Pantazi a fost împiedicat de boală să participe la manifestare. Erau prezenţi şi Ion Dumitru, Directorul Editurii din München şi al publicaţiei Săptămâna Muncheneză şi Dr. Petre Vălimăreanu, Directorul ziarului Vatra. A participat, de asemenea, Lia Constantinescu, secretara particulară a Regelui.

Pr.D.Popa, Mons. O.Bârlea şi Pr. V. Mehedinţu oficiind serviciul divin

Exact la ora anunţată, la 13.30 şi-au făcut apariţia Regele Mihai împreună cu soţia sa, Regina Ana şi Principesa Margareta, având în mâini mari buchete de flori ce le fuseseră oferite la sosire, pe aeroport, şi la intrare. Intreaga asistenţă a intonat în picioare Imnul Regal Român.

Ceremonia a început cu un serviciu religios, săvârşit de trei preoţi ce marcau cele două mari biserici naţionale: Monseniorul greco-catolic Octavian Bârlea, Protoereul Dumitru Popa din Freiburg şi Preot Dr. Viorel Mehedinţu, parohul comunităţii din Frankfurt.

Regele Mihai I citind mesajul

Au urmat două conferinţe. Istoricul Gheorghe Ciorănescu a vorbit despre Alipirea Transilvaniei, iar Nicolae Lupan, conducătorul Organizaţiei Pro Basarabia şi Bucovina, despre unirea acestor provincii cu Regatul României. Apoi a luat cuvântul Horaţiu Comăniciu, care a impresionat întreaga asistenţă evocând făurirea României Mari şi ideea de unire şi arătând că Regele a venit printre Români tocmai în aceste două momentede unire ale pribegiei, la Soultzmatt şi la Frankfurt, unde s'au întâlnit şi reprezentanţii celor două mari biserici româneşti.

Intâmpinat cu urale, Regele Mihai a coborît pe scenă, dând citire mesajului său. Prima parte, în limba germană, a subliniat semnificaţia acestei întâlniri pe pământul Germaniei cu adevărat democratice, şi Românii precum şi Germanii originari din România aflaţi în sală au aplaudat îndelung pasagiul în care s'a arătat că veacuri de-a rândul, până la instaurarea puterii comuniste, Românii şi Germanii au trăit în bună înţelegere fără a dori vreo clipă să-şi părăsească pământul pe care s'au născut şi că în 1918, adunările Germanilor din Transilvania şi Banat au votat în unanimitate voinţa de unire cu Regatul României.

Regele Mihai a ţinut să accentueze drepturile imprescriptibile româneşti asupra Transilvaniei, recunoscute de toate tratatele internaţionale ce au urmat primului şi celui de-al doilea război mondial, plus faptul că sute de mii de ostaşi români şi-au dat viaţa pentru întregire. Totodată a calificat atât ca etnocid cât şi ca genocid soarta Românilor din Basarabia şi Bucovina ocupate de Soviete, şi aceasta în ceea ce a definit ca fiind o ruşinoasă nepăsare a organizaţiilor şi opiniei publice internaţionale. Combătând tendinţele revizioniste, mesajul regal a făcut un apel la Unguri şi toţi minoritarii democraţi pentru a lupta cot la cot alături de Români împotriva adevăratului duşman, comunismul muscălesc.

A urmat apoi un program artistic realizat la o înaltă ţinută. Corul Bisericii Româneşti din Frankfurt, compus din 25 de persoane şi condus de Maestrul George Crăsnaru, cântăreţ la Opera din Wiesbaden, a executat o serie de colinde tradiţionale româneşti şi a acompaniat părţile solistice ale lui George Crăsnaru şi Lucia Roic, care au interpretat bucăţi muzicale compuse de Dumitru Chiriac şi Tiberiu Brediceanu. Actorul Viorel Iliescu a recitat sonetul "Copacul" de Ion Barbu, iar actorul Nae Cristoloveanu versurile de închisoare "Moş Crăciun" ale lui Radu Gyr şi pe fundalul muzical al "Doinei de jale" poezia "La noi" de Goga, a cărei emoţionantă interpretare a făcut pe mulţi din sală să lăcrimeze, începând cu însuşi Regele Mihai, care a declarat apoi că întregul program şi toată starea de spirit ce a domnit în adunare, l-au făcut să retrăiască atmosfera de acasă şi Crăciunurile copilăriei sale.

La finele comemorării, Ion Raţiu a dat citire unei proclamaţii, adoptată cu aclamaţii de cei prezenţi, prin care pornindu-se dela simbloul regal al unităţii, cu reprezentarea celor două mari biserici naţionale, Românii din lumea liberă afirmă hotărît respingerea comunismului de către întreg poporul român, dornic de independenţă şi libertate cu deplina garantare a tuturor drepturilor sale, după care întreaga asistenţă, în picioare, a intonat imnul regal, moment ce a marcat încheierea sărbătoririi făuririi României Mari.

Această sărbătorire a constituit un multiplu succes al exilului românesc, dovedindu-se încă odată că important este ce poate şi trebue să ne adune şi nu puţinul care nu trebue să ne deosebească. Organizaţii de nuanţe diferite şi Români făcând parte din ceea ce aş denumi ca fiind cea mai mare organizaţie a pribegiei, aceea a Românilor neorganizaţi, au învins inerţii, reţineri şi dezorganizări. Pentru a trage însă toate concluziile necesare şi a porni şi mai bine înarmaţi pentru viitor, este cazul să fie menţionate şi alte aspecte ale marii manifestări din Frankfurt, unele absenţe şi unele prezenţe. Regretabil că întocmai ca şi la Ziua Naţiunilor Captive, Asociaţia Foştilor Deţinuţi politici din Paris, a strălucit prin absenţă, atât la convocare cât şi la participare. Nu miră pe nimeni că în ultima vreme, tot mai mulţi foşti deţinuţi se axează pe grupul constituit cu sediul în Elveţia, dar cu aderenţi în mai multe ţări din Europa precum şi din America. Absent la Soultzmatt, absent la Bonn, CDR-Cercul Democrat al Românilor din zona Offenbach a lipsit şi la această manifestare, preferând să se războiască prin publicaţia sa "Dialog" cu dreapta şi orientarea naţionalistă, chiar dacă este vorba de un naţionalism insufleţit de sentimente alese, reacţie la desnaţionalizarea la care se dedă internaţionalismul comunist. Dacă cei mai mulţi din cei prezenţi la comemorare erau animaţi de nobile sentimente româneşti, n'au lipsit, chiar izolate, câteva elemente eterogene. Au putut fi astfel semnalaţi câţiva "actagii" din Germania, care după ce au beneficiat de mană datorită unei bunici vag nemţoaică, lepădându-se de tot ce este românesc, au venit împinşi de curiozitate şi de o trecătoare criză de neomonarhism. Puţini, dar prezenţi, au fost şi "protipendiştii" care au confundat o mare manifestare românească cu o premieră la Teatrul Mic.

Horaţiu Comăniciu se adresează celor prezenţi

N'au lipsit "alarmiştii", deşi au preferat să rămână, precum şobolanii, în intuneric. Au telefonat în două rânduri poliţiei germane, anunţând că va exploda o bombă pusă la locul potrivit, dar cum fuseseră luate toate măsurile de pază şi siguranţă, nu au reuşit nici să întrerupă şi nici să tulbure atmosfera, care prin senin şi entuziasm le-a otrăvit ura şi invidia lor de ambasadişti.

Posturile de radio BBC şi Europa Liberă au redat ascultătorilor din ţară, pe larg, cele ce s'au realizat la Frankfurt. Pentru prima dată, unul din cele mai importante ziare din Europa Occidentală, Frankfurter Allgemeine Zeitung, al cărui corespondent a fost în sală, a relatat despre o adunare a exilului românesc, dând amănunte.

Realizată sub semnul unirii, la capătul unui an în care au avut loc mai multe manifestări de acest fel, comemorarea dela Frankfurt convinge încă odată că numai în ideea unităţii vor putea fi împlinite într'o zi cuvintele rostite de Petru Rareş, fiul lui Stefan: "Vom fi iarăşi ce am fost şi mai mult decât atât". □

LITERATURĂ ŞI ISTORIE

CIOCOII, NEOCIOCOII...

—Titus BĂRBULESCU—

"Ciocoiul este totdeauna şi în orice ţară, un om venal, ipocrit, laş, orgolios, brutal până la barbarie şi dotat de o ambiţie nemărginită. Pepiniera în care cresc aceşti inamici ai onoarei şi ai tuturor virtuţilor cetăţeneşti, este mai totdeauna casa bogatului parvenit. Aci vine ciocoiul umilit şi cere a servi"...

N.Filimon, Ciocoii vechi şi noi. Sau, ce naşte din pisică, şoareci mănâncă. (Carte scrisă cam pe la 1860 - şi tratând despre societatea românească din "Vremea lui Caragea", 1814: sfârşitul epocii fanariote în principate.)

"1. Oamenii se nasc şi rămân liberi şi egali în drepturi...

2. ...aceste drepturi sunt: libertatea, proprietatea, securitatea (individuală) şi rezistenţa la opresiune.

3. Principiul oricărei suveranităţi rezidă, esenţial, pe naţiune".. Declaraţia drepturilor omului şi cetăţeanului, 1789.

"Lupta pentru orizontul României din 1918 s'a pierdut în 1938."

H.Stamatu, România şi Românii (în Cuvântul Românesc, 1986)

Cuvântul românesc CIOCOI derivă dela ciocul păsării de pradă, fiind sporit în conotaţia lui morală de sufixul perjorativ -oi, utilizat în porecle (cf. cioroi, coroi, vistavoi, moroi...). In evoluţia lui semantică a fost, probabil, contaminat şi de barbă-cioc, bărbuţa tăiată cu grijă a unui fante de curte veche ("musca" unui crai din vremea lui Napoleon al III-lea).

In accepţiunea lui actuală - cuvântul este mereu folosit în româneşte, precum şi în varianta lui de "ciocârlan" -, înseamnă o comportare de sub-om, de sub-român de pe spaţiul geografic şi istoric românesc, ba chiar şi din "străinătăţi". Ciocoiul minte, este venal, tinde a-şi dezvolta acţiunea lui "şmecherească", adică pervertită de *mobilul "lucrativ-economic", când acesta* este satisfăcut pe spatele vecinului cinstit, harnic, inocent. Nu este un termen rasist, sau xenofob. In literatura română primul care l-a ilustrat este Dinu Păturică, protagonistul romanului Ciocoii vechi şi noi, de N. Filimon. Apoi, Tănase Scatiu, din romanul Comăneştenilor, de Duiliu Zamfirescu. Dinu Păturică era fecior de vătaf, pe moşia postelnicului Andronache Tuzluc. E deştept, frumuşel, fără scrupule morale. Işi ruinează patronul substituindu-se lui şi în avere şi în alcov, pe lângă ţiitoarea acestuia Kera Duduca!...Situat în spaţiul istoric şi evolutiv al societăţii româneşti din vremea aceea, Păturică este un simbol semnificativ necurat alături de alte exemple simbolice curate care împreună s'au dospit în creaţiunea societăţii româneşti cu orientare ideologică liberal-burgheză, a secolului al 19-lea. Va înflori proprietatea (inviolabilă) imobiliară şi mobiliară. Se va dezvolta comerţul internaţional. Principatele moldo-valahe, încet-încet se emancipează politic de puterea suzerană. Creditul bancar - străin dar şi indigen - va investi şi pune în valoare avuţiile naţionale. Va raporta aur şi produse manufacturate, spre folosul cui? Spre folosul întreprinzătorilor cu minte ageră, care au învăţat la şcoala Apusului cum se generează o economie liberal-capitalistă. Ei sunt întemeietorii burgheziei române. Impreună cu alţii, din ţară unde exista "învăţământul luminist" (nu iluminist...), izvorît din revoluţia franceză, de roirea acesteia în Europa de către armatele napoleoniene, de filosofi şi profesori itineranţi prin ţări de est, de paşoptişti... Exista prin conacele şi bibliotecile boierilor - mari, mici, de ţară, de provenienţă fanariotă. Exista în preajma bisericii la oameni ieşiţi din popor, vreun înalt cleric - rar, ca bunăoară vlădica Ilarion al Vâlcii, aliat cu Tudor Vladimirescu, cu George Lazăr, acesta din urmă dirijează chiar tragerea cu tunul peste Bucureştiul învălmăşit de protipendada câştigată la cauza eteriei lui Ypsilanti...Alţii sunt formaţi pe la şcolile de lângă biserică, cântăreţi la strana ca Anton Pann, Filimon, ca bunicul lui Eminescu, în Bucovina; alţii sunt canonicii şi învăţaţii luminişti din Transilvania, formaţi la Roma şi mica Romă a Blajului (biserica unită), sau la Viena şi Sibiu (biserica ortodoxă, mitropolia lui A. Saguna). Ei şi emulii acestora sunt cei mai aprigi apărători ai libertăţii Românilor faţă de puterile suzerane, faţă de inegalităţile de clasă din lăuntru: politice, economice, sociale. Ei provin din mica burghezie rurală, din ţărănimea trecută prin şcolile bisericii, uneori prin armata imperialilor austrieci, ruşi... Fără îndoială că printre ei toţi, dela boier mare până la opincă, vor fi şi unii cu vocaţie de ciocoi, care născând din pisică, şoareci mănâncă! Mai ales dintre cei veniţi din "ţinuturile de baltă" ale României, din periferia societăţii româneşti în mutaţie spre o societate modernă liberal-burgheză, fruct al secolului al 19-lea, având ca centru de roire politică principatele moldo-valahe, apoi statul independent român din vremea domniei regelui Carol I. Incăodată, ciocoi nu este o noţiune rasistă, ci sociologică cu conotaţie morală de profitor fără scrupule, care profită de bunul vecinului, şi-l însuşeşte, devine rapace în raporturile cu boierii, cu ţăranii producători de bunuri care sunt negociabile după logica capitalistă bazată pe credit, pe transport, pe piaţă şi preţurile pieţii internaţionale. Ciocoiul se integrează la periferia societăţii româneşti moderne care are ca suport o clasă mijlocie în formaţie. Se introduce în ea, contribuind la îmbogăţirea ei graţie mobilităţii lui de samsar "bun la toate şi mai ales la crime şi delicte" acoperite de autoritatea de stat. Contribuie astfel la inegalitatea şi injustiţia socială. Nu are morală, nici mesianism naţional: romantismul paseist aparţine conservatorilor, patriotismul realist (confuz demagogic în imitaţia ideilor occidentale) aparţine liberalilor. Ciocoiul, ciupercă veninoasă a lumii burgheze de atunci - precum şi a celei proletare de acum -, înfloreşte în momentele de violenţă şi tiranie a statului - fie el zis "burghez-liberal-protecţionist". Se împinge în ierarhia societăţii, profitând de avantajele acordate partidului şi partizanilor zeloşi ai puterii. Abuzează, îşi face din puterea statului putere de parvenire personală. Toate rupturile dramatice din istoria României moderne şi contemporane au avut ca victimă massa poporului român, dezarmat, vândut pe piaţa internaţională, iar ca beneficiari clasa conducătoare infiltrată de ciocoi.

Aşa dar, tranziţia dela un regim agrar şi patriarhal spre un regim de întreprindere liberă capitalistă ("ţi dau, îmi dai"), respectând proprietatea, folosind libertatea de a pune în valoare solul şi avutul românesc, potenţial în bogăţii materiale şi spirituale, a fost făcută datorită efortului principal al partidului liberal, pe temeiul unei clase mijlocii, industrioasă, luminată, pe care acesta a suscitat-o. Conservatorii, neo-conservatorii junimişti, "takişti" şi-au dăruit pământul (căci preţurile derizorii, fixate de stat, înseamnă dar), s'au integrat parţial în noua doctrină a ţării care conţinea implicit un viitor sacrifiu, total, de pământ şi de sânge, în schimbul României Mari...In timpul regatului lui Carol I, s'a desăvârşit mutaţia ideologică. Cu profesiuni de credinţă adesea suave, foarte patriotice: "...Partidul liberal-naţional-democratic, zicea un deputat în parlamentul ţării din 1883, are datoria să apere proprietatea, onoarea şi castitatea familiei" ...Răspundea conservatorului junimist Titu Maiorescu care, după deputatul liberal, apără "materialismul abjectului Schopenhauer, concubinajul", etc. Nu ţelul - de-altfel atins-, ci compoziţia acestei burghezii dă adesea de gândit, deoarece devia dela obiectivul justiţiei sociale. Dela drepturile omului care "se naşte egal"... In comportarea ei faţă de majoritatea poporului român, dezarmat şi uitat, fără capital nici credit suficient din partea băncilor: Banca Românească, Banca Marmorosh-Blank...Este adevărat că existau ceva bănci populare, Creditul Rural, o picătură capitalistă în favoarea ţăranilor. In marginea burgheziei române, plutea un miros de căpătuială prea uşoară şi fără scrupule morale. Proliferau ciocoii, o "lume de pripas", "şobolanii", cum li se mai ziceau. Am importat din Occident un regim economic de concurenţă liberă, de credit bancar naţional şi internaţional, dar şi de aspră luptă pentru viaţă pentru cei desmoşteniţi de soartă: harnici, inocenţi, făcuţi să muncească şi pună în valoare avutul solului şi materiei cenuşii româneşti. In favoarea unei minorităţi care deţinea puterea graţie votului cenzitar. De aci saltul spre sincronizare cu Europa, formula este a lui E. Lovinescu. Am reuşit să producem, să vindem bogăţii din România burgheză a sfârşitului sec. al XIX-lea şi începutul sec. XX.

Să producem de asemenea satira de moravuri şi critica bufonă a unei societăţi pestriţe, însă bogată. Gunoi care îngraşă, în definitiv, pământul mănos al Românilor şi peisagiului lor spiritual. Ciocoii noştri sunt o permanentă temă, fecundă, a civilizaţiei româneşti.

Din când în când, însă, apare dramatic şi sângeros în istoria noastră modernă şi contemporană. In 1907, de pildă, dela Flămânzi, din Nordul Moldovei, au pornit ţăranii cu furci şi foc de silozuri cerealiere, mai întâi în contra unui trust agrar de ciocoi, care totaliza cam vreo 250.000 de ha. de pământ arabil! Au fost ucişi 11.000 de ţărani de către armata ţării, compusă tot de ţărani...Ciocoiul nu se "moaie", împinge pe altul la crimă, de preferinţă pe fratele victimei!

După războiul cel mare şi de întregire al tuturor provinciilor româneşti, un distins liberal: St. Zeletin (Burghezia română. Origini, rolul istoric. 1925) face bilanţul - pozitiv de altfel - al burgheziei române. Partidul liberal a tutelat formaţia burgheziei noastre naţionale, pe care au temperat-o ideologic conservatorii. Sub ea, s'au înfăptuit marile acte naţionale: unirea, independenţa, unirea cea mare. Dar astăzi (în 1925) izvorul şi forţa partidului liberal au secat. S'au făcut împroprietărirea tuturor ţăranilor pălmaşi, introducerea sufragiului universal. Oare clasa mijlocie este destinată să dispară? Sau să se "remembreze" prin aportul masiv al "burgheziei rurale", mici agrarieni cu vocaţie şi capacitate de clasă conducătoare a destinelor politice româneşti, dacă intră în noul partid liberal! a) Alături de elementele conservatoare care îşi pierduseră baza economică şi socială. b) De adeziunea elementelor burgheze din provinciile alipite (cadrele de formaţie ideologică liberală ale partidului Naţional din Transilvania, de extracţie rurală). c) De adeziunea grupului Evreilor pământeni (Banca Marmorosh-Blank), institutele de credit ale căror începuturi se înscriu şi ele în evoluţia epocii liberal-capitaliste din România. In privinţa asta, V. Brătianu şi-a făcut iluzii când credea că se poate romaniza capitalul, conform opticei de dezvoltare a Băncii Româneşti...Prin esenţa lui, capitalul este internaţional şi vagabond. Mânuitorii lui pot totuşi-dacă vor - să fertilizeze solul şi munca Românilor, care sunt naţionale. Ce s'a întâmplat, în scurgerea timpului României Mari?

Nici ţăranii, acum "mici agrarieni cu vocaţie de burghezie rurală" nu s'au alipit partidului liberal, nici conservatorii. S'au format alte partide, evoluând fiecare după dinamica lui proprie, menţinându-se totuşi un partid de cadre liberale; s'au format şi s'au dezvoltat alte noi partide de massă ieşite din mica burghezie rurală, citadină. Industria, proletariatul industrial au adus un aport important acestora, relativ modest partidului socialist-democrat. Puteai fi ţărănist şi socialist-democrat, bunăoară...Ba chiar liberal şi naţionalist, în ce priveşte voinţa de a naţionaliza capitalul, în sensul de a-l împământeni la institutele de credit cu chiagul lor în România. Partidul comunist? Inexistent, din punct de vedere al ponderei electorale, exprimată prin sufragiul universal, liber democratic, pluralist. A fost o greşală de a interzice partidul comunist: nu interzici ce nu este. Dar a fost o crimă - care va deveni cu timpul crimă de stat -, de a interzice succesivele formaţii de partid al curentului politic şi de idei - numit mai târziu mişcarea legionară. Nu interzici ce este. Legal, cu acelaşi titlu constituţional ca: partidele istorice, vechi, noi, unele cu coloraţie determinată de clasă etnică, maghiar, evreiesc, german ş.a. Era expresia unei forţe populare şi naţionale, provenind, în deosebi, din provinciile alipite României care în bună parte prin ea s'au sudat spiritual cu ţara întregită. A raliat într'un partid naţional pe fraţii noştri macedoneni a căror contribuţie la cultura română şi comerţul românesc sunt decisive. De importanţa statistică şi calitativă a Olteniei şi Oltenilor, dacă facem detaliul...Era o forţă intrinsecă în peisagiul politic românesc, dela început, cu ideologie viguros anticomunistă pentru apărarea naţiunii, a identităţii ei culturale, care trebue apărată cu preţul vieţii de invazia dela Răsărit sau dela Apus, de orice imperialism cotropitor. Naţiunea este o energie spirituală dobândită în cursul vremii graţie unei misiuni culturale care nu poate fi rasistă ci umană, umanistă. Face sinteza compozantelor ei rasiale, împacă tensiunile divergente, le exprimă în româneşte, în ce priveşte Românii de orice origine ar fi ei. Să mă ierte Dumnezeu dacă mă înşel însă marii bărbaţi de stat - la putere dar în special în opoziţie -, marii scriitori şi artişti care au făcut civilizaţia românească au sângele amestecat, dar bunul simţ dobândit, al ţăranului român. Hâtru şi cinstit, al lui Ion Creangă...Nici un "bulion de cultură" românesc nu a recep-

Continuare în pag.6

AM FOST SORTIT SĂ N'AM

(Poezie din închisoare)

Am fost sortit să n'am
Pe-acest pământ, nimic.
Ca pasărea pe ram,
Cobor şi mă ridic!

Pe ziduri de cetăţi,
M'am îndârjit să lupt,
Pândar de bunătăţi,
Din care nu mă'nfrupt.

In frunte de voinici,
M'am războit cu zmei,
Să ocrotesc pitici
Batjocoriţi de ei.

Din dragoste de neam,
M'am hotărît să cânt,
Moşia'n care n'am
Doi paşi pentru mormânt.

Si de aceea-mi fac
Osânda cea mai grea,
Nici haina'n care zac
Nu e măcar a mea.

De-am fost cândva poet
Sau luptător de rând,
Sunt astăzi un schelet,
Ce spânzură de-un gând.

Si de-am avut fârtaţi
De luptă şi de dor,
Se bucură, 'ncântaţi
Că mor în locul lor.

Mă'nvârt pe ce nu ştiu,
Ca roata morii'n loc,
Să macin un pustiu,
Pe-un vânt de nenoroc.

La geam, grilajul des
Rânjeşte colţi de fier,
Lăsându-mă să ies
Cu sufletul spre cer.

C'am fost sortit să n'am
Pe-acest pământ, nimic.
Ca pasărea pe ram,
Cobor şi mă ridic!

Nichifor CRAINIC

Transmisă de Remus RADINA

CALITATEA VIEȚII

—Constantin MACRI—

In disputa ideologică dintre totalitarismul marxist și democrațiile-liberale occidentale un criteriu științific de orientare și evaluare este fără îndoială criteriul "calității vieții".

Conceptul de calitate a vieții a intrat în terminologia sociologică și politologică în urmă cu douăzeci de ani, inițial având un pronunțat caracter ecologic, dobândind sau întregindu-se, ulterior, cu un amplu conținut, semnificând în ce mod omul își realizează proiectul său de viață sub raport cultural și civilizatoric și mai ales spiritual.

Datele statistice privind abundența bunurilor și seriviciilor consumate, nivelul de confort, avansul făcut în securitatea socială privind asistența sanitară, accesibilitate și amploare, asigurarea bătrânețelor sau pentru caz fortuit de incapacitate de muncă, modul de locuire, sunt indici măsurabili, dar nu suficienți, pentru a defini și cuprinde criteriul esențial al "calității vieții". Baza morală, climatul afectiv, loialitatea relațiilor interumane și mai ales tensiunea adeziunii individuale la un ideal colectiv, de viață, sunt esențiale în a stabili științific calitatea reală a vieții.

Se poate stabili chiar, că un supraconsum material, un supraconsum ostentativ este corelativ unui subconsum cultural și spiritualitate de grad redus, semne ale unei alienări generice.

Totalitarismul marxist produce sau reproduce sau transformă, un anumit tip de personalitate umană. Relațiile umane sunt viciate în socialismul marxist răsăritean de o duplicitate funciară. "Nu știi cu cine stai de vorbă" este "memento" sub care se leagă orice conversație în societățile statelor captive din Răsărit. Gradul de inhibiție este mai mare sau mai mic în raport de intensitatea și duritatea represiunii. Suspiciunea este absolut generalizată, ea planează chiar în raporturile dintre părinți și copii. In momentul în care se relevă o personalitate propriu zisă, ea a luat fie calea contestației și a disidenței, fie calea pușcăriei. In rest, turmă. Milioane de necuvântătoare care behăie când cer apă sau iarbă. Așa se explică, în primul rând, stagnarea culturală, politică sau economică din U.R.S.S. și sateliții săi.

In schimb, din nefericire, deocamdată, sau în prezent, obsesia "standing"-ului, baza economică pe care stă fiecare individ, a făcut ca în democrațiile liberale occidentale să se observe un fenomen de dezumanizare pe larg surprins de scriitori americani Upton Sinclair, Lewis Sinclair și chiar Jack London, în sensul exacerbării egoismului individual, a atrofiei sensibilității la nevoile celuilalt, a creșterii durității carapacei egocentriste cu o inadmisibilă accentuare a meschinăriei, tipic mic-burgheză.

Trebue să plecăm dela elemente certe și obiective. Este vorba în primul rând de ansamblul condițiilor de muncă și de viață, individual și al societății în ansamblul ei. Consumul de bunuri materiale și de servicii. Timpul liber și deci durata zilei de lucru și a săptămânii. Gradul de dezvoltare a învățământului, orientarea și autonomia lui didactică și pedagogică. Ocrotirea sănătății, extinderea, specializarea, competența și accesibilitatea rețelei sanitare. Mediul ambiant. Durata medie a vieții și gradul general de civilizație al societății avută în vedere.

Dacă raportăm scara de indicatori sociali mai sus arătați la fiecare din cele două tipuri de orânduiri sociale care se confruntă, vom observa lesne că examenul este net favorabil democrațiilor-liberale de tip atlantic, occidental.

Chiar dacă Karl Marx a recunoscut că realizarea comunismului se face în cursul unui proces istoric "în cadrul căruia indivizii sunt sacrificați" (vezi Teorii asupra plusvalorii vol. II Editura politică Buc. 1960 p.93) nu putem să nu constatăm după șaptezeci de ani de aplicare falimentul practic al teoriei marxiste și indicele ei de utopie, dacă ne raportăm și la "revoluția chineză", experimentul maghiar, autogestiunea iugoslavă sau sărăcia lucie românească. Mai e și tragedia poloneză sau drama cehoslovacă din 1968. Teoria nu s'a potrivit cu practica. Teoria a făcut abstracție de factorul om, în toată diversitatea și mobilitatea lui caracterologică. Teoria marxistă e valabilă nu într'un spațiu social uman concret, ci într'un spațiu abstract "in vitro". De aici cascada dezastrelor și nenorocirilor răsăritene potentate de fanatismul leninist și hipertrofiate monstruos de setea de putere stalinistă. Ambele descind din rigoarea falsvizionară a marxismului care proclamase deja ca "indivizii să fie sacrificați".

Deci, alăturând și comparând cele două structuri sociale pe baza unui experiment de șapte decenii, este ușor pentru orice (dacă e de bună credință) să-și răspundă: unde sunt condițiile de muncă și de viață mai bune, în Răsărit sau în Apus? Dacă e să ne referim numai la fenomenul "coadă", avem dintr'o dată cel mai cuprinzător răspuns. Câte ore își pierde un om în Răsărit ca să-și procure hrana? Dar un frigider cu câte zile de muncă trebue să-l plătească? Este sau nu adevărat că un automobil se poate obține numai după 2-3 ani de așteptare? Care e durata săptămânii de lucru în țările marxiste și care e în țările capitaliste? Cum e organizată asistența medicală în Răsărit și cum e în Apus? Vorbim pe concret, pe practic, cu așteptatul de ore în șir la cabinetele medicale, unde obții o consultație de mântuială iar dacă ți se prescrie un medicament nu-l găsești în farmacii. Cea mai bună profesie în Răsărit a rămas aceea de medic. Singurii care se descurcă. Care este gradul real de dezvoltare a învățământului, când orice sovietic mai de seamă vine să se trateze în Apus. Câte premii Nobel a luat în ultimii douăzeci de ani America și câte U.R.S.S-ul? Care este gradul general de civilizație al Americii, Canadei, Japoniei, R.F.G-ul, Anglia, Franța etc., raportându-ne la Marea Rusie de altădată și la splendidul Răsărit european, polonez, baltic, ucrainian, românesc, ungur, ceh etc. Nu ne referim aici la construcția de blocuri de locuit și fabrici. Sau, nu numai la acestea, ele fiind elemente componente ale civilizației, dar nu singurele. Dacă acestea nu se conjugă cu diversitatea lipsurilor de exprimare culturală, cu imperioasa nevoie de exprimare individuală, se ajunge la forme bizare ca în România unde avem un Canal Dunăre-Marea Neagră dar nu avem o autostradă dela Satu Mare la Constanța, de exemplu. Avem un litoral splendid dar pe plajă nu poți bea un pepsi-cola sau mânca un corn. Pustiu. Mare, plajă, ziduri, dar nu hrană. La marile restaurante locurile sunt rezervate pentru activiștii de partid. Toți secretarii de partid din toată țara, vin sau își trimit nevestele sau odraslele la Neptun, Olimp sau Mamaia, rezervându-și camerele prin gospodăria de partid sau organizația P.C.R. Constanța, printr'un simplu telefon. Aceasta-i calitatea vieții în socialism, mumă pentru unii (foarte puțini, oligarhia conducătoare) și ciumă pentru alții (majoritatea zdrobitoare a poporului).

Nici o orânduire nu a umilit și ofensat o mai mare cantitate de oameni și pe o durată mai lungă decât orânduirile comuniste, promoscovite răsăritene. Toate valorile au fost răsturnate în toate sectoarele și înlocuite cu noi valori.

In toate domeniile patronează mediocritatea, obediența și lipsa de personalitate. De aici sărăcia creativă în orice arie de activitate. De aici blazarea, resemnarea și abandonul ridicat la rangul de conduită cotidiană a fiecărui ins.

Anul acesta U.R.S.S. va sărbători șaptezeci de ani dela Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Va fi o aniversare tristă. Foarte tristă. Si pentru popoarele sovietice și pentru restul lumii.

Romantismul revoluționar, justițiar, fraternizare internațională, abolirea războiului, discriminarea pe bază de opinie, care a aureolat primii ani ai revoluției, s'au consumat în decepție și desgust.

Rusul pravoslavnic, Rusul tolstoian, sau cel problematizat al lui Dostoievski, care l-a abandonat pentru o clipă pe Hristos și a alergat spre flamura roșie ridicată pe "Aurora", era copleșit de umilință, sărăcie și desperare. Ce eroare! Ce greșeală istorică, ce fluviu de crime și înfiorătoare neomenie curge de atunci pe mănoasele stepe.

Andrei Zaharov și Alma-Ata sunt două simboluri, două chei prin care putem să deslegăm și să tălmăcim trecutul și viitorul sovietic. Calitatea adevărată a vieții adevărate, va învinge. □

REFLEXE ÎN APE TULBURI

—Andrei PANDREA—

MOTTO: Se fac 30 de ani de când Fundația Nobel l-a respins dela premiu pe Lucian Blaga.

Un politruc odios, Miron Constantinescu, își închipuia cu ani în urmă că Lucian Blaga ar putea fi desființat. In ura sa, "filosoful" comunist, se deda la ticăloase "intervenții" directe și la lovituri lașe, date pe la spate laolaltă cu alții din tagmă. "Lupta de clasă" și altă maculatură de partid erau spurcate "filosofic" cu lepră purulentă de vorbe, mărturii strâmbe ale cozilor de topor.

Eficiența atacurilor era garantată, sub pavezele regimului, de efecte deplorabile, deși nu în măsura scontată: dacă valoarea filosofului și poetului "corolei de minuni a lumii", autor a peste 10.000 de texte publicate în articole și cărți, n'a putut fi înăbușită cu "argumente" altele, decât ucazul și călușul, rămânând indelebil înscrisă în nemurire, pe creator, biet om de carne, vulnerabil, cam prea mulți satrapi marxiști l-ar fi dorit îngenunchiat sub cnut politic degradant. Silindu-l la mizerie (ani lungi, munca-i de modest bibliotecar la Biblioteca Academiei din Cluj, nu i-a fost retribuită decât cu o jumătate de normă...), partidul, în nețărmurita-i bunătate și înțelepciune, a indicat chiar locul care i se cuvenea zilnic: la coadă, cu sufertașul gata, în fața cantinei Sfatului Popular al capitalei transilvane, așa cum l-am văzut cu ochii mei.

Si iată, că în consonanță cu predecesorul -tov. Miron din CE al CC al PCR- se mai ițește și azi câte-un intelectual mimetic, stabilit la adăpost în Occidentul liber, care să-l taxeze pe Blaga, în anacronic reflex întârziat, drept "nume apus"... Dovadă repetată, dacă mai era nevoie, că "les grands esprits se rencontrent" și ilustrare practică "subțire" că în întinarea obrazului și memoriei oricui, scârnele se pot amesteca fără stavile, peste timp, spații și rânduieli politice. Ingemănarea celor două atitudini antiblagiene mi-a evocat, făcând punte peste trei decenii, o întâmplare din 1956. Mi-o reamintește și domnul Ion Marinescu, oltean din California, într'un studiu nu numai interesant ci și extrem de documentat - pe care abia aștept să-l recitesc - și publicat în care analizează, între altele, și traiectoriile frânte prematur, ale Românilor aflați pe calea spre premiul Nobel.

Este ciudat, dar adevărat, că membrii Fundației create de tatăl dinamitei au ignorat, dela 1901 și până azi, cu o singură excepție, orice nume de cetățean al României: Pârvan, Iorga, Sadoveanu, Arghezi, Ion Barbu, Rebreanu, Cezar Petrescu, V. Voiculescu, C.I. Parhon și câți alții, n'au stârnit interesul electorilor scandinavi. Si, în afara lui G. Palade și Elie Wiesel, nici un actual sau fost cetățean român, devenit cetățean al altei țări sau, pur și simplu, refugiat dincolo de cortina de fier, nu s'a bucurat de această cinste.

Excepția anului 1956, pentru Români o reprezintă Lucian Blaga însuși. Numai că primul din candidații noștri, filosoful poet, a fost înfrânt la o diferență de numai un vot, premiul fiind decernat poetului spaniol Juan Ramon Jimenez...

Asadar, nedreptății făcute în 1923 lui Nicolae Paulescu, descoperitorul pancreinei, botezată, ulterior, insulină, de doi uzurpatori improbi, i s'a adăugat un nenoroc, produs probabil din calcul și miopie. Dar ce are a face? Nici invidiile și răzbunările, nici obrăzniciile și calculele mioape n'au cum întrerupe vesnica nemurire. Si cât ar fi apele de tulburi, ca acestea, reflexul creației lui Blaga rămâne orbitor în patrimoniul speciei umane, purtat în timp și spațiu cu "pași de profet"... □

CIOCOII, NEOCIOCOII...

Urmare din pag.5

tat cu atâta ușurință și talent diversitatea de etnii culturale, născute și crescute pe pământul românesc, ca în perioada 1934 - 1938. Este o primă observație care apare stranie, inedită astăzi când literatura istorică quasi-unanimă din lumea liberă prezintă această mișcare politică și de idei, din perioada maturității României Mari, ca un "fascism intolerant, xenofob, criminal și sterp de idei nobile". Iată 4-5 rânduri de apreciere rapidă, indigente pe planul strict al informației științifice: "Fascismul lui Codreanu împrumută mult dela modelul italian și german: cultul șefului, uniformă, salut. Pe planul doctrinei: antisemitism, anticomunism, antiparlamentarism. Dar se adaogă exaltarea valorilor creștine ortodoxe, a unui "țărănism" pe bază de folklor, cultul morților oarecum morbid".. (G.Castellan, Histoire de la Roumanie. P.U.F. Paris, 1984). Atât. Luate, traduse din manualele de istorie care au curs astăzi în România. Retraduse din manualele sovietice. Pentru o epocă despre care un Român merită să știe mai mult și mai exact. O epocă de rupturi violente în cadrul ordinei de stat, de tensiune creatoare, în schimb, pentru ceea ce ne place să numim "epoca de aur a literelor și artelor române", fără a face însă efortul de a analiza, cu seninătate și știință de carte, factorii de tensiune creatoare, mai ales creatorii care au determinat-o.

Intr'o luptă de idei fecundă, pe care terorismul de stat, în speță: dictatura de tip asiatic a lui Carol II, a mutilat-o, exterminând din sânul comunității și materiei cenușii românești niște mădulare vii ale corpului național. "Lupta pentru orizontul României din 1918 s'a pierdut în 1938", spune și știe ce spune Horia Stamatu. Stim, trebue să știm - cei noi să citească cărțile vechi! - ce s'a întâmplat între 1938 - 1940. Asasinate de stat în lăuntrul României de proporții numerice și calitate intelectuală care califică această mutilare a "inteligenției românești" din acea vreme, de genocid fizic și cultural caracterizat. Iar asasinatele de stat din lăuntru au pregătit și cotropirile venite din afară. "Ceci explique cela", una explică alta. Tara întregită a fost din nou mutilată, mădulare vii ale corpului ei au fost înstrăinate. A fost posibil? A fost, datorită unei dictaturi și tiranii de tip asiatic în mijlocul căreia mișuna o lume de pripas, "camarila", cum se numește în termeni de cronică contemporană. Ciocoi. Ajunși în capul statului, la vârf cum se spune astăzi, servili "venali, lași, brutali până la barbarie", capabili să execute fără judecată, nici conștiință românească -, niște oameni - câteva sute împușcați la marginea drumului! - păstrătorii și creatorii de cultură românească. Să mutileze apoi teritoriul geografiei spirituale a poporului românesc.

Astăzi, în 1987, tot ciocoi se află la vârfurile statului românesc. Neociocoii. Despre aceștia, altădată. □

Titus BĂRBULESCU

MAI ARE ROMÂNISMUL O FORŢĂ DE ATRACŢIE?

—Paul MORCOV—

Situaţia ţării noastre a devenit subiect de tânguială şi compătimire atât în presa exilului românesc, cât şi marile cotidiene internaţionale, care atunci când vor să tragă un număr excepţional, trântesc un articol despre "România lui Ceauşescu." Da, este bine scris "România lui Ceauşescu" căci adulatorii Preşedintelui, aşa i-au făcut şi cântecul: - "Ceauşescu-România".

Dar în urma ştirilor care ne vin din ţară, situaţia României devine din ce în ce mai critică fără a se întrevedea finalul.

Cine poate face ceva pentru România? Acela care ar putea face, procedează chiar invers, acordând clauza naţiunii favorizate, ca să dea apă la moara comuniştilor bucureşteni. In acest context când România a devenit subiect de batjocură putem spune în faţa opiniei mondiale, cine altcineva mai poate restabili adevărul despre România, despre poporul ei creştin şi anti-comunist până în măduva oaselor, despre sacrificiile pe care acest popor le face de o jumătate de secol, pentru a-şi apăra hotarele şi păstra fiinţa naţională, pentru a fi un popor liber ca toate celelalte popoare civilizate! El care în ultimul război mondial, peste greşelile politicienilor, aduse totuşi scurtarea acestui război cu şase luni de zile.

Căci distrugerile din România nu vizează numai suprastructura oraşelor, ca şi când teoria marxistă ar consta în "războiul cărămizilor". Dar datorită mizeriei generale şi luptei acerbe pentru existenţă, oamenii s'au depersonificat. Nu mai sunt ceea ce au fost!

Cine altcineva, repet, decât exilul românesc este în măsură să arate adevărul despre România ? Acest exil care este criticat în presa noastră chiar, că nu este unit şi ca atare nu realizează nimic.

Iată că de un an de zile s'au făcut paşi serioşi pentru unirea exilului şi el a început modest, dar sigur să apară în arenă. Nu vom aminti aici acţiunile sale din ultimul an, care sunt cunoscute. Dar s'a văzut că înainte de a porni la drum, trebue să ne cunoaştem bine între noi, pentru a putea să ne acordăm încrederea. Căci se ştie ce structură are terenul de sub picioarele noastre!

In acest sens trebue să recunosc ca foarte actuală, expresia Domnului Horaţiu Comaniciu - Preşedintele C.N.R.-ului care la serbarea din 20 Decembrie aici la Frankfurt spunea că: "pentru asigurarea succesului trebue să ne reculegem în cetatea interioară a sufletului nostru şi apoi să apelăm la sprijin din afară". Deci forţa noastră morală are ponderea cea mai mare, aşa cum au avut făuritorii României Mari."

Dar se pune întrebarea: cu un exil atât de eterogen ca al nostru (luat în totalitatea lui) mai avem noi o forţă de atracţie pentru ceea ce suntem, sau pentru ceea ce a fost odată românesc? Acest lucru l-au putut constata toţi participanţii la serbarea din 20 Decembrie la Frankfurt când s'a sărbătorit aniversarea "Făuririi României Mari, la 18 Dec. 1918".

O serbare cu un program concentrat la maximum: - un scurt Te-Deum oficiat de trei preoţi, apoi alocuţiunea a trei vorbitori şi Cuvântul M.S. Regelui Mihai I, după care a urmat un program artistic cu folclor românesc. Si astfel,... întreaga sală de aproape 500 de oameni de toate vârstele şi din toate provinciile noastre (unele astăzi răpite) a trăit cu lacrimi în ochi un crâmpei din istoria României de altă dată acea "Citadelă de Răsărit a Europei" cum o numeau toţi între cele două războaie.Ce putea reprezenta în împrejurările de azi un program de 100 minute ? S'a redat însă o părticică din viaţa noastră românească şi s'au regăsit cu toţii, Români, Saşi, Schwabi, Unguri şi Evrei în acea "Americă a Europei" unde toţi duceau o viaţă liberă fără nici un fel de discriminare. Căci dacă azi se admiră Statele Unite ale Americii, admiraţia vizează nu numai economia ei puternică, care o situează ca mare putere, dar şi felul de viaţă american, care o categoriseşte ca cea mai mare democraţie a lumii.

Serbarea dela Frankfurt a dat un semnal al încrederii în propriile noastre forţe. Căci cine poate spune că nu ne pricepem şi la alte lucruri afară de cântece şi colinde?

Intr'unul din memoriile noastre dat Cancelarului Helmudt Kohl anul trecut în legătură cu proiectata sa călătorie în România, Secţia CNR-Germania a scris că "pentru o pace trainică în Europa, trebuesc evitate focarele de criză, deoarece ele prezintă pericol exploziv". Poate cineva nega că în România nu există o situaţie de "criză" care poate deveni explozivă? Ce face patronul dela Moscova cu lozinca lui deşartă: "URSS, campion al Păcii e", care prin anii 50 ne împuiase urechile?

Cred că în sinea lui se bucură de nenorocirea poporului român şi ar apăsa şi mai tare povara în cârca bietului Român, ca să-l vadă dându-şi duhul cât mai repede...

Dar ce să-i faci, că pe lumea asta mai există şi neprevăzutul..!

Vă amintiţi cu toţii, când în vara 1942 maşina de război germană funcţiona ca un ceasornic şi dela Narvicul norvegian până în Sahara, iar dela Canalul Mânecii până la Volga, stăteau soldaţi aparţinând aceleeaşi constelaţii. Ce minune o fi zăpăcit capul lui Hitler, de această maşinărie a început să meargă înapoi?! Nu cumva blestemele milioanelor de oameni, inclusiv ai ţării lui, pe care-i aruncase în acest marasm al distrugerii? Comuniştii români să nu uite vorbele lui G. Coşbuc din "1907", pe care ei singuri de multe ori le-au repetat. □

DE CINE I-E FRICĂ LUI CEAUŞESCU?

—Ioan A.COMAN—

Când cobori din avion pe aeroprotul din Bucurşti eşti pus faţă în faţă cu nişte tovarăşi înarmaţi până'n dinţi. Tovii vin la tine cu puşti şi pistoale.

De cine i-e frică lui Ceauşescu? De Americani? Ce să ia Americanii dela România când Ruşii au luat tot?

I-o fi frică de Ruşi? Poveşti! Ruşii iau tot ce vor din ţară fără să mişte un deget. Le dă "Nicuşor" ca să-şi păstreze tronul pentru el şi urmaşi.

S'o fi apărând de "terorismul internaţional"? Doar nu i-o fi lu' dracu' frică de fii-su. Că doar teroriştii au fost antrenaţi în România şi cum să-i facă ei probleme tocmai "tătucului" care le-a dat masă, le-a dat casă şi i-a învăţat să ucidă în spiritul "internaţionalismului proletar"?

Deci, de cine i-e frică lui Nicolae Ceauşescu? Practic nu îi este frică de nimeni. Toată mascarada ridicolă cu puşti şi pistoale e pusă în scenă pentru a speria lumea. Ii sperie pe vizitatori ca să meargă cât mai puţini şi îi sperie pe cei dinăuntru, care pleacă în vizită, ca să vorbească cât mai puţin.

Observăm o schimbare în politica turismului: până nu demult se căuta să se atragă străini în vizită pentru a le lua valuta. Acuma se încearcă descurajarea străinilor - şi a Românilor din afară - de a merge în vizită. De ce renunţă Ceauşescu la valută?

Comparaţia se poate face cu Albania. Nimeni nu a ştiut ce se petrece în Albania zeci de ani de zile. Oamenii din Albania au fost folosiţi pentru experienţă. Experienţa s'a terminat. România începe treptat, treptat să reducă fluxul de vizitatori dintr'o parte în alta. In curând îşi va închide graniţele.

La ce experienţe va fi supus poporul român? Ce li se pregăteşte fraţilor de acasă atât de grav de trebue ca nimeni să nu afle? O fi un al doilea Piteşti, de data asta pe plan naţional? O fi vorba de exterminare prin foame, frig şi lipsă de îngrijire medicală a populaţiei? Sau vor să urmărească efectele radiaţiilor dela Cernobil, fără ca nimeni să ştie cum îşi bate joc guvernul comunist de populaţie?

Nu ştiu încă răspunsul exact, dar ştiu că fiecare din noi trebue să facă tot ce se poate pentru a opri izolarea României de restul lumii.

Fraţii noştri din ţară sunt oameni, nu animale şi nu vom permite să se facă experienţe pe ei. Acum ori niciodată să ne unim glasurile pentru salvarea patriei! □

Interviu luat Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Cu prilejul vizitei ce a întreprins-o în Europa, în perioada Octombrie-Decembrie 1986, ţinând o serie de conferinţe şi oficiind servicii religioase în Franţa, Olanda, Elveţia, Marea Britanie şi Republica Federală a Germaniei, Părintele Calciu a acordat colaboratorului nostru Constantin Mareş, un interviu pe teme religioase şi româneşti, privind trecutul şi actualitatea ce interesează atât ţara cât şi exilul românesc. Interviul a fost realizat în Noembrie 1986.

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa şi Constantin Mareş

Constantin Mareş : Părinte Calciu, în anul 1985 s'au împlinit 60 de ani de când în condiţiile creierii României Intregite, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române Autocefale a statuat înfiinţarea demnităţii de Patriarh şi ridicarea la această calitate a Arhiepiscopului şi Mitropolitului Ungro - Vlahiei. De atunci s'au săvârşit din viaţă patru patriarhi: Miron Cristea, fiu de ţărani dar şi regent după moartea Regelui Ferdinand Intregitorul, - Nicodim Munteanu, născut în vremea lui Cuza Vodă şi mai în vârstă decât predecesorul său şi care a păstorit în timpul dictaturii carliste, a statului legionar, în perioada în care Mareşalul Antonescu a deţinut funcţia de Conducător al Statului, precum şi în perioada dictaturii comuniste din Republica Populară Română, - Justinian Marina, protejat al lui Dej, sub a cărui cârjă patriarhală nu s'au prea construit, dar nici nu s'au dărâmat biserici, şi- cel recent decedat, Justin Moisescu, acela care a bătut toate recordurile: laic până la vârsta de 46 de ani, a fost hirotonisit diacon în Februarie 1956, ca după doar trei zile să fie proclamat mitropolit, având un stagiu de preot de numai două zile.

Cum aţi putea caracteriza, în câteva cuvinte, atât ca preot, cât şi ca Român, mai bine spus ca preot român, ieri în suferinţă, astăzi în pribegie, pe fiecare din aceşti patriarhi?

Părintele Calciu : Sunt unii patriarhi despre care pot vorbi pe baza unor informaţii scrise, ceea ce ar anula originalitatea oricărei opinii. Despre alţii pot vorbi din contacte personale mai scurte sau mai îndelungate şi aici opinia mea este originală, nu vreau să spun că este şi cea mai justă.

Despre Patriarhul Miron Cristea nu pot spune nimic în afara celor citite.

Despre Patriarhul Nicodim a existat o supoziţie de largă circulaţie, după care, direct sau indirect, partidul comunist, mai bine spus, conducerea acestui partid, i-ar fi hărăzit sau grăbit sfârşitul. Lui Nicodim i-a urmat Patriarhul Justinian Marina. In privinţa acestui patriarh, pe care l-am cunoscut destul de bine, fără a fi fost în intimitatea lui, aş vrea să spun câteva lucruri care să facă lumină adevărată în jurul lui. Este incontestabil că, în pofida inceputurilor, plasat total sub steaua comunistă şi în ciuda unor greşeli, a fost unul din marii, chiar foarte marii noştri patriarhi. La relativ scurtă vreme după înscăunare - de prin anii 1955-1956, Patriarhul Justinian a început să înţeleagă marea răspundere care îi revenea în calitatea sa de Cel Dintâi Stătător al Bisericii Ortodoxe Române, în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei. Atunci, s'a declanşat conflictul dintre el şi Gheorghiu - Dej care a continuat, cu intensitate crescândă, sub Ceauşescu.

Prin anul 1958, când Justin Moisescu, pe atunci Mitropolit al Moldovei şi Sucevei a dat un fundament canonic desfiinţării mânăstirilor şi alungării călugărilor şi călugăriţelor din mânăstiri, atunci când exarhul său Adrian Hriţcu, azi Arhiepiscop "misionar" al Europei, izgonea maicile din mânăstiri bătându-le cu cârja (unei maici din Agapia i-a rupt mâna, împingând-o din podul chiliei, jos pe scară, Maica se ascunsese acolo spre a nu fi descoperită şi alungată), în aceeaşi perioadă, din Arhiepiscopia Bucureştiului (păstorită de Patriarhul Justinian Marina) nu au fost alungaţi, absolut, nici un călugăr şi nici o călugăriţă. Maicile dela Pasărea şi Ţigăneşti îmi povesteau că, atunci când Departamentul de Stat al Cultelor din Bucureşti l-a luat cu sila pe Justinian să-l aducă la mânăstiri ca să fie silit să ceară plecarea în lume a maicilor, patriarhul le-a spus, în hohotele de plâns ale călugăriţelor:

- "Puteţi pleca, dar eu cred că nu aţi venit aici şi nu aţi depus votul castităţii, al sărăciei şi al supunerii, pentru ca acum să vă părăsiţi viaţa monahală. Eu nu vă silesc să plecaţi, şi nimeni nu vă va sili. Rămâneţi, în dragostea lui Dumnezeu!"

Imi aduc aminte, că în urma unor denunţuri făcute de Justin Moisescu, asociat cu Nicolaescu, rectorul facultăţii de teologie, Patriarhul Justinian s'a retras la Dragoslavele, creind o criză de Scaun, timp de o lună. Culmea a fost că Dej nu a avut curajul să-l alunge, ci i-a cerut să revină. Patriarhul a revenit şi Nicolaescu a fost silit să se retragă la pensie.

Toţi preoţii ieşiţi din închisori au fost reprimiţi cu dragoste de patriarh şi repuşi în funcţiile lor, chiar şi în posturi universitare. Patriarhul Justinian Marina a primit pe mulţi foşti deţinuţi, în urma unor convorbiri duhovniceşti, ca studenţi la Teologie, indiferent de vârsta înaintată, - şi eu sunt unul din aceştia.

In 1975-1976, când Ceauşescu i-a cerut Patriarhului Justinian Marina mai întâi să dărâme Biserica Slobozia, iar apoi, măcar să o mute, patriarhul s'a opus dând răspunsul următor: "Nu eu am zidit biserica, ci Vodă. Nu Domnul Ceauşescu a zidit-o şi a pus-o acolo, ci Voevodul. Numai el ar putea să o mute sau să o dărâme, iar noi, nu."

Biserica a rămas şi astăzi acolo, ceea ce nu s'a întâmplat cu alte aşezăminte bisericeşti, în vremea lui Justin Moisescu. Deoarece păstorirea acestuia s'a desfăşurat sub ochii noştri îndureraţi, deoarece ştim bine tot ce s'a întâmplat sub acesta şi cum eu însumi sunt o victimă a lui, în toate sensurile, mă abţin dela comentarii prea personale, şi, poate, pătimaşe. Dumnezeu să-l ierte!

Constantin Mareş : Ce aşteptaţi dela un nou patriarh, desigur, numit de partid, în lumina experienţei ce o aveţi în condiţiile date actuale din Republica Socialistă România?

Părintele Calciu : Nu aştept nimic bun dela noul patriarh, care a fost numit de partid. Inainte de a fi fost ales de Sinod, patriarhul a fost mai întâi aprobat de Ceauşescu, şi de familia lui. Despre Teoctist, aş sugera să fie citită "Revista Mitropoliei Moldovei şi Sucevei" numărul din Decembrie 1984, în care scria despre "epoca de lumină, epoca Ceauşescu", încheind cu o lamentabilă ploconire: "Vă încredinţăm, Mult Stimate Domnule Preşedinte, că vom face totul pentru a sprijini înălţătoarele chemări ce le lansaţi, ca şi înţeleapta Dumneavoastră politică internă şi externă... Vă dorim din inimă, să trăiţi mulţi şi fericiţi ani, spre înălţarea patriei, Republica Socialistă România, şi spre fericirea întregului popor." Dar, în toată prea lunga sa telegramă, fostul Mitropolit Teoctist nu a pomenit nici măcar o singură dată de Dumnezeu. Intrat în competiţie cu Antonie Plămădeală, în prima fază, acesta ar fi părut favoritul partidului, şi a ţinut să sublinieze, anterior numirii lui Teoctist, că primul patriarh a fost dat de Transilvania. Este bine cunoscută lupta ce au dat-o între ei, Antonie Plămădeală şi Teoctist Arăpaşu. Se miza pe sănătatea şubredă a lui Teoctist, grav bolnav de inimă, astfel că acei legaţi de Antonie Plămădeală au lansat zvonul după care Ceauşescu ar dori un patriarh mai tânăr şi mai sănătos. Se părea, la un moment dat, că lui Antonie îi surâdea norocul.

Dar, deşi circula zvonul că noul patriarh va fi în mod cert Plămădeală, partidul, mai bine spus, Nicolae Ceauşescu, l-a preferat pe Teoctist. Posibil ca în calculul Bucureştiului să fi intrat şi ideea că un patriarh mai vârstnic şi mai suferind, să fie cu atât mai uşor supus influenţelor. Oricum, este greu de conceput că Teoctist va urma exemplul lui Justinian Marina. Dacă o va face, ceea ce este greu de crezut, va binemerita dela neam, dela Biserică!

Constantin Mareş : Au trecut doi ani de când aţi luat toiagul pribegiei, doi ani în care aţi bătut multe drumuri în Europa şi în America. Aţi deschis uşile multor biserici româneşti şi aţi purces la sfat cu multe feţe bisericeşti. Ce puteţi spune despre necesitatea unirii tuturor bisericilor româneşti din exil, dar, mai ales, despre căile şi posibilităţile ce le consideraţi realiste, care să ducă, în final, la această unire?

Părintele Calciu : Nu există o altă soluţie pentru exil, decât unirea în jurul bisericii şi a unui conducător religios unic. Am spus şi altă dată că ideile politice pot duce la dezbinare, nu numai în sensul distrugerii, dar şi în acela al diluării eficienţei. Singura care uneşte este biserica. Nu dau reţete. Dar fiecare preot şi exilat trebue să se gândească la aceasta. Suntem responsabili pentru dezastrul uman religios, cultural, general, din ţară, noi toţi din exil. Dezuniţi nu vom putea face nimic. Suntem altoiţi în trupul mistic al lui Hristos, Biserica lui, şi aşa trebue să rămânem. Altfel: "mlădiţele se taie şi se aruncă în foc." O constatare: nu există decât o singură biserică ortodoxă unită, cu un statut ferm de organizare şi de canonicitate în jurul căreia, - ca biserică şi ierarh, - să se poată face unirea: Biserica Ortodoxă Română Liberă din Statele Unite. Dacă altcineva ar veni cu o altă soluţie mai bună, sunt gata să o accept.

Constantin Mareş : Aveţi în prezent o şi mai mare experienţă în ce priveşte aşa zisele biserici înfiinţate de autorităţile dela Bucureşti, pe toate continentele şi care îndeplinesc, din Canada în Noua Zeelandă, din Suedia în Australia, un rol mai degrabă politic. Care credeţi că trebue să fie atitudinea unui Român cinstit din exil, faţă de acestea?

Părintele Calciu : Ierarhii şi acei preoţi care sunt supuşi regimului actual din România, în calitatea ce o au de membri ai Marei Adunări Naţionale, sau de membri ai Frontului Unităţii Socialiste al cărui conducător este tot Nicolae Ceauşescu, conducătorul partidului comunist, afirmă că nu ar face politică. Aşa zisele biserici misionare de peste hotarele României, susţin acelaşi lucru. Dar ce înseamnă, oare, o biserică misionară? Nu poate fi decât acea biserică, de orice rit, care predică evanghelia într'o ţară necreştină. Să admitem, deci, faptul că în Occident ar exista mulţi păgâni şi că bisericile Patriarhiei din Bucureşti ar fi necesare în lumea liberă în timp ce în România, din ordinul lui Ceauşescu sunt dărâmate biserici şi mânăstiri, tocmai într'o ţară în care este ştiut că poporul este drept credincios.

Dar în Occident există biserici ortodoxe româneşti libere care satisfac nevoile spirituale ale credincioşilor. Oare nu există ţări unde biserica misionară a Patriarhiei ar fi cu adevărat necesară, de pildă China, sau Coreea de Nord, Vietnamul ori Cambodgia şi atâtea ţări africane? Are Patriarhia din Bucureşti, măcar o singură biserică, sau un singur preot misionar în acele părţi? Nu! Singurele biserici organizate şi care funcţionează cu enormă cheltuială în valută sunt tocmai în ţări creştine, unde există o deplină libertate religioasă şi unde, de altfel, există şi biserici româneşti libere, întreţinute cu sacrificii dar şi cu dragoste, de Români liberi.

Voi cita din memorie unele afirmaţii ale Preotului Profesor Ion Bria, trimis al Patriarhiei din Bucureşti pe lângă Consiliul Mondial al Bisericilor şi pe care le-am citit într'o publicaţie editată în anul 1985 în Elveţia, la Geneva şi Lausanne: Preotul Profesor Bria cheamă credincioşii din ţările răsăritene să reziste la presiunile grupurilor străine şi care îi izolează de trupul ţărilor respective, transformându-i în disidenţi sau opozanţi iresponsabili. Condamnă prozelitismul violent al grupurilor evanghelice care forţează frontierele ţărilor din Est, cu o literatură, mai curând reacţionară decât religioasă şi pentru a se atinge culmea impietăţii, despre încercările făcute deseori cu multe sacrificii de a fi aduse evanghelii în ţările aflate sub jug comunist, tristul Preot Bria afirmă sentenţios: "Contrabanda cu biblii este o impietate". Orice comentariu apare de prisos.

Constantin Mareş : Primele noastre tipărituri româneşti au fost acelea cu un caracter religios. Este de necontestat rostul bisericilor şi rolul mânăstirilor în însăşi formarea limbii româneşti. Pentru generaţia tânără, crescută sau născută în pribegie, consideraţi că în afară de factorul pur religios, frecventarea bisericilor libere din exil, poate juca un rol important şi în transmiterea tradiţiilor noastre naţionale şi în cultivarea limbii româneşti?

Părintele Calciu : Da, fără îndoială! De altfel răspunsul este conţinut în chiar întrebarea pusă. O biserică liberă din exil nu va trimite niciodată o telegramă lui Ceauşescu asemenea celei scrise de Teoctist. Este vorba nu numai de o altă atitudine, dar şi de un alt limbaj, de o altă limbă. In schimb, bisericile misionare sau mai bine spus pretins misionare, se complac tot mai mult în a folosi un alt grai decât acela al poporului român.

Constantin Mareş : Părinte Calciu, dorinţa cea mai fierbinte a celor care slujesc şi frecventează bisericile noastre libere din pribegie este ca acestea să fie desfiinţate prin întoarcerea la vatră, dar nu nouă ne este dat să ştim când va cădea acea zi. In acest context, al realităţii prezente, dar şi cu gândul la speranţa pentru mâine, cum aţi vedea, într'un cuvânt, bisericile diasporei române?

Părintele Calciu : Ochii ce plâng pentru cei care nu mai au lacrimi să plângă, gura ce rosteşte adevărul pentru cei amuţiţi prin teroare şi crimă, purtătoare a unei tradiţii creştine şi naţionale nealterată, una în credinţă şi în gând cu neamul întreg, vie, menţinând ideea dreptăţii şi demnităţii, de esenţă divină în noi cei din afară şi pentru cei obidiţi de acasă, aceasta este biserica liberă din exil. Si pentrucă şi alte popoare suferă alături de cel român, acest gând este pentru fiecare biserică a suferinţei pribegiei. □

NOUL PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE - BUCUREȘTI

— Pr. Richard J. GRABOWSKI —

Vestea sosită din România că Mitropolitul Teoctist al Moldovei este noul Patriarh al României era de așteptat. Această alegere a pus capăt speculațiilor din străinătate și manevrelor interne de acaparare de poziții din țară. De fapt, prin tradiția nescrisă, Mitropolitul Moldovei, care devine "locum tenens" la Patriarhie, atunci când moare un patriarh, este ales, sau mai bine zis moștenește funcția de patriarh. Veștile răspândite prin diferite surse că Mitropolitul Teoctist ar fi avut o congestie cerebrală care l-a paralizat parțial și-sau că, datorită vârstei ar refuza, în favoarea Mitropolitului Antonie dela Sibiu, au fost dovedite ca neadevărate, ori erau poate intenționat difuzate spre a deruta lumea.

Vreau să prezint câteva faze "oficiale" din viața noului patriarh, desprinse din biografii și activități publicate în revistele oficiale ale Bisericii din România.

Teoctist Arăpașu - Botoșăneanu a fost născut la 7 Februarie 1915 în satul Tocileni, comuna Stăuceni în apropiere de Botoșani. Numele de botez i-a fost Teodor.

La vârsta de 14 ani (1929) intră în mânăstire, întâi la M-rea Vorona, apoi la M-rea Neamt. In 1932 se înscrie la seminarul monahal dela Cernica. La 6 August 1935 (Schimbarea la față) este tuns în monahism și primește numele de călugăr Teoctist, la mânăstirea Bistrița. La 4 Ianuarie 1937 a fost hirotonit ierodiacon pentru aceeași mânăstire. In Iunie 1940, după absolvirea seminarului, urmează cursurile Facultății de Teologie- Universitatea din București, luând licența în 1945. In acest timp a avut diferite funcții la centrul eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor, slujind și ca ierodiacon la Patriarhie. La 25 Martie 1945 a fost hirotonit ieromonah (preot) la catedrala Mitropoliei din Iași, fiind transferat acolo, dela București, ca preot. La 1 Aprilie 1946 este numit de Mitorpolitul Irineu al Moldovei ca Mare Ecleziarh și ajunge și stareț al obștei monahale dela catedrala din Iași. Ajută la reorganizarea vieții monahale (sub comuniști?), înființarea consiliilor duhovnicești, disciplinare, economic gospodăresc, și a unui sobor de judecată a călugărilor și călugărițelor numit "JURIUL CENTRAL EPARHIAL". Tot la Iași i se acordă și rangul de arhimandrit și lucrează împreună cu Episcopul-Vicar Justinian Marina, ajuns mai târziu patriarh (1948-1977).

Când Justinian a ajuns Mitropolit al Moldovei, Arhimandritul Teoctist este numit Exarh al mânăstirilor din Moldova. Mai târziu, când Justinian ajunge Patriarh la București și în același timp era locțiitor de mitropolit al Moldovei, numește pe Arhimandritul Teoctist ca Vicar administrativ al Mitropoliei Moldovei.

La 1 Martie 1950-la recomandarea Patriarhului Justinian, Teoctist este chemat la arhierie, fiind apoi hirotonit episcop la 5 Martie 1950 în biserica Sf. Spiridon Nou din București și devine Episcop Vicar-Patriarhal cu numele de Teoctist Botoșăneanu. Aici s'a ocupat cu problemele administrative, a îndrumat activitatea Consiliului Eparhial "pe tărâmul îndatoririlor obștești, în legătură cu așezarea vieții celei noi în patria noastră" (citat din Mitropolia Banatului Nr. 11-12, 1962 - pag. 630). Printre altele s'a ocupat și de restaurarea monumentelor de artă și arhitectură bisericească.

Din 1950-1954 a funcționat și ca rector al Institutului Teologic de grad universitar din București, post în care a fost numit. In această poziție s'a ocupat și de cursurile de îndrumare pastorală pentru preoți, un fel de reorientare politică, după cum reiese din cuvântarea Episcopului Teoctist la inaugurarea unor astfel de cursuri "orientează preoțimea pentru lumea înnoită de astăzi, pentru lumea cea nouă de mâine, legând trecutul de prezent și prezentul de zorile luminoase ale viitorului" (La deschiderea cursurilor pentru a XVII-a serie, citat în Biserica Ortodoxă Română, Nr. 11-12, 1953, pag. 949). Printre preocupările noului Episcop era și aceea a "propovăduirii păcii și promovarea unor relații frățești, ecumenice".

La 16 Sept. 1962 Teoctist este instalat Episcop al Aradului, unde a stat ceva mai mult de zece ani. Pe când era la Arad a făcut o vizită la Montreal - Canada, la Conferința mondială a comisiei "Credință și Constituție". Cu ocazia acestei vizite a cunoscut și pe unii din preoții și credincioșii români-canadieni.

La 25 Februarie 1973 Teoctist Arăpaș este instalat ca Arhiepiscop de Craiova și Mitropolit al Olteniei în catedrala Sf. Dumitru din Craiova, de către Patriarhul Justinian. Vorbind despre pregătirea preoților, când era la Craiova, Mitropolitul Teoctist spunea "dorim să modelăm preoți .... ale căror simțiri să împărtășească nobilele țeluri patriotice, să se contopească cu dorințele și năzuințele tuturor". (La serbarea de sfârșit de an la Seminarul Teologic din Mofleni (Dolj) citat în Mitropolia Olteniei, Nr.5-6, 1974, pag. 510).

După ce Mitropolitul Justin Moisescu ajunge Patriarh al României în 1977, Teoctist se mută dela Craiova la Iași ca Mitropolit al Moldovei. Dcretul prezidențial Nr. 225 din 4 Oct. 1977 semnat de Nicolae Ceaușescu, recunoaște pe Mitropolitul Teoctist Arăpaș în funcția de Arhiepiscop de Iași și Mitropolit al Moldovei și Sucevei. In cuvântarea dela primirea decretului din mâna lui Ion Roșianu, președintele Departamentului Cultelor, Mitropolitul Teoctist spunea între altele "In numai trei decenii și mai bine dela ivirea zorilor acelei neuitate zile de 23 August 1944, chipul Moldovei s'a schimbat total. Plaiurile sale mănoase, rodesc acum belșug de pâine și de bună stare. Pretutindeni te întâmpină iureșul vieții noi, din atâtea adevărate cetăți ale științei și industriei românești ....Schimbarea aceasta a chipului de odinioară al Moldovei s'a săvârșit ... sub călăuzirea înțelepților conducători ai țării noastre în frunte cu Președintele României Nicolae Ceaușescu." (Mitropolia Moldovei, Nr. 10-12, 1977 pag. 719). Inscăunarea Mitropolitului Teoctist a avut loc la 9 Oct. 1977 în catedrala din Iași. Interesant a fost că citirea gramatei patriarhale a făcut-o Episcopul Antonie Plămădeală, pe atunci Vicar-Patriarhal și secretar al sinodului.

Redacția Mitropoliei Moldovei scria la instalarea Mitropolitului Teoctist la Iași "...clericii și credincioșii din Mitropolia Moldovei și Sucevei, Vă asigură de ascultare deplină și de muncă stăruitoare pentru înplinirea marilor transformări sociale spre care năzuiesc toți fiii acestui pământ și pentru care întreaga suflare își dedică talentul și toată energia de care dispune". (Mitr. Moldovei Nr. 10-12, 1977 pag. 743).

Am insistat în a arăta legăturile noului Patriarh Teoctist cu fostul Patriarh Justinian Marina și declarațiile lui Teoctist în unele ocazii, pentru a putea aduce la lumină și unele din fazele care nu au fost publicate oficial, dar care sunt bine cunoscute unora din ierarhii, clericii și mirenii bisericilor ortodoxe atât din România cât și din exil. O dovadă în plus a încrederii de care Teoctist s'a bucurat atât din partea Patriarhului Justinian cât și a guvernului comunist din România sunt și călătoriile sale oficiale în străinătate, făcând parte din diferite delegații, ca: - Iunie 1950 la Moscova; Mai 1953 la Sofia, 1957 Iunie la biserica ortodoxă din Iugoslavia; 1966 la Biserica armeană și la biserica ortodoxă rusă (Uniunea Sovietică); 1968 la biserica Romano-Catolică din Austria; 1970 la biserica romano-catolică din Germania; Iulie 1971 la instalarea patriarhului Maxim în Bulgaria; Sept. 1971 la biserica ortodoxă din Finlanda; Iulie 1974 la Patriarhia ecumenică din Constantinopol; Ianuarie 1975 la instalarea Episcopului Primat al Angliei; Mai 1975 la Patriarhia din Ierusalim; Febr. 1976 la Biserica Ortodoxă Siriană din India și altele.

Vești publicate cu ani în urmă la Paris și în alte părți, vorbesc despre contribuția nefastă adusă de călugărul Teoctist la ajungerea în postul de Patriarh al României a lui Justinian Marina. Fostul preot Ioniță Marina care slujise la biserica Sf. Gheorghe din Râmnicul-Vâlcea și oferise lui Gheorghiu - Dej adăpost, înainte de 23 August 1944, avea o promisiune dela Dej, de a-l face Patriarh. Dar, cum Patriarhul României de atunci, Nicodim Munteanu, trăia, nu se găsea un alt loc de patriarh. Una din misiunile lui Teoctist- primite dela Justinian Marina- culte, partid, etc. era primită pe rețeaua secretă, ca să aibă grijă ca zilnic, în mâncarea ce se ducea Patriarhului Nicodim, să fie pusă puțină cianură de potasiu, care să-i șubrezească sănătatea și să-i grăbească moartea printr'o otrăvire lentă - care să nu dea de bănuit. Aducătorii acestor vești în Vest spuneau că Justinian promisese lui Teoctist că, de va face aceasta, când Justinian va ajunge Patriarh va avea grijă ca Teoctist să ajungă Episcop. Ori, cele întâmplate și ascensiunea lui Teoctist sub Justinian au adeverit și oarecum întăresc povestea.

Un fapt interesant pe care mulți nu-l cunosc este că în 1964, după moartea lui Andrei Moldovan episcopul "misionar" de tristă memorie din America, Teoctist- pe atunci episcop la Arad, fusese deja numit pentru postul de Episcop în America. Mitropolitul Justin Moisescu, în vizita făcută în America în 1964 când era însoțit de Arhidiaconul Nicu Nicolaescu- rectorul Institutului Teologic din București, avea în buzunar deja "ucaz" - ul de numire a lui Teoctist. Deși Moisescu părea că duce o politică de împăcare față de Episcopul Valerian și Episcopia Ortodoxă Română din America, politică pe care a exprimat-o puternic și de repetate ori în convorbirile cu clerul și mirenii din Episcopia liberă, el a prezentat unei ședințe cu cei dela "strana stângă" din Episcopia misionară (Sov-Rom), faptul că Teoctist va veni ca nou Episcop în America. Numai că socoteala de acasă nu s'a potrivit cu cea din târg. Guvernul american (USA) a refuzat să acorde viza de intrare în Statele Unite, acestui Episcop Teoctist. Motivele erau mai multe, dar prin ele se număra o serie întreagă de cuvântări rostite de Teoctist pe la diferite "conferințe de pace", în care nu-i scotea pe Americani din calificativele de "criminali imperialiști", conferințe ce se găseau prin arhive, dar și o serie de cereri iscălite de Români-Americani, care protestau venirea acestui slujitor al comunismului în USA. Extrem de supărați pe guvernul USA, pentru acest fapt, unii din Românii care suportau Episcopia Sov-Rom, spuneau prin 1964 că-l vor trece pe Teoctist clandestin în USA pe la Windsor (Canada). I-am sfătuit atunci pe cei cu care am putut sta de vorbă, să nu încerce o asemenea copilărie, fiindcă, de vor fi prinși, presa va scrie foarte urât despre Români - în general și despre Episcopii ortodocși ai Românilor în particular.

Ca notă în plus, la această pățanie, pot spune că, după ce au văzut că planurile din România, cu Teoctist nu au reușit, comuniștii din țară au trimis pe Arhidiaconul Anania - care mi-a fost prezentat personal ca "viitorul episcop al Românilor din America". Iar când nici Anania nu a putut ajunge episcop în America, atunci a fost scos dela naftalină Arhimandritul Victorin Ursache- cel care fugise de sub ordinele comuniștilor- dela postul de superior al bisericii române din Ierusalim și se așezase la mânăstirea Sf. Tikhon din Pennsylvania. Atras de "mitra arhierească" Victorin a acceptat să fie episcop și deci slujitor al intereselor comuniștilor din RSR în America.

Au trecut mulți ani, și iată că în Sept. 1984, cei mai înalți slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române din țară, au venit în Statele Unite să încerce o nouă manevră de torpilare contra Episcopiei Ortodoxe Române libere din America. Mitropoliții Teoctist (al Moldovei), Nicolae Corneanu (al Banatului) și Antonie Plămădeală (al Ardealului) au vizitat pe Mitropolitul Teodosie, primatul Bisericii Ortodoxe autocefale din America și pe Episcopul Nathaniel la Vatra Românească. Iată că "șugubățul" Mitropolit Teoctist, venea să împlinească misiunea dată de partid și încerca, prin smerenie prefăcută și cuvinte de dragoste otrăvită, să pună "ghiara dihaniei comuniste din București" pe Bisericile și episcopia Românilor liberi din USA și Canada. Nu au reușit și au mers acasă cam cu "coada între picioare".

Este interesant când urmărești viața și ascensiunea lui Teoctist să observi cât de "dedicat" a fost acestei stăpâniri noi. Ce va face, acum, ca Patriarh, nimeni nu știe. Dar, bazați pe experiența trecutului său, ne putem aștepta la o mai aprigă politică de distrugere a Bisericii din România. Ne rugăm lui Dumnezeu, ca să dea putere și credință fraților din țară, ca să poată suporta și acest nou proces și că, izbânda lui Dumnezeu va veni și la ei. □

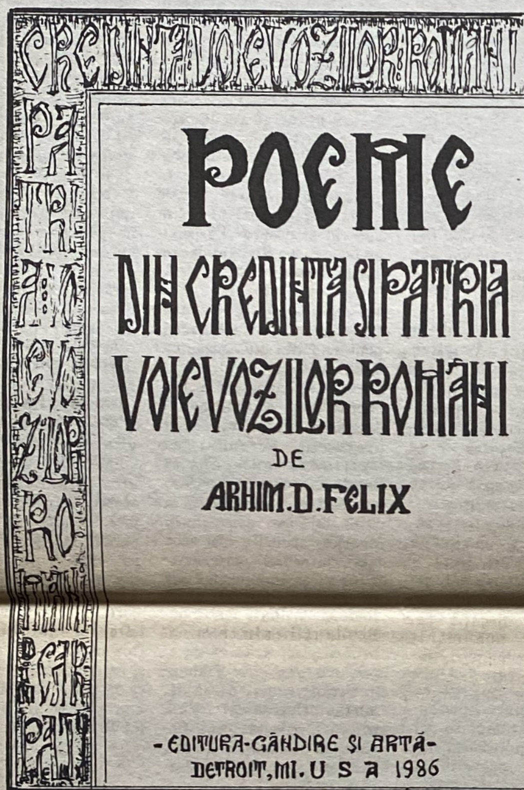

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Părintele Arhimandrit Felix Dubneac a fost înzestrat de Dumnezeu cu mai multe înclinații artistice. Născut, mi se pare în Basarabia, și-a format de mic imaginea ființială a satului românesc de o ființă cu lumina și veșnicia, satul care are drept "centru", folosind expresia lui Mircea Eliade, biserica ca orientare spațio-temporală spre punctul de regăsire infinito-etern.

Copilul de atunci i-a promis lui Dumnezeu întreaga viață și activitate. A urmărit cu interes pe iconari amestecând vopselele din care, ca dintr'un haos, se nășteau lumile, raiul și heruvimii, și mai târziu a devenit pictor de biserici, practicând și fresca istorică. A mers la studiile de teologie să devină preot și a ajuns să îmbrace portul îngeresc al monahismului.

A crescut în umbra psalmilor carpatici, răcoros răsfirată dela Nistru până la Tisa, - duhul tânăr al neamului ca dătător de viață, care pe toate le plinește - pe care a încercat să o răsplătească, cum atât de frumos și cu neîntrecută filosofie rostește Măria Sa Țăranul zicând: "dar din dar se face raiul". Ritmul psalmilor și al cântărilor ortodoxe, în care simțim și auzim fremătările luncilor și plaiurilor din paradis, i-a intrat în sânge. Astfel îl găsim încercând tainele sfinte ale muzicii sacre prin compoziții originale adresându-se în niște acorduri noi "Dătătorului de lumină" ca să-i lumineze "haina sufletului", ca în tradiționala cântare din noaptea cu denii "Cămara Ta Mântuitorule", ale căror versuri nu au fost încă egalate în literatura universală ca dramatism, simplitate, putere de expresie, adâncime metaforică, în afară în contextul respectiv, de paginile evangheliștilor.

Părintele Felix Dubneac este și un sensibil iubitor al poeziei românești, la rândul lui încercând ispita fără de moarte a lumii de vrajă a stihului.

De asemenea, Părintele Arhimandrit Felix Dubneac aflăm că editează de opt ani de zile o revistă anuală "Gândire și Artă", cu peste 100 de pagini, iar de Crăciun ne-a trimis o carte de 140 de pagini intitulată "POEME DIN CREDINTA SI PATRIA VOIEVOZILOR ROMANI" publicată în Detroit, editura autorului.

Cartea cuprinde mai multe cicluri: "Credința voievozilor Români", "Patria voievozilor Români", "Filosofie creștină, nu păgână", "Europa unită", "Suferințele Românilor din închisorile comuniste", iar pe lângă aceste cicluri de poezii o prezentare a activității lui de pictor de biserici și fresce istorice, cu 39 de fotografii ca exemplificare, iar ultima parte o dedică pentru câteva încercări de compoziții corale originale, cu text muzical paralel în română și engleză, armonizări ale rugăciunilor "Tatăl nostru", "Cinei Tale", "Doamne Iisuse", "Născătoare de Dumnezeu", "Cămara Ta, Mântuitorule", etc.

Chiar dacă în poeziile lui Felix Dubneac unii critici literari ar încerca să găsească ceva imperfect, sau niște necazuri cu tehnica poetică, îi sfidez cu versurile marelui Eminescu: "Critici, voi ca flori deșarte..." pentrucă Părintele Felix are ceva de spus și o spune bine, cu curaj, luându-și un risc, care nu este mărunt pentru un preot, de a fi caterisit. Ca o notă menționez că Părintele Arhimandrit Felix Dubneac aparține de Arhiepiscopia Misionară dela Detroit, controlată și condusă de autoritățile comuniste din București.

Mă voi opri la "spusul" pe care îl cere Eminescu unui poet și voi lăsa "criticilor literari" plăcerea seacă și searbădă de a căuta și număra de câte ori autorul nu reușește o rimă perfectă, sau folosește un picior în plus din punct de vedere al prosodiei.

In primul rând Părintele Arhimandrit Felix Dubneac este un om dintr'o bucată. Religia ortodoxă și harta României Mari a neamului nostru formează o unitate indestructibilă. Cu o vehemență, puțin întâlnită la poeții "stilați", el spune direct lucrurilor pe nume. Basarabia și Bucovina sunt pământuri românești. Punct. Comunismul, prin ateismul lui, este religia lui Satan. Punct. Dărâmătorii de religie și istorie românească, de biserici și monumente istorice, sunt fiii lui Satan, cu care neamul românesc nu are nimic comun. Comuniștii de azi, în raport cu pământul și istoria românească, sunt o perfecționare a diabolicului profesat de barbarii pustelor asiatice, care pare sfânt de inocent comparat cu ce se întâmplă astăzi în distrugerea de genocid a culturii, istoriei și neamului românesc.

In primul ciclu de poezii: "Credința voievozilor Români" în care găsim titluri atât de sugestive, ale poemelor, ca: "Puterea și frumusețea Invierii", "Sensul vieții mele", "prefer sublimul", "Taina Sfântului Mormânt", "Puterea inimii curate", "Creștinul în dialog cu ateul", etc. găsim și titlul, ca un nervum rerum care le străbate pe toate că, "Intunericul nu-i deloc lumină" și concluzia că "Omenirea refuză orânduirea diabolică."

In al doilea ciclu de poeme: "Patria Voievozilor Români" firul roșu al ideii care străbate simțirea poetului, îl găsim prin "Zece Mai", "Cronica Românilor din Carpați", "Basarabenii înstrăinați" etc. și "Cine dărâmă bisericile?"

In această poezie se face un istoric al profanărilor, de sfinte locașuri închinate lui Hristos, de către turci, cum a fost cazul cu Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim sau Sfânta Sofia din Constantinopol, sau în vremurile celui de-al doilea război mondial când catedrala din Koln a fost bombardată. O distincție totuși devine evidentă. Turcii de atunci veneau "din afară" furând odoarele și lucrurile scumpe, pe când "Turcii" de azi fiind "înlăuntru", după ce au jefuit bisericile le-au pus la unele explozibil, iar pe altele prin "translare" le mută dintr'un loc în altul ca pe niște cutii de chibrituri până când devin un pericol pentru siguranța publicului, iar de aici încă un pas - transformarea în "muzeu". In al doilea rând, catedrala din Koln, și cele cu aceeași soartă, au fost accidente de război, ori ce se întâmplă în România de azi e cu atât mai monstruos pentrucă e timp de pace, iar distrugerea bisericilor se face în mod sistematic, după un plan diavolesc, până la dispariția tuturor. E normal, ca în acest context, poetul să se întrebe ce se va întâmpla cu ctitoriile voievozilor Alexandru cel Bun, Stefan cel Mare, Rareș, Serban Cantacuzino și Constantin Brâncoveanu, ctitorii care "de război au scăpat" și sunt primejduite tocmai în timp de pace? "Oare, ce zic voievozii noștri despre o așa "evoluție" a urmașilor de azi?/Dar bătrânii, părinții și copiii? Se vor ruga mâine afară'ntre brazi?/Când se va stinge și candela dela Putna, Stefan Voievod ce va zice?/Dar Prințesa Maria Brâncoveanu și Domnița Bălașa cu ale lor fiice?/Cum vor privi la locul sfințit unde ieri erau bisericile lor?/Vor blestema plângând: c'au dispărut bisericile și-i stinsă lumina candelelor!" (pg. 56)

Retoricul înălțător al întrebărilor amintește de invocația, din "Scrisoarea a III-a", către Vlad Tepeș, adresată de Luceafărul poeziei românești. Totuși, dacă voievozii ar învia și ar vedea ce se întâmplă credeți că ar putea să mai "zică" vreo vorbă? I-ar lua în primire, înaintea securiștilor, ca să vorbim de lumea liberă, arsenalul dela Arhiepiscopia Misionară care i-ar pune la punct din două mișcări. Vreți dovadă? A apărut un singur cuvințel de PROTEST în revista "Credința" în care să se spună negru pe alb măcar un singur rând: "PROTESTAM IMPOTRIVA COMUNISTILOR DIN ROMANIA CE NE DARAMA SFINTELE BISERICI!" Nu mai mult. Doar atât! Dece nu?

De aceea îi apreciez curajul, cinstea și sinceritatea cu sine însuși, ca preot și slujitor al Altarului, calități pe care nu le-am găsit la mulți preoți dela Arhiepiscopia Misionară, iar în scris, negru pe alb, numai și numai la Părintele Arhimandrit Felix Dubneac. Cartea e publicată cu banii lui, cu jertfe, în editură proprie și exprimă o părere personală. De preot cinstit. Care se gândește că are un suflet de care va da socoteală în fața lui Dumnezeu în calitate de Păstor al sufletelor. "Dacă nu ați ști, păcat nu ați avea!", ne spune Mântuitorul. In cazul de față să urmărim consecințele ce le va suferi acest preot pentru carajul lui.

Din ciclul de poeme "Suferințele Românilor din închisorile comuniste" redăm doar câteva titluri sugestive: "Fost-am cândva judecați de căpcăuni", "Condamnații dela Dunăre", "Crime contra umanității", "Vânzătorul de frate", "Perchiziție", "Instrusul", "Inchisori cu celule ermetice", "Intrusul diabolic", "Pentru treizeci de arginți "etc., poeme care, de piatră să fii, te fac să plângi pentru tot ce s'a întâmplat neamului românesc sub pleava internaționalistă a stepelor cu barbari. Este imposibil, dacă a mai rămas ceva uman în tine, ceva care mai poartă ecoul "omeniei" românești și creștine să nu te cutremuri citind, din același ciclu, poemul "Morminte fără cruci". Undeva "într'o localitate din Balta Dunării, La Salcia, unde erau supuși asasinării" Românii "duși la muncă silnică" trecând pe lângă o șură în care se țineau uneltele făceau cruce. Sura fusese zidită peste o groapă comună în care fuseseră aruncați cei din "Morminte fără cruci" poate "vreo patru sute de Români", și "Aflând istoria acelor "morminte fără cruci"./Ne închinam și noi, ori de câte ori, pe atunci,/Treceam, încolonați, spre munca dela diguri/Unde am degerat pe ploi, noroi și friguri..." (pg. 103)

Sau cum am putea vorbi de această îngrozitoare scenă din "Nici să ne rugăm nu ne lăsați?" Era noaptea de Crăciun. In celulă. Noaptea Sfântă, cum îmi povestea cineva ce a trecut prin închisori, era cea mai greu de suportat. Gândul spre "acasă" și Dumnezeu era, pur și simplu, un coșmar în starea de a fi închis în celulă. Toți tăceau. Toți erau triști. Durerea ontologică de a fi departe de marele mister ca taină a lumii - Nașterea Pruncului Sfânt ca axă și centru și identitate a noastră!

In poezia lui Felix Dubneac câțiva deținuți nu au mai putut suporta starea aceasta de paroxism și căzând în genunchi au început să se roage când "Un ofițer caraliu deschise brusc vizeta, țipând din bojogi:/"Mă, de ce stai în genunchi, și te rogi nu știi că ești sub ai noștri dârlogi,/și lui Dumnezeu n'ai voie să te rogi?" Se face o tăcere, ca înainte de furtună, apoi explozia când "Ceilalți trei deținuți, atunci în aceeași celulă aflați,/Toți patru, strigarăm înfuriați: "NICI SA NE RUGAM NU NE LASATI?"/Dar turmentatul ofițer, înnebunit de-a alcoolului băutură,/Deschizând ușa, îl trase afară pe fratele Andrei și nu-i mai văzură /nimeni, de-atunci, chinuita lui făptură!" (Pg. 105).

Il felicităm pe Părintele Felix Dubneac pentru această carte despre rănile lui Hristos răstignit de comuniști, a doua oară și încrederea lui în lumina Invierii.

Dumitru ICHIM

NAE IONESCU

—Vasile BĂNCILĂ—

Dacă pateticul vieții lui e în legătură cu istoria, dacă pentru aceasta s'a născut și tot pentru ea a murit, dar cea mai tăinuită a lui mângâiere și retragerea lui din urmă erau pe acest liman, pe această viziune a esențelor și desăvârșirilor fără naștere și fără moarte, deci fără istorie...Până la un punct foarte înaintat, totul era pentru el devenire continuă, istorie, panta rhei. Insă dincolo de aceasta, era un vad de ultime înțelesuri și un fel de albie fixă, la care se raportă toată istoria noastră. In lumea noastră, fixitatea e artificializare, e moarte, și nimeni n'a simțit aceasta mai puternic decât Nae Ionescu. Dar în lumea cealaltă, lumea ultimelor coordonate, fixitatea e viață. In lumea noastră, perfecțiunea nu există și ce se apropie de perfecțiune se apropie de moarte, fiindcă iese astfel din această lume. Dar dincolo, în lumea cea mai reală și cea mai ideală, totodată, perfecțiunea e maximul de trăire, e actul suprem. Acolo totul stă și totuși totul viază, acolo sunt esențele și luminile, față de care lumina din lumea noastră e ca noaptea față de ziuă.

Cum de va fi ajuns Nae Ionescu la această ancorare metafizică, nu știm și nici nu e nevoie să știm toate. Dar cele două respirații ale lui, istoricismul și metafizicismul atemporal, îi completează în oarecare măsură fizionomia lăuntrică. Ele sunt ca două branhii spirituale și nu odată se vor fi susținut reciproc și îl vor fi ajutat să-și ducă, luptând, viața până la capăt. In contemplația metafizică, găsea o supapă pentru amărăciunile din lumea noastră, pentru salvarea optimismului lui spiritualizat; iar în contemplația istorică, vedea semnele esențelor ultime, transcendentale, divine, care se manifestă gradat și fragmentar în timp. Așa că, istoricism puternic, inspirat, pe un anume fond de eleatism, Heraclit unit cu Parmenide - luând însă acești termeni într'un înțeles foarte general, mai mult ca sugestie pentru ce vrem să spunem - sintetizează o formulă de ideație și de viață, de care n'a fost străin profesorul Nae Ionescu. Dacă în primul caz și pentru ochii noștri mai mult empirici, a fost un servitor al istoriei, în al doilea caz și pentru intuițiile și presentimentele noastre mai adânci, a fost un servitor al metafizicei.

Iar în istorie, a văzut mai ales comunitatea etnică, neamul.

Si în metafizică, mai ales pe Dumnezeu.

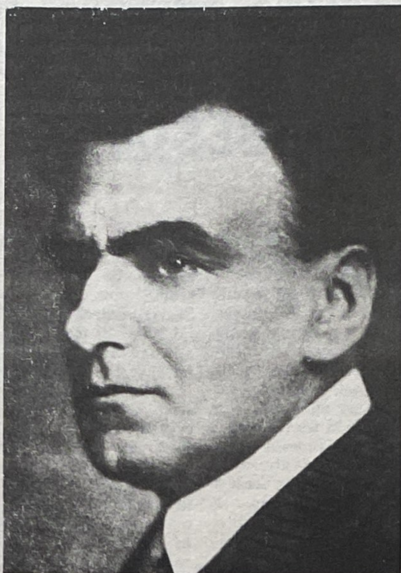
Deci, în ceea ce a avut mai bun, profesorul Nae Ionescu a fost un servitor al nației lui și al divinității. Poate fi un scop de viață mai înalt?

E adevărat, în felul acesta, s'a servit și pe el. Am văzut ce puternic sentiment al eului propriu avea Nae Ionescu. Cu inteligența lui extraordinară, dacă în sufletul lui n'ar fi fost în contact hotărîtor decât acest eu și această inteligență, purtătorul lor ar fi fost un om poate pierdut și poate demonic. Dar spiritele mari găsesc în însăși complexitatea lor elemente de salvare și mai ales ele cunosc și aplică în chip instinctiv o lege a compensației. Scot în evidență și instalează ca ideal acele elmente spirituale din sufletul lor și din cultura omenirii, care le pot da o armonie, o economie creatoare și o utilitate vitală și istorică maximă. Mergând pe calea aceasta, eul puternic al lui Nae Ionescu s'a aplicat în servirea din ce în ce mai intensă a unor realități obiective: viața generală și mai ales comunitatea etnică, și viața transcendentului și mai ales comunitatea bisericii. S'a salvat pe el salvând pe alții, și invers.

Ce au folosit societatea și cultura noastră din această jertfă, din această ardere și din această chimie de transfigurare personală, e ceea ce va avea de stabilit în primul rând istoria noastră viitoare. Lăsăm cu încredere să spună aceasta istoricul ce va veni, căci istoria e un sacerdoțiu și e adevărată magistratură. Noi cei de azi nu putem fi decât cronicari. Si ca modești cronicari, care am luat parte la fapte, trebue să spunem măcar atât:

Societatea românească a avut întâia renaștere odată cu sfârșitul secolului al 18-lea și începutul celui următor. Această renaștere a continuat și s'a consolidat până pe la sfârșitul războiului mondial. Ea a avut un caracter cultural, politic și juridic. A doua renaștere românească, a doua mare întorsătură a istoriei noastre, a început acum aproximativ douăzeci de ani. Ea e mult mai adâncă și se va urma multă vreme. Caracterul ei este în primul rând spiritual și metafizic. E vorba acum să fim noi înșine, să venim cu absolutul structurii etnice în felul de organizare a fenomenului vieții. S'a mai întâmplat, ceea ce a fost o coincidență fericită, că paralel cu această maturizare a noastră ca popor, cu trecerea dela emancipare politică și general culturală la emanciparea pur spirituală, să se afirme în cultura europeană o întoarcere la spiritualitate înaltă, la etnicism specific, la religie și la metafizică. In această conjunctură a spiritului european, era mai ușoară intrarea în noi înșine.

Dar despre aceste două aspecte, despre renașterea românească adâncă și despre primenirea spiritului culturii europene, ceea ce a format la noi conceptul de nouă spiritualitate despre care s'a discutat atât, au vorbit în primul rând patru oameni: Vasile Pârvan și Nae Ionescu, dintre cei plecați. Lucian Blaga și Nichifor Crainic, dintre cei în viață. Mai ales lor li se datorează esențialul în noua orientare a spiritului culturii române. Inainte ca Lucian Blaga să-și fi lansat fastuoasele lui trilogii, Nae Ionescu a lucrat direct, printr'un învățământ oral, asupra conștiinței filosofice a tineretului nostru, producând o elită gânditoare care avea să se manifeste curând în publicistică și în crearea de opere. Cercul lui de activitate a fost restrâns ca suprafață, dar ecoul a fost cu atât mai mare. Astăzi chiar e ușor de identificat la mulți tineri gânditori și autori un anume fel de a pune problemele și anume întorsături de frază, care sunt ale fostului lor profesor. Activitatea la catedră a lui Nae Ionescu a produs chiar, într'un rând, un fenomen, un curent, asemănător cu cel al lui Maiorescu sau al lui Pârvan. Despre el se poate spune că a fost cel mai viu învățământ filosofic de după război în țara noastră. Nimeni n'a informat despre ceea ce e în adevăr nou, despre virtualitățile gândirii filosofice actuale și nimeni nu a sugerat mai mult și mai pasionat decât el. Intre altele, l-au ajutat pe Nae Ionescu două calități pentru a îndeplini acest oficiu: o mare generozitate și o permanentă tinerețe de spirit. Acest om a dat, prin prelegeri, conferințe, articole sau discuții particulare, nenumărate motive și îndemnuri, care s'au transformat adesea în lucrări sau în ambiții susținute de ascendență spirituală. Ii era tot una dacă era citat sau nu. Stia că nu el este sfârșitul, după cum nu el este începutul și că spiritul e pretutindeni și n'are nevoie de certificatul de botez. Cele mai însemnate și mai personale gânduri și descoperiri ale lui, și le-a spus adesea nu numai fără nici o disimulare, dar cu bucurie.

Brăila, 16 Iunie 1890 — † București, 15 Martie 1940

Ce deosebire de cei care își au parcă ideile numărate, care își păstrează documentele în safeuri și care, când intri în camera lor de lucru, dau fuga să-și acopere fișele! Iar tinerețea lui Nae Ionescu a constituit un adevărat miracol. Indrăzneala ingenuă a gândului a păstrat-o până la urmă. S'a bucurat tot timpul de exercițiul ideii cu o încântare de adolescent. N'a făcut niciodată caz de "generație", dar a vorbit cu proprietate în numele unei alte generații a spiritului, izbutind să rămână înaintea chiar a celor care se născuseră după el. Desigur, n'au lipsit cârtitori. Aceia - mai ales dintre universitari - care spuneau că la Nae Ionescu "nu se învață carte", cum au spus și despre Pârvan și cum ar fi putut spune de atâtea ori despre Iorga. La profesorul în chestiune nu se învățau în adevăr anume manuale și nici un manual, dar se făcea ceva mai mult și mult mai mult: se dezvolta pasiunea pentru probleme, se însușea o metodă, se năștea o ambiție, se dădea o orientare structurală, se creau oameni vii pentru viața duhului și uneori se ajungea chiar la formarea unei confrerii spirituale. Pentru aceasta din urmă, profesorul aducea un suflet de prieten devotat și de tovarăș "à toute épreuve". Studenții simțeau că professorul joacă în fond un rol greu, deși cu multă îndemânare și voie bună, simțeau că li se dărueşte și că nu jonglează cu ideile, cum își închipuiau nerozii, ci că ele sunt totul pentru el, bucurie de viață, astăzi, putință de tragedie, mâine.

Profesorul Nae Ionescu a murit primăvara. Orizontul se limpezea, mugurii se deschideau, păsările cerului începeau să cânte imnuri. In același timp, în casa jumătate boierească, jumătate mânăstirească, dela Băneasa, se istovea un om, care n'a fost ca ceilalți, dar care a realizat atât de mult drama umană! A fost un contrast dureros.

Dar poate că această moarte în primăvară a fost și un simbol. Moartea e o nouă naștere. Una metafizică, dar și una istorică. Ideile profesorului, dinamismele lui, elevii lui, suferința lui, vor fructifica. Odată cu coborîrea lui în pământ, nu s'a coborît numai un trup neînsuflețit, ci un germene de viață, a fost pus de un destin aspru, în solul culturii noastre.

Si totuși, ceea ce putea face el însuși în chip direct nu o va mai putea face nimeni. Ajuns în partea din urmă a vieții, se gândea la datoria de a-și consemna în chip definitiv ideile. Ceea ce până atunci nu-i apăruse ca ceva justificat, acum, în fața inevitabilului, putea fi luat în considerație. Intocmise planul cărților lui, începuse tratatul de logică. Fără să mai vorbim de ce ar fi putut face în alte domenii. Posibilități pierdute. Nu e oare istoria Românilor în bună parte cimitirul posibilităților pierdute? Revolta n'are nici un sens în fața morții fiindcă moartea e ceva metafizic și metafizicește toate sunt bune. Dar totul nu e metafizic în noi, chiar dacă este esențialul. Avem dreptul măcar să ne doară. De aceea la această despărțire, un fost elev nu poate face altceva decât să localizeze propriile cuvinte, pe care el însuși le-a spus la moartea lui Vasile Pârvan: să-i fie țărâna ușoară, atât de ușoară, pe cât ne e nouă de mare durerea.

Aprilie 1940 □

(Prefață la Istoria Logicei - al doilea curs - 1929-1930. București, Imprimeria Națională, 1941)

SUBTĂCEREA LUMINII DINTÂI

POEME TANKA

de Dumitru ICHIM

Caligrafie,
Pe mormânt - fluturele
Pâlpâie timpul!

Clopot cu aripi, te-ai stins?
Coaja literei cade.

***

Ni-e dat rotundul
Orei - deșert și noapte -
Spațiilor reci.

Din tragicul luminii
Fără mormânt ne naștem.

***

Pasărea țipă
De dincolo de lume
Vinul tăcerii.

Va trezi oare timpul
Cu forme de ulcioare?

***

Păianjen, sita
Ti s'a umplut de perle.
Silabă în plus,

Zbătându-se - o rază -
Vai, scutură poemul!

***

Răsare luna...
Ce porțelan văd pinul
Cu frigul în smalț.

Sorb luna pe'ndelete.
Ce lumină amară.

***

Pâlpâie tanka...
In cuvântul de aur
Mai toarnă ulei.

Răsufletul luminii
Se-aude'n dorul morții.

***

Copilul doarme...
In pumnul cât o scoică
Tine o rază.

Casa miroase a pâine
Dintr'un cuvânt cu îngeri.

***

Crește macul alb
Si îndoaie tot cerul
Până la izvor.

Si, cu noi, ce rotund e
Ochiul de șarpe pândind...!

***

Si îmbrățișați
Să murim. Floare de tei...
Clipa cu aripi

Ne-or ridica-o stele
Spre nenăscute ceruri.

***

Pe malul mării
Sala de așteptare...
Dar unde-i trenul?

Pe o moarte întreagă
Ne-am cumpărat biletul!

***

Intreaga noapte
Te-am așteptat...Si cerbii
Zburau prin lună.

Pe lotusul ce'nfloare-
Nervuri de coarne brune.

***

Pe spate părul
Ascunde cu povestea
Albi umeri...Lacul...

Mii de oglinzi se împing
Să-i soarbă prima trupul.

***

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

DESPRE MARTHA BIBESCU

—Ion NEGOIŢESCU—

Am mai spus, când m'am ocupat de contesa de Noailles, că lui Marcel Proust, care a dedicat celebre pagini numelor de localităţi, îi plăcea şi cel românesc de Corcova, purtat de o moşie a prietenilor lui Bibeşti. Aşa cum reiese din corespondenţa sa, el mai cunoştea şi alte nume de pe meleagurile noastre, nu numai de locuri dar şi de persoane, chiar şi dincolo de aria relaţiilor sociale directe şi indirecte cu diverşi Români. Nu în van, Ferdinand de Montesquieu, nepotul real al imaginarului baron de Charlus, era posesor de latifundii de care se îngrijea, lângă Bucureşti. De un şi mai vast răsunet internaţional s'au bucurat însă, la curţi imperiale şi regale, în cancelariile marilor puteri europene, în lumea almanahului Gotha şi, last but not least, în lumea literelor occidentale din prima jumătate a secolului nostru, numele de Posada şi Mogoşoaia - datorită împrejurării că în castelul şi în palatul de pe aceste plaiuri poposea îndelung an de an şi uneori cu anii Martha Bibescu, princesse Bibesco, după cum îşi zicea de preferinţă ea însăşi. Martha, care era fiica unui cunoscut politician de pe timpul domniei lui Carol I, conservatorul Ion Lahovari, şi al Emmei Mavrocordat, s'a născut la Bucureşti în 1886 şi s'a măritat în 1902 cu George Valentin Bibescu, pionier al automobilului şi aviaţiei încă la început de veac, şi urmaş direct al domnitorului dela 1848. Simţindu-se chiar din adolescenţă atrasă de literatură, ea a devenit curând o scriitoare franceză de renume. Ca atare, şi-a petrecut existenţa între Paris, unde cărţile ei vedeau lumina tiparului, şi reşedinţa din România, unde le scria. Dar, pentrucă atât prin familia proprie cât şi prin aceea a soţului ei era înrudită cu marea aristocraţie română şi franceză deopotrivă, Martha Bibescu a dus o existenţă mondenă de înalt rang şi pe cât de cosmopolit cu putinţă, nu numai la Paris, ci şi la Viena, la Berlin, la Roma, la Madrid şi Londra; iar pentrucă era nu numai foarte frumoasă şi inteligentă, dar şi extrem de ambiţioasă, această mondenitate s'a extins şi la sferele marei politici şi diplomaţii continentale. Autoare de lucrări în proză îndeajuns de vestite altă dată, precum Isvor, le pays des saules ("Isvor, ţara sălciilor", 1923), Le perroquet vert ("Papagalul verde", 1924), Catherine-Paris (1927), primite de ilustre condeie contemporane de pe malurile Seinei cu elogii îndreptăţind cel mai deşănţat orgoliu, ea este astăzi, ca scriitoare, deplin ignorată, citindu-se încă din opera sa, care cuprinde şi alte titluri decât cele mai sus înşirate, doar evocarea din 1927, Au bal avec Marcel Proust ("La bal cu Marcel Proust"), chiar şi aceasta mai evocatoare poate prin titlul cărţii şi prin titulatura autoarei, reflectând parcă tot snobismul proustian feeric, decât prin faptele relatate.

Masiva monografie, ce i-o dedică acum Chislain de Diesbach, şterge cu mult sârg şi aplicaţie praful de pe figura prinţesei abandonată în arhivele istoriei literare şi ale istoriei propriu zise de dinaintea epocii noastre. Corespunzătoare realităţii, teza lui Diesbach, bazată pe o cantitate impresionantă de documente şi scrisori din fondul Bibescu dela Biblioteca naţională din Paris şi pe nu mai puţin cantitativ impresionantul Jurnal inedit al prinţesei, este aceea că, dacă totuşi nu a jucat un rol notabil în istoria vremii sale, Martha Bibescu a fost în schimb atât de atrasă, de fascinată de putere, încât a căutat şi a izbutit mereu să se afle în preajma puterii şi a oamenilor ce o exercită. Reuşita ei în această privinţă este spectaculoasă. A întreţine relaţii foarte intime, durabile în general, cu Kronprinzul Germaniei wilhelmiene, cu regele Ferdinand al României, cu regele Alfons al 13-lea al Spaniei, cu primul ministru al Angliei, laburistul Ramsay Mac Donald şi politicieni notorii odinioară, precum Henry de Jouvenel ori Thomson of Cardington, nu este desigur ceva banal, ţinând cont mai cu seamă de faptul că, după cum o atestă fondul epistolar, aceşti bărbaţi au iubit-o, unii pasional, alţii fiedel, iar relaţiile lor nu au fost niciodată considerate scandalos: ea cinează, de pildă, cu regina Spaniei, corespondează cu văduva Kronprinzului sau ocupă locul lui Colette (fosta soţie a lui Henry de Jouvenel) în Academia regală belgiană, iar Posada şi Mogoşoaia erau frecvent vizitate de membrii familiei regale române.

Pentru a-i aprecia situaţia mondenă excepţională, ajunge să ne oprim la împrejurarea că, rămânând în 1916 sub ocupaţia germană la Bucureşti, unde îngrijea răniţii dintr'un spital, şi fiind arestată, intervenţiile în favoarea Marthei Bibescu constituie un semnificativ tablou de epocă. Mai întâi, o protejează, foarte de departe, Kronprinzul, apoi prinţul de Reuss, inspectorul lagărelor de prizonieri ale inamicului, de asemenea legat de familia imperială dela Berlin, şi - ceea ce e mai interesant - contele Csernin, ministrul de externe al Austro-Ungariei, cu sprijinul căruia de altminteri obţine permisiunea de a trece, prin Austria, în Elveţia. Sunt astfel trimişi la Bucureşti, ca să o însoţească pe drum, prinţii de Auersberg şi de Carolath, pe când în gara din Viena e aşteptată de prinţul de Hohenlohe. După ce se vede cu Csernin, oaspetele ei de altădată dela Mogoşoaia, e în fine adăpostită (o formă de carantină), la reşedinţa-i celebră din Lautchin, în Boemia, de către prinţesa Marie von Thurn und Taxis, prietena faimoasă a lui Rilke. Si mai trebue să adăugăm că, după înfrângerea puterilor centrale, contele Csernin va scrie prinţesei Bibescu, rugând-o să intervină în favoarea sa pe lângă potenţaţii englezi.

Dar Martha Bibescu este în primul rând, pentru noi cei de azi, scriitoarea care ne îndeamnă la oarecari reflexii de sociologie literară. Ea face parte, alături de Elena Văcărescu şi Anna de Noailles, din întâiul val de scriitori de origine română care s'au impus în literatura franceză - în epoca de tranziţie dela secolul al 19-lea la secolul al 20-lea. Contesa de Noailles, cea mai literată dintre ele, s'a desprins complet de românitatea ei. Cele mai bune pagini ale Marthei Bibescu (pe care Eliza Brătianu o mustra că nu scrie româneşte) sunt dedicate peisajului natal, de care era îndrăgostită: palatul dela Mogoşoaia arată astăzi aşa cum l-a reconstituit gustul şi cheltuiala ei; probabil că acolo ar fi închis ochii, dacă n'ar fi fost alungată de comunişti, care au ţinut apoi prizonieri în lagăre româneşti, vreme de şapte ani, pe fiica şi ginerele prinţesei. Prin premiul literar care îi poartă numele, Elena Văcărescu rămâne însă cea mai vie prezenţă şi azi la Paris, deşi scrisul ei nu a însemnat nimic niciodată, nici măcar pe măsura tradiţiilor sale de acasă.

Al doilea val de scriitori de origine română impuşi în Franţa nu mai are nici de cum şi în nici un fel de a face cu aristocraţia, ci e alcătuit de intelectualitatea pură a unor Evrei, care după ce au dat limbii noastre opere remarcabile, au părăsit-o cu totul: Tristan Tzara, B. Fundoianu (Benjamin Fondane) şi Ilarie Voronca: ei contribuie şi în noua patrie la afirmarea spiritului modern în artă. Alături de dânşii, un proletar, Panait Istrati - ca ideologie un internaţionalist pătimaş, dar structural un sentimental paseist, chemat să introducă în ţara lui Descartes figurile exotic pitoreşti ale balcanismului românesc.

Al treilea val în fine, constituit de scriitori de mare prestigiu ai literaturii franceze, precum Eugène Ionesco şi Emil Cioran, continuă la Paris fervoarea spirituală a Bucureştiului dintre cele două războaie - ca fenomen tipic de manifestare a burgheziei creatoare româneşti.

Al patrulea val, compus din oniricii respinşi de sistemul represiv din România, abia începe acum să se afirme în limba nouă în care îşi realizează operele.

Martha Bibescu nu a participat propriu zis la viaţa literară pariziană, dar faptul că un Paul Claudel (cu care a întreţinut o substanţială corespondenţă), un Valéry, un Saint John-Perse, un Cocteau, un Montherlant, un Supervielle, chiar un André Gide, ori mai bătrânii Anatole France şi Maurice Barés i-au acordat, fie şi monden doar, atenţie, caracterizează modul de penetraţie a Românilor din prima etapă în spiritualitatea franceză. Eugen Ionescu va trebui în schimb să câştige o luptă în chiar inima literelor franceze, a căror evoluţie el o determină major. Pe când prinţesa Bibescu sfârşeşte în uitarea din care tot politicienii o mai scot ca pe moaşte ale timpului revolut, ca pe orhideea emblematică a istoriei europene dintre cele două războaie - de Gaulle de exemplu, cu care corespondă şi care îi asigura invitaţii la recepţiile dela Elysées -, Eugène Ionesco şi Emil Cioran sfârşesc prin a-şi publica în traducere franceză operele româneşti de tinereţe şi prin a stârni interesul Occidentului pentru cultura tărâmului lor de baştină. □

Ion NEGOIŢESCU

Ştefan Baciu, POEMELE POETULUI TÂNĂR, Operă premiată de Comitetul pentru premierea scriitorilor tineri şi editată de Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II".

ŞTEFAN BACIU

POEMELE

POETULUI TÂNĂR

BUCUREŞTI

FUNDAŢIA PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ „REGELE CAROL II"

39, Bulevardul Lascar Catargi, 39

1935

S'A RETIPĂRIT ACEASTĂ EDIŢIE FACSIMILARĂ ÎN HONOLULU-HAWAII ÎN MAI 1985.

AUTORUL MULŢUMEŞTE LUI NAE ANTONESCU ŞI BARBU BREZIANU PENTRU TEXTELE CRONICILOR LITERARE APĂRUTE ÎN 1935.

S'AU TRAS 200 EXEMPLARE.

CONTRAPUNCT 3-4/86

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE POLITICĂ ŞI CULTURĂ

CUPRINS

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

HYPERION

Centrul de promovare a cărții românești

CUPRINS
(extras)

CINE ESTE DUMNEZEU

SFÂNTA TEREZA DE AVILA
1515-1582

SONET

O Doamne, nu mă chinui spre a-ți cere
Cerul promis a-mi fi un ultim dar,
Nu mă frământă-al iadului coșmar
Căci astfel aș jigni a ta putere.

Mă chinuești tu Doamne : a ta vedere
Pe cruce țintuit și descărnat ;
Și trupul tău atât de'nsângerat ;
Mă chinuește moartea-ți în durere

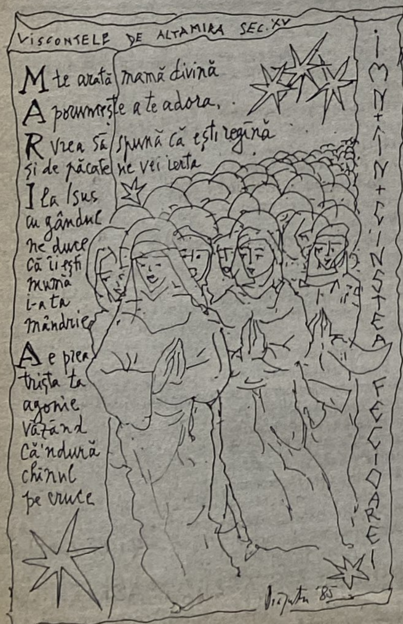
Și-apoi mi-e chin iubirea ta unică,
La fel te-aș fi iubit, de n'ar fi cer,
De n'ar fi iad de tine mi-ar fi frică.

Nu ai nimic a-mi da să te'ndrăgesc
Căci de-aș spera oricât să nu mai sper,
Tot te-aș iubi la fel cât te iubesc.

GEORGE CIORĂNESCU

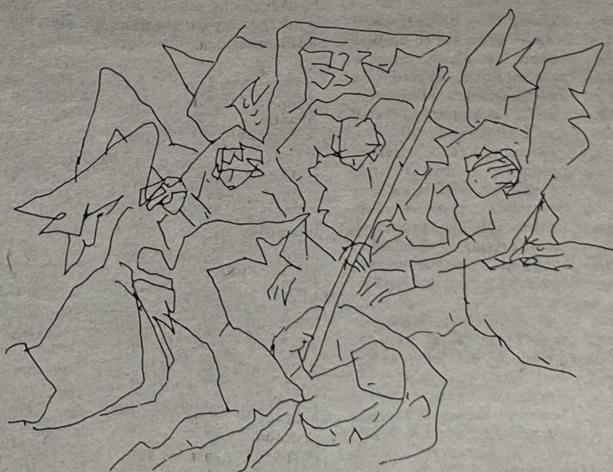
Sfântă Fecioară
Maria,
n'a fost pe lume
femeie asemenea ție,
fiică și slujitoare a
Regelui prea înalt
Tatăl ceresc.
Mamă a prea
Sfântului nostru
Domn Isus Christos
soție a Sfântului Duh;
roagă pentru noi
împreună cu Sfântul
Arhanghel Mihai,
cu toate virtuțile
cerului și cu toți
sfinții pe prea
Sfântul tău Fiu
mult iubit,
Domnul și
Stăpânul nostru.
Slavă Tatălui
Fiului și Sfântului
Duh. Precum
a fost dintru
început,
acum și deapururi,
în
vecii
vecilor
AMIN.

Francisc din Assisi

MAI APROAPE DE ÎNGERI

Traduceri din Lirica Religioasă

Ilustrații : Eugen Drăguțescu

MÜNCHEN 1986

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

GULAG PLIN DE MARTORI

—Nicolae LUPAN—

"Martori ai lui Iehova", bineînţeles. "Unul din cele mai reacţionare curente religioase", dacă ar fi să credem dicţionarului de buzunar al ateilor dela ziarul Sovetscaia Moldavia din Chişinău. Ziar ce consacra acum câtva timp un articol procesului judecătoresc intentat lui Iacob Goian pentru "crima" de a fi fost responsabilul unei comunităţi iehoviste din Basarabia.

5 ani de detenţiune pentru aşa zisă subversiune ideologică!.. "A scăpat uşor!..", se comenta în culise, când se ştie că Constantin Scripciuc, a făcut 25 de ani de lagăr pentru aceeaşi "mărturie a lui Iehova" ca, recent, să fie condamnat la încă 4 ani de închisoare pentrucă a îndrăznit să recopieze câteva capitole din Biblie şi nişte articole din revista Turnul de Veghe...

Dicţionarul ateistului, editat la Moscova, atestă că "Iehoviştii se opun tuturor guvernelor din lume". E o afirmaţie ce nu corespunde nicidecum adevărului. Fie şi din simplul motiv că la ora actuală, pe suprafaţa globului pământesc, există 14.500 de comunităţi creştineşti iehoviste cu un număr total de circa un milion de aderenţi. Dintre care în Statele Unite ale Americii statisticile dau 3250 de comunităţi cu peste 200.000 de credincioşi, în Anglia - 750 de organizaţii cu circa 32.000 de aderenţi, în Canada - 400 de comunităţi cu aproximativ, 12.500 de oameni, etc.

Oare, într'adevăr, la baza persecuţiilor, zis religioase, din RSS Moldovenească, să stea simpla frecventare a caselor de rugăciuni, difuzarea Bibliei sau cea a Turnului de Veghe?.. Puţin probabil. Căci, lucrurile, după mine, sunt mult mai complicate.

Deşi, adesea, oficiali de toate nivelurile se laudă că în Uniunea Sovietică, deşi, şi în Basarabia, de mult nu mai există opoziţie politică. E o afirmaţie ce nu corespunde realităţii. URSS-ul a cunoscut şi cunoaşte mereu curente opozante regimului ca atare. Curente ce nu sunt altceva decât mişcări naţionale în rândurile tuturor popoarelor sovietizate. Zic tuturor, pentrucă nici Ruşii nu fac excepţie.

Numai că, din considerente de securitate personală şi de camuflaj în faţa poliţiei secrete omniprezente, de cele mai multe ori mişcările de eliberare naţională se confundă, în mod voit, cu aşa zisele secte religioase şi biserica în general. Lucru ce convine şi persecutaţilor şi persecutorilor. Primilor, prin faptul că încasează, totuşi, termene mai mici de detenţiune, iar secunzilor prin aceea că, chipurile, deţinuţii nu sunt politici, ci de drept comun.

Deci, când un minoritar, cum a fost cazul studentului Vasile Bârlădeanu sau cum e cazul lui Iacob Goian, este condamnat la ani grei de închisoare sau lagăr pentru convingeri religioase nu e chiar aşa. De cele mai multe ori adevărata cauză a încarcerării nu corespunde versiunii oficiale.

Prin 1977 Vladimir Bucovski îi scria lui Cosâghin: "Sunt nefericit prin faptul că Rusia este o închisoare a popoarelor, o închisoare mult mai mare decât acum 60 de ani... Ca Rus prin naţionalitate, limbă şi cultură, declar: în URSS există discriminare naţională şi rusificare forţată; e o convingere definitivă la care am ajuns în lagărele de concentrare şi în închisori..." □

La şezătoare...

AMINTEŞTE-ŢI CĂ ŞTII RUSEŞTE

—Sava GÂRLEANU—

Mare alertă la forurile universitare din Bucureşti şi la Ministerul Invăţământului, devenit "al educaţiei", în legătură cu vizita apropiată a unei delegaţii de cadre universitare sovietice, prima de acest fel în RePeReaua declarată. Să fi fost prin 1948-49. Cinste mare, excepţională, gest de mărinimie, mai că de indulgenţă, din partea confraţilor dela Răsărit, dela învăţământul superior "cel mai avansat din lume". Nici vorbă: primirea trebue organizată sub semn de mare ploconire. Căci, "nu e de glumă" cu nişte oameni aşa luminaţi.

Recrutarea unui translator la nivel şi totodată însoţitor peste tot al celei "mai alese dintre delegaţiile străine" care a călcat vreodată pământul ţării noastre, constituia o sarcină politică foarte importantă şi cui altuia putea să revină ea decât însuşi şefului de cadre din minister.

Se dă deci "sfoară în ţară", discret însă, pe linia cadrelor de încredere, să fie recomandat şi trimis la minister un bun cunoscător de limbă rusă, limba lui Lenin şi Stalin. O profesoară dela Facultatea de istorie, persoană de încredere a partidului comunist, face greşeala de a recomanda în rolul de însoţitoare şi translatoare pe o studentă a sa originară din Basarabia. Profesoara respectivă era convinsă că studenta chemându-se şi Liuba, ştie ruseşte. Se înţelege "dela sine". Nici n'a întrebat-o când a dat referinţa.

Studenta însă nu ştia o boabă ruseşte cum se crezuse, ci abia acum buchisea pe la cursurile ARLUS, devenite obligatorii. Mai avea pe cap şi problema delicată de a da dovadă, cu doi martori, că e născută pe teritoriul actual RPR, spre a evita "repatrierea" forţată la Bălţi, de unde era originară.

Chemată la cadre, biata studentă a trebuit să arate că, necunoscând limba rusă, nu poate fi de folos în situaţia dată.

Capul patrat al şefului de cadre ministeriale, nu poate concepe însă că o "moldovancă" nu ştie ruseşte, devreme ce provincia ei natală are cinstea de a fi cuprinsă în Uniunea Sovietică.

- Nu vei ieşi de aici, din acest birou, până ce nu vei binevoi să-ţi aminteşti că ştii limba rusă. Iar de nu-ţi vei aminti acest lucru, există măsuri! - dădu "sentinţa" acel troglodit.

Patru ore în şir a fost ţinută studenta respectivă pe scaun, ca la anchetă, sub o adevărată tortură morală, ca să cugete asupra "faptului comis" de a fi basarabeancă şi cu toate acestea a nu şti ruseşte. Iar ea n'avea cum să se lase convinsă, căci nu ştia.

Au găsit pe alta, una dela matematici, care traducea: "studenţii din băncile de pe pereţii universităţii".

Era greu, cât se poate de greu şi în RPR, a fi basarabean. □

TOT CE-I MULT STRICĂ...

—Nicolae LUPAN—

Chiar şi mierea, căci "iese prin buric", cum îşi sperie uneori bunicele nepoţeii ca să se mai abţină dela această bunătate a naturii. D'apoi, mi-te, veşnica educaţie comunistă cu care bieţii oameni de pe instelata şesime a globului se culcă şi se scoală de aproape şapte decenii!

S'a ajuns până acolo încât nici contrabasul dintr'o orchestră nu mai este contrabas, dacă la baza sunetelor lui nu stă o politică ce vizează valoarea educativă a repertoriului, valoare ce nu poate avea decât o importanţă primordială, cum ne-o spune partidul prin gura celor mai devotaţi fii ai săi!

Sunt departe de gândul de a minimaliza talentul compozitorilor Eugen Doga, Vasile Zagorschi sau Simion Lungu. Indrăznesc totuşi să afirm că ei ar putea realiza ceva numai atunci când nu vor fi puşi, în mod abuziv, de un Petric sau Sobor în corsetul creaţiei muzicale realist-socialiste.

Desigur, totul e relativ pe lumea asta. Dar ce încredere se poate avea în factura componistică a unui oratoriu de 40 de minute, intitulat, o, doamne, "Constelaţia "Secera şi ciocanul""?!.. Chiar dacă e scris el de un om cu destulă cultură muzicală, cum e Serafim Buzilă, chiar dacă a fost imprimat el cu orchestra simfonică şi corul radioteleviziunii.

In primul rând, odată cu pronunţarea acestui titlu, intervin tot felul de asocieri de tristă memorie: dictatură aşa zis proletară, totalitarism, deportări, închisori, exterminări fizice, colectivizare forţată, etc.

Bietul Buzilă! Doi ani de muncă asiduă! Doi ani de dureri ale creaţiei. Creaţie susţinută, sunt sigur, de anumite reuşite componistice ale acestui român bucovinean, devenit într'o zi, cu nepus în masă, moldovean. Am în vedere metamorfoza paşaportului cu care sosise el din locurile natale la Chişinău acum vreun sfert de veac.

Ar fi văzut însă acest oratoriu lumina rampei dacă nu purta titlul pe care-l poartă, dacă nu era împănat cu versuri de Emilian Bucov şi Andrei Lupan sau dacă nu i se puneau, colac peste pupăză, ca motto nişte cuvinte ultrasovine pe care le-ar fi rostit nu ştiu pe unde şi când un pretins erou legendar al "poporului moldovenesc".

Nu mă îndoiesc de "plasticitatea excepţională" a oratoriului "Secerei şi ciocanului", cu toată duritatea oţelului din ele, şi nici de talentul de declamator al lui Victor Ciutac. Mă gândesc însă la compartimentarea oratoriului, o compartimentare conjuncturist-politică ce corespunde întocmai cu linia urmată de partid. Fiţi atenţi, vă rog: partea întâi - "Pentru acest pământ" care, deşi fără nişte coordonate precise, e plin, totuşi, de avânt revoluţionar al maselor, în faţa cărora se prăbuşesc istorii false! Partea a doua, intitulată "Antirăzboinică", e doinită până la cataclism şi, în sfârşit, ultimele două părţi - vocalizează "Omul nou" ca centru liric şi dramatic al lucrării, în marşul său suprem spre culmile fericirii omeneşti - comunismul!

Culmi ce, ca şi aparenţa iluzorie a orizontului, nu se lasă nicidecum atinse. Altfel spus, libertatea nu e libertate atâta timp cât omul n'are voie să nu mintă. □

"ŞCOALA SOVIETICĂ SCRUTEAZĂ VIITORUL"

E traducerea unui slogan din limba rusă ce, paradoxal, mi s'a întipărit în minte încă de pe când lucram ca învăţător şi trebuia, la porunca directorilor, să-l scriu cu var pe garduri, mai întâi în satul meu natal şi apoi pe cele din Teţina Cernăuţilor. Incă de pe când la şcoala moldovenească Nr. 10 din Roşa era director Grigorii Ivanovici Tocarev, un omulean cât se poate de erudit pentru vremea ceea, venit în Bucovina de undeva din Rusia.

Zic erudit, fie şi din motivul că nu făcea tragedie nici atunci când elevii din clasele primare, la auzul clopotelor de alături, se ridicau în picioare şi începeau a-şi face cruce. Bineînţeles că până la urmă acei micuţi, curaţi şi sinceri, erau dezvăţaţi de această "rămăşiţă" a trecutului burghezo-moşieresc.

Odată însă şcoala terminată, marea lor majoritate începea să umble la biserică, mai ales fetele, să facă cununii religioase, etc. Lucru ce continuă şi până în ziua de azi. Chiar dacă uneori acest lucru se face pe ascuns. Cum e cazul tineretului cu studii superioare sau al celui ce ocupă posturi de răspundere. Pentru acesta, o cununie religioasă sau un botez creştinesc se socot incompatibile cu slujba ce o ocupă.

In schimb şcoala sovietică din Basarabia şi Bucovina "scrutează într'una viitorul" de circa 40 de ani! Il scrutează dar nu poate nicidecum păşi în el cu dreptul. Deşi pe parcursul acestor nesfârşite scrutări, fiecare an şcolar intră "glorios în glorioasa istorie a şcolii sovietice". Mai ales în ultimul an de învăţământ, când circa trei luni de aşa numit consiliu pedagogic atotunional, a fost discutat, în sfârşit, proiectul partidului cu privire la reforma şcolii.

S'apoi, la urma urmelor, cum s'ar fi putut până la colectivizare în satul Lăpuşna, spre exemplu, să investe 40-50 de tineri la liceu, 60-70 pe la facultăţi, chiar dacă satul ar fi avut 6500 locuitori câţi are azi.

In primul rând, nu-i avea, iar, afară de asta, plugarul basarabean respecta din generaţie în generaţie legământul nescris cu pământul şi ambiţia lui era să-şi facă odrasla gospodar înstărit acasă la el şi nicidecum să şi-o înstrăineze la sute şi mii de kilometri în numele unui crez care nu este al lui.

Materialele pentru această pagină -articole, documente, fotografii- se trimit la adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles, 1 Belgique.

FARA ARMÂNEASCĂ

PIT MACHIDUNIA
-II-

Zahu PANĂ

Dzuă mușată di Vismăciun. Soarili s'avea anălțată di văr dauă bărțati pi țer, când Gheli, vini cu mașina. Intrăm nuntru, nă feațim crutea ca s'nă neargă calea ambar șiu avtuchina s'urni dit loc. Alăsăm dinăpoia noastră Strug și'nchisim pi panglica laiă a ciadeillei.

Lăgăni di munți și piștirei. Muntili gol, fără urmă di tutipătă. -Iu hiț voi văhțuri di unoară când muntili întreg asuna di cloapătli a birbețlor, di chipri și di flueara picurarlui?

Către tu ahurhita aiștui secol, ninti din Primul Război, aveau vinită dit xeani bărbațilli di Beala și spuneau ciudii di "stamabilili" ți alagă pi aroacăte fără s'jibă trapti di calli.

Ascultau picurarilli muhabetea "xinițlor" și ațelli cama ausi fateau cu ocllîu un către alant și lu'ntrîbau pi noulu vinit:

-S'cum dzăți tini nipoate că alagă stamabilili?

-Ia ași, fug singure pi aroacăti!

- Aclo s'lă hibă nipoate! Aoa la noi, nu-au ți s'caftă stamabilili, vroară pute. Mularea nipoate, mularea singură poati s'alină aoa, deadun cu noi. Alanti ți spuni tini, părmithi goale...

Tora, nu vedz cicior di mulare pi munti. Căti un gumărici tradzi ună caroță pi dauă roacăti și domul după el, pi padi. Mașinili ampatură pi munti. Nu-i semn bun!

Ncănindalui di zore, mașina imnă agalea.

S'bitisi panglica laiă di asfalt și alinăm calea di munti aspartă di api. Di cheatră pi cheatră, roacătili imnă ninti. Geogea easti pi harauă. Nu s'ari turnată în hoară di pisti 20 ani, ma locurili li cunoaști ca tu palmă. Di nic armasi fără tată, păștea nellii pi ningă turăște și agiuta pi cama mărilli la lucru. Tora luaveam călăuză și el easti pirifan ti tiüia ți lli-u deadim.

-Tora lom calea către tu Tăfăricià până agiundzem Vișnia. Di aclo, va intrăm pi partea stăngă până va s'agiundzem la Cruțea-al Aghiul Nicola, nă spuni Geogea.

Calea fați un cot mari și'nghios sum noi, s'veadi Ohrida cu laclu ți-lli poartă numa, Strug și ca nândauă chiabei teasi pi padi s'ved di-analt agărli dit Câmpu. Ațeali ma lăi, sănt agări airati proaspăt. Alanti cama galvine, nu sănt ninga airate după sițirare și alanti ningălbiniti ninga, ca chiabei cu floc, sănt siminati cu misur și nu sănt ninga abunati...

Alt cot di cale și him namisa di munți. Di nă parti și dealantă, muri di cheatră, analț căt vedz cu ocllii și dighios șimătălu-a apelor când arsar pisti șcămbi. Dănisim namisa di cale și ișim s'nă fănătim di avra cu nispusa niurizmătă di munti, s'avdzăm zborlu-a zborlu-a arburilor, șușutit di la un pom la alant.

Un üic luüinis, ună pade di paradis!

- Ma ațea anălțătură ca vârnă țitate?

- Ațel easti Turu cu Chețări, și niheam cama 'nclo, east Făntăna dit Chirie. Hai s'nă alinăm tu mașină, ca va trițem pi la Puntea di Chirtuvați și pi la Cheatra cu Sănți!

- Au alti numi locurli aisti? întreb călăuza.

- Di iu s'aibă? Locurli aisti ireau locurli rămăüilor. Vârn nu călca pi aoa! Chirea calea vroară căti văr băcătar arbines), ma lu-aflau picurarilli și-l băgau pi calea ndreaptă, către casă.

- Ma slavilli cum lă dzăc?

- Cari slavi?

- Machidoüilli dit Machiduniă.

- Bagă-lă fleama! Ti știu elli di locurli aisti? Vini căti vărn ofițer di grăniceari ș'nă 'ntreabă cu s'aclleamă loclu aist, ohtu alant, padea ațea și noi li spunem cu numa noastră, cum li știm pi rămăneaști.

- Cum s'aclleamă aistă? nă'ntreabă el

- Illi spunem cum s'traduți pi vurgurească și el scriă: Beala de disupră - Gorna Belița; Beala di Ghios - Dolna Belița, și ași li trec căund au zore s'cănoască țiva. Ma locurli alanti ninga nu li știu.

Calea s'tindi lungă dinitea noastră, avigllîată di nă parti di analtlu mur a muntilui și di aprtea alantă haua ahăndoasă cu lăltărli a ei, cu apa spumoasă ți s'arucă di-analt și cade pisti chitroaiă mari, alghiti di ape, udusiti ca sute di oi albi, băgate si-s discurmă pi alvia răului.

Si-arăiră cupacilli și calea s'lunineadză di lunina soarelui. Un loc ma larg ti discurmare și mutreari avârliga, la amirărillia munților. Pulli aspărați azboairă di ninga noi.

Geogea n'aclleamă după el. Nu neasim diparti și-n cale nă ișe ca vœrnă di mâna vâruni mari mastur zugraf. Vini di buiauă ahândoase, ca nai ma mușata marmură, dau soie di soie di fețe, canda le-ai vidzută iuva, și canda nu le-ai vidzută vârnăoară.

- Aistă easti Cheatra cu Sănți. nă spuni Geogea, după ți n'alăsă niheam s'mutrim thama ți u aveam dinitea noastră.

Mutream cihtisiți și nă'ntribam ți aghipsită lucrari al Dumnidză avea aruchișită pi stânca muntelui di scoasi ahtare mușuteață. Armânilli a noștri, oamini cu frica al Dumnidză mutriră viili ți alinau și dikpunau ca fapti di cundilliu și dislușiră dit eali față di oamini, cu barbă, cu ocllî, cu nări, ună cama 'ncoa, altă cama 'nclo, cu nimb disupra capului și lă si păru că ved murilli zugrăvită di munte, "Cheatra cu Sănți"...

Nă turnăm la mașină cumnicați cu sfințenia muntelui și calea nă si păru aștirată ca ună mutafe, iu avea călcată ciciorlu-al Dumnidză...

Tricum pi la Punti, anălțăm Ohtlu-al Giogi, mutrim La Icoană și după ți alăsăm dinăpoi Bărțirea, dit ună livade nă mutrea Sculia, loclu iu vidzură lunina scrisului, primele arădzi di armâni, răspândiți ază pit tuti locurli dit lume. Pi nai mai anltlu loc din hoară, albă ca vârnă dzână dit părmithile avdzăti când iream cilimeni, se-analță Vluysita Bisearică Praș chivia, din Beala di Disupră. Ocllii aburiră și amintirile acățară s'iasă nichindurite, la lunină...

Hăriseati și plăndz inimă zbuciumată tu xeani, aoa amintași prota chicută di săndzi ți va u porț tută bana... □

Va s'urmeadză.

ŞCOALA ROMÂNĂ SUPERIOARĂ DE COMERT DIN SALONIC - 1920

COLECTIA ANDREI RICEA

EVANGHELIA EXILULUI

UN SINGUR DUH CU EL

—Sergiu GROSSU—

"Cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El": aşa ne învaţă "Apostolul" ultimei duminicii a lunii, admirabilă replică la atitudinea condamnabilă a Fiului risipitor din Evanghelie, despre care citim că "după ce a cheltuit totul", ducând o viaţă destrăbălată, s'a dus, în timpul foametei, şi "s'a lipit de unul din locuitorii ţării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii" (Luca 15. 14-15).

Scriam în numărul trecut al "Cuvântului Românesc" cât de importantă este, în faza iniţială a vieţii noastre de credinţă, recunoaşterea păcatului, a stării de vinovăţie, concretizată în strigătul Ap. Pavel: "Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu!" cu alte cuvinte, mântuirea păcătoşilor se realizează prin Isus numai atunci, când sufletul terfelit de fărădelegi şi întinăciuni reproşabile se descopere pe el însuşi "cel dintâi" vinovat, "cel dintâi" călcător de lege, adică îşi asumă prioritatea infracţiunilor, considerându-se cel mai decăzut şi mai îndepărtat de Dumnezeu dintre oameni. Cine nu are simţământul acesta de culpabilitate proprie, cine nu se recunoaşte păcătos, nu va ajunge niciodată să fie "un singur duh" cu Domnul, ca unul care s'a alipit de El, şi prin contopirea cu El a devenit proprietatea lui Dumnezeu şi templu al Duhului Sfânt.

Nu este suficient să recunoaştem în persoana lui Hristos pe Mântuitorul tuturor oamenilor păcătoşi şi nevrednici; şi la fel, nu prezintă nici o valoare recunoaşterea propriilor noastre păcate, câtă vreme nu reuşim să vedem în Hristos Isus unica noastră posibilitate de salvare.

Dacă omul nostru psihofizic, omul buletinului de identitate, al grijilor familiale şi-al neplăcerilor dela birou, nu se poate lăuda decât cu slăbiciunile care-l macină, conştient de limitele puterii sale spirituale, omul duhovnicesc în schimb, omul care "se lipeşte de Domnul", devenind "un singur duh cu El", acest cutremurător de minunat "om în Hrisots" se poate lăuda, după mărturisirea Sf. Pavel, cu triumful în slăbiciuni, fiindcă "nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni, 2.20). Cine nu permite Harului lui Dumnezeu să transforme "slăbiciunea" în "putere" - într'o putere "desăvârşită", ca să reluăm icoana de vorbire paulinică -, cine aşează voinţa lui înaintea Harului, nu se va contopi definitiv şi deplin cu Domnul, nu va fi "un singur duh cu El", un "om în Hristos", ci mai degrabă un om pe lângă Hristos, deoarece puterea lui Hristos nu rămâne în el.

Să nu uităm că un astfel de creştin periferic Evangheliei nu va putea simţi plăcere "în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos" (2 Corinteni, 12. 10). Mai ales în situaţia de deştărare, de pribegie. Fiindcă, în loc să spună, împreună cu Apostolul Neamurilor, că "mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine", căci "când sunt slab, atunci sunt tare", de pe vârful credinţei sale superficiale şi-a suficienţei unei practicări formaliste a poruncilor bisericeşti, gândeşte: "Căci când sunt tare, se întâmplă să fiu şi slab." Si cu această atitudine orgolioasă, asemănătoare lăudăroşeniei Fariseului (amintiţi-vă de rugăciunea lui ipocrită: "Dumnezeule, Iţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni...") noi ne împuţinăm ca trăire autentic spirituală şi devenim incapabili să urcăm chiar dacă organizăm manifestaţii politice sau culturale, în cadrul diasporei româneşti - spre piscurile mult râvnite ale biruinţei creştine, spre acel sublim suspin: "Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni, 4.13).

Când Maica Domnului şi Iosif au venit cu pruncul Isus în Templul din Ierusalim, ca să împlinească, cu privire la El, ce poruncise Legea, bătrânul Simeon - raportează Evanghelistul - "L-a luat în braţe, a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: "Acum slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, şi slava poporului Tău, Israel. Iar pe fecioara Maria a avertizat-o: "Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea multora în Israel, şi să fie un semn care va stârni împotrivire" (Luca, 2. 29-34).

După cum vedem, Simeon, ierusalimiteanul evlavios, care ducea o viaţă curată şi era cu frica lui Dumnezeu, a sesizat, prin descoperirea pe care i-o făcuse Duhul Sfânt, cele două aspecte esenţiale ale misterului naşterii lui Isus: LUMINA "care să lumineze neamurile", de care avea nevoie umanitatea, Isus fiind, după propria Sa mărturisire, "Lumina lumii"; şi un alt aspect, contradictoriu, IMPOTRIVIREA pe care o va stârni această Lumină, începând cu complotul pus la cale de Irod şi terminând cu uneltirile întunericului materialist-ateu, care a sluţit şi mai sluţeşte încă, din păcate, chipul ţărilor peste care flutură steagul totalitar al secerii şi al ciocanului marxist - leninist.

Ap. Pavel, adresându-se creştinilor din Tesalonic, spune: "Voi sunteţi fii ai Luminii şi fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului" (1 Tes., 5.5). Aceste cuvinte apodictice ni se potrivesc şi nouă, Românilor din lumea liberă. După cum, în calitatea noastră de copii ai Bisericii, ne este interzisă slujirea la doi stăpâni - şi lui Dumnezeu şi lui Mamona -, tot aşa nu putem fi, în acelaşi timp, şi întuneric şi lumină. "Odinioară eraţi întuneric", ne lămureşte Apostolul, adică numai "în vremea aceea", când, aflându-ne sub puterea întunericului păcatului, eram "fără Hristos... străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume" (Efeseni, 2.12). Dar acum, dacă suntem cu adevărat în Hristos Isus, suntem în Lumină, deoarece primim Lumina dela Dumnezeu, prin Isus, odată ce-am intrat în sfera de atracţie a Aceluia care este Izvorul Luminii.

Regimurile comuniste prigonesc în mod sistematic, Lumina lui Hristos, pentrucă ele ştiu că această Lumină, coborîtă de sus, transformă pe oamenii morţi sufleteşte în oameni vii, purtători de Lumină. "Căci mi-ai izbăvit sufletul dela moarte - strigă Psalmistul -, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu în lumina celor vii. "Cel ce trăieşte în lumina lui Hristos, ca un fiu al Luminii, va fi întotdeauna socotit de adepţii Întunericului ideologic şi politic - cum ni s'a întâmplat şi nouă, cu mulţi ani în urmă, în activitatea "ilegală" a Oastei Domnului - drept "un semn care stârneşte împotrivire" ca şi Mântuitorul Isus, de vreme ce răspândeşte în jurul său această Lumină, crede în puterea ei de transfigurare şi acţionează în conformitate cu principiile Luminii.

O, dacă şi Exilul românesc s'ar putea ridica din întunericul păcatului şi din vâgăunile păcloase ale imoralităţii cotidiene, la Dumnezeu, ca să asculte în exclusivitate de glasul Celui Prea Inalt! O, dacă mulţimile de Români pribegi, atât de împovăraţi de amărăciunea ruperii de brazda pământului în care s'au născut şi de nevoile luptei pentru existenţă, şi-ar ridica privirile spre crucea Golgotei şi, cutremuraţi de vestea cea bună a mântuirii, s'ar întoarce la Domnul cu lacrimi de căinţă, strigând de-a valma cu proorocul: "Doamne, Dumnezeul nostru, alţi stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine şi Numele Tău îl chemăm..." (Isaia, 26. 13).

Să ne dăm silinţa, cititorule, să cunoaştem cât mai adânc binecuvântarea lui Dumnezeu - binecuvântarea de a ne învrednici să facem din Isus Hristos plenitudinea vieţii noastre, primindu-L în inimă şi devenind "un singur duh cu El." □

PRIMII DOI PILOŢI AI AVIAŢIEI DE VÂNĂTOARE ROMÂNĂ MORŢI ÎN PRIMUL BOMBARDAMENT AMERICAN ASUPRA PLOIEŞTIULUI

—Mircea PETRU—

Cronica misiunilor de bombardament ale aviaţiei americane asupra teritoriului României, începe cu misiunea celebră a lor şi intitulată în documentaţia americană sub numele "TIDAL WAVE" care tradus în româneşte înseamnă "val ucigător" sau "puhoi de valuri".

După cucerirea Africii de nord, în iarna anului 1942, de către Armata a III-a britanică, comandată de generalul Montgomery şi urmată de apariţia pe acest front a trupelor americane, teritoriul României a intrat în raza de acţiune a aviaţiei anglo-americane. Ceea ce era de prevăzut, nu a întârziat să se producă:

La 1 August 1943, o formaţie de 178 avioane cvadrimotor de tip B. 24 "Liberator", decolând din Nordul Africii dela Bengazi-Libia, au executat o misiune fără precedent în istoricul aviaţiei şi care nu s'a mai repetat de-a lungul întregului război.

Zburând numai la 100 m deasupra solului, ca să nu fie detectate de staţiile de radar germane şi fără să fie însoţite de faimoasa lor aviaţie de vânătoare de mai târziu, au atacat zona petrolieră dela Ploieşti şi Valea Prahovei. Prin acest bombardament s'a urmărit distrugerea rafinăriilor de petrol şi a rezervoarelor de carburanţi, socotite de Winston Churchill drept "rădăcina pivotantă a maşinii de război germane". Scopul acestui atac era să scurteze războiul, dacă rezultatele ar fi realizat eficienţa plănuită.

Ploieştiul era considerat drept cea mai importantă ţintă strategică a războiului aerian aliat, deoarece aci se producea o treime din benzina utilizată de aviaţia germană şi jumătate din motorina folosită de unităţile lui Romel în războiul pe care-l purta în Nordul Africii.

Cu toate că din punct de vedere militar, Americanii au realizat o performanţă aviatică ca distanţă şi ca surpriză, din punct de vedere al pierderilor, această misiune a fost un dezastru! Din cele 178 de avioane plecate în această misiune, numai 88 au mai revenit la bază şi dintre acestea 55 cu avarii grave. In România Americanii au pierdut 36 de avioane, au avut 147 de morţi şi 116 răniţi; totuşi pagubele produse rafinăriilor de petrol, depozitelor de carburanţi şi mai ales populaţiei, au fost destul de mari.

Acest atac aerian a fost amplu descris în cartea: "Ploieşti, the Great Ground Air-Battle of 1 August 1943" de James Dugan an Caroll Steward, apărută la New-York şi care a fost tradusă în mai multe limbi.

In această primă misiune a aviaţiei de bombardament americane, aviaţia română a pierdut pe Căpitanul Aviator Marin Ghica, comandantul escadrilei de vânătoare de noapte şi pe Locot. Av. Mihai Brâncoveanu.

Inmormântarea Cpt. Av. Marin Ghica a fost emoţionantă şi sfâşietoare. Niciodată nu voi uita această amintire. Acum, după 43 de ani, îmi amintesc acele scene de parcă s'au petrecut ieri!

După carul funebru urmau două camioane pline cu coroanele de flori din partea unităţilor de aviaţie, a oficialităţilor militare şi civile. Urma apoi convoiul nesfârşit al ofiţerilor şi delegaţiilor militare şi civile din capitală, precum şi ofiţerii din Cabinetul Militar al Mareşalului Antonescu. In capul coloanei se aflau copii, uceniciii dela Arsenalul Aeronautic, îmbrăcaţi în uniforma aviaţiei, cu banderolă neagră la braţul stâng şi cu buchete de flori în mâini. Mai urmau apoi elevele orfane dela Azilul "Elena Doamna", având şi ele buchete de flori. In capul coloanei de ofiţeri dela Scoala de Război, mergeau profesorii şi toţi elevii lor; în primele două rânduri se aflau 12 ofiţeri aviatori elevi ai Scolii de Război, urmaţi de 5 marinari şi apoi de armele terestre.

In această lungă coloană, care părea că nu se mai sfârşeşte, erau încadrate patru muzici militare, care cântau alternativ marşuri funebre. Trotuarele erau pline de lume: bărbaţi, femei şi copii. Bărbaţii se descopereau când trecea carul funebru şi femeile plângeau. Deasupra pe cer zburau unităţile aviaţiei de vânătoare de apărare teritorială, pe grupuri în formă de cruce, evoluând într'un mare cerc, deasupra convoiului funebru şi alternând într'o formaţie de mare cruce, formată de toate avioanele care luau parte la înmormântarea eroului aviator Marin Ghica.

In momentul coborîrii sicriului în mormânt, escadrila de vânătoare de noapte s'a rupt din formaţia de mare cruce, care evoluau acum deasupra cimitirului şi picând la verticală, în fir indian, deasupra mormântului, au dat un ultim salut fostului lor comandant de escadrilă.

Aviatorii americani doborîţi în acest prim bombardament al lor asupra României, au fost înmormântaţi cu onoruri militare şi obiceiuri creştineşti într'un cimitir special, lângă Otopeni; având pe morminte câte o cruce în formă de elice, frumos aliniate.

Comandorul George Davidescu, comandantul Scolii Ofiţeri de Aviaţie de pe aerodromul Otopeni se îngrijea ca acest mormânt al aviatorilor americani, să aibă continuu flori proaspete.

După 23 August rămăşiţele pământeşti ale acestor aviatori americani au fost transportate în U.S.A., cu mari onoruri.

Trebue să menţionez că eroul Cpt. Av. Marin Ghica, nu făcea parte din familia descendentă a Domnitorului Ghica. El era un fiu de ţăran orfan de război, din comuna Bragadiru de lângă Bucureşti şi am fost colegi la Liceul Militar Craiova, promoţia 1928. Cum fiecare dintre noi aveam câte o poreclă, el era denumit "Turcu", din cauză că era tăcut, tenace şi perseverent.

Absolvent al Scolii Militare de Aviaţie, printre primii din promoţia 1930, el a fost mulţi ani instructor de zbor şi "esseieur" în cadrele şcolii. Mulţi dintre foştii săi elevi, pe care el i-a brevetat piloţi, au murit în luptele aeriene cu aviaţia americană şi în războiul cu Ruşii. Avem datoria sfântă de a-i identifica pe aceşti eroi aviatori şi de a le păstra memoria; cel puţin noi aici în exil, căci în ţară, acum sub comunişti, ei nu mai sunt pomeniţi.

Căpitanul Aviator Marin Ghica a fost înmormântat pe aleea aviatorilor din cimitirul militar Ghencea, iar Lt. Av. de rezervă Mihai Brâncoveanu, în cavoul familiei din cimitirul Belu. Tatăl soţiei sale Victoriţa, contele de Casa Roza ambasadorul Spaniei la Bucureşti, a ţinut o cuvântare mişcătoare şi emoţionantă, terminând: "Am venit în România cu două fete ale mele, spaniole şi las în această ţară frumoasă şi ospitalieră, două Românce!". □

CATALOGUL
CĂRȚII ROMÂNEȘTI

Supliment al Buletinului: CARTEA ROMÂNESCĂ ÎN OCCIDENT editat de HYPERION - Paris.

FUNDATIA CULTURALA ROMANA MADRID

51. INTALNIREA DELA PARIS — 1983 (83 pg.) 5.00
52. MASA ROTUNDA DIN MUNCHEN — 1984 (100 pg.) 5.00
53. CANTAREA PSALMILOR
In versuri, de Eugenia Adams-MURESANU. Prefață de Vintilă Horia. Volum luxos editat, legat în pânză, cu gravuri. — (460 pg.) 40.00
54. Ieroschim DANIIL dela Rarău
ACATISTUL: Imnul la Rugul aprins al Maicii Domnului
ACATISTUL: Sfântului Ioan Bogoslovul
ACATISTUL: Prasfințitului Părintelui Nostru Calnic Cernicanul
Trilogia acestui ACATIST, după manuscrisul inedit, dăruit de Schitul Prodromo, dela Muntele Athos. Prefață P.S.Sa. Arhiepiscopul Valerian Trifa. — 10.00
55. C.GANE, Trecute vieți de Doamne și Domnițe Vol. I — 25.00

SALAMANCA

101. M.EMINESCU: Poesii — 1951 (205 pg.) 10.00
104. Horia STAMATU: Dialogos — 1971 (poeme, 43 pg.) 5.00
105. Aurelio RAUTA: Modern Romanian Coins — 1974 (160 pg.) 25.00
107. Alexandru GREGORIAN: Pete de lumină — 1980 (poeme, lolpg.) 5.00
108. Alexandru GREGORIAN: Coasta soarelui — 1982 (poeme, 102pg.) 5.00
109. Alexandru GREGORIAN: In creștetul luminii — 1985 (poeme, 78 pg.) 5.00
110. Alexandru GREGORIAN: Encanto andaluz — 1985 (poeme, 80 pg.) 5.00

DESTIN - MADRID

151. Stefan BACIU: Ukulele — 1967 (poeme, 49 pg.) 5.00
155. Horia STAMATU: Punta Europa — 1969 (poeme, 62 pg.) 5.00

MELE STEFAN BACIU-HAWAII

202. Stefan BACIU: Călătorii — 1974 (amintiri și versuri 126 pg.) 10.00
204. Stefan BACIU: Mira — 1979 (amintiri, 339 pg.) 10.00
205. Stefan BACIU: Praful de pe tobă — 1980 (amintiri, 542 pg.) 30.00
206. Mira SIMIAN: Farmece — 1979 (poeme, 55 pg.) 5.00
207. Stefan BACIU: Microportrete — 1984 (amintiri, 200 pg.) 10.00
208. Stefan BACIU: Poemele poetului tânăr — 1985 (poeme, 80 pg.) 10.00

CENTRUL DF DIFUZARE AL BIBLIOTECII ROMANE DIN FREIBURG

251. Nae IONESCU: Indreptar ortodox — 1975 (111 pg.) 7.00
252. Nicolae IORGA: Concepția românească a ortodoxiei — 1958 (40 pg.) 2.00
253. Lucian BLAGA: Spiritualității creștine — 1959 (72 pg.) 4.00
254. Dumitru GAZDARU: Studii istorico-filologice — 1974 (272 pg.) 15.00
255. Buletinul jubiliar: Numărul 5 — 1976 (713 pg.) 30.00
256. Nichifor CRAINIC: Isus — 1956 (44 pg.) 3.00

CAIETELE INOROGULUI-PARIS

301. L.M.ARCADE: Poveste cu țigani — 1966 (povestire, 246 pg.) 10.00
302. Mircea ELIADE: Pe strada Mântuleasa — 1968 (povestire, 127 pg.) 10.00
303. Horia STAMATU: Kairos — 1974 (poeme, 279 pg) 10.00
305. L.M.ARCADE: Revoluție culturală — 1983 (povestire, 220 pg.) 10.00

IOAN CUSA-PARIS

401. Mircea ELIADE: Noaptea de Sânziene (2 volume) — 1971 (roman, 747 pg.) 25.00
402. E.M.CIORAN: Lacrimi și sfinți — 1972 (166 pg.) 10.00
403. Ethos-Caietul I — 1973 (374 pg.) 12.00
404. Ethos-Caietul II — 1975 (438 pg.) 12.00
405. Gheorghe I.BRATIANU: Sfatul domnesc și Adunarea stărilor în Principatele române — 1977 (466 pg.) 15.00
406. Nae IONESCU: Metafizica (vol. I) — 1978 (150 pg.) 10.00
408. G.M. CANTACUZINO: Simetrii — 1978 (studii estetice, 268 pg.) 10.00
409. Anca DAMIAN: De ce Mozart — 1979 (poeme, 79 pg.) 5.00
410. Basil MUNTEANU: Corespondențe — 1979 (672 pg.) 20.00
411. Mircea ELIADE: Nouăsprezece trandafiri — 1980 (povestire, 139 pg.) 6.00
412. Horia STAMATU: Imperiul — 1981 (poeme, 87 pg.) 6.00
414. Ethos-Caietul III — 1982 (510 pg.) 15.00
415. Ethos-Caietul IV — 1983 (140 pg.) 10.00
416. Ethos-Caietul V — 1985 (127 pg.) 10.00
417. Ethos-Caietul VI

LIMITE-PARIS

501. Nicolae PETRA: Poezii — 1974 (107 pg.) 5.00
502. Grigore CUGLER: Vi-l prezint pe Țeavă — 1975 (versuri și proză, 59 pg.) 5.00
503. Monica LOVINESCU: Unde scurte — 1978 (jurnal indirect, 500 pg.) 15.00
504. Nicolae PETRA: Cărticică de rugăciuni — 1979 (poeme, 28 pg.) 3.00
505. Virgil IERUNCA: Pitești — 1981 (107 pg.) 10.00

REVUE DES ETUDES ROUMAINES

701. Tomes VII-VIII — 1961 (421 pg.) 15.00
702. Tomes XIII-XIV — 1974 (234 pg.) 15.00
703. Tome XV — 1975 (228 pg.) 15.00
704. Tome XVI — 1982 (200 pg.) 15.00

CARPATI-MADRID

801. V.PARVAN: Dacia — 1956 (218 pg.) 12.00
802. O.GOGA: Precursori — 1957 (309 pg.) 10.00
803. A.D.XENOPOL: Istoria din Dacia Traiană — 1957 (1 vol.) 8.00
806. P.SEICARU: Istoria Partidelor Național, Țărănist și Național-Țărănist — 1963 (600 pg.) 20.00
807. A.BOLDUR: Stefan cel Mare, Voivod al Moldovei — 1970 (studiu de istorie sociala 365 pg.) 15.00
808. L.REBREANU: Răscoala (2 vol.) — 1957 (roman, 588 pg.) 15.00
809. Bucura DUMBRAVA: Haiducul — 1956 (roman, 416 pg.) 10.00
810. N.S.GOVORA: Relațiile Româno-Ruse (2 vol.) — 1981 (studiu istoric, 458 pg.) 15.00
811. Vintilă HORIA: Dumnezeu s'a născut în exil — 1980 (roman, 209 pg.) 12.00
814. Pamfil SEICARU: Răspuns Glasului Patriei dorite — (120 pg.) 8.00

JON DUMITRU-MUNCHEN

900 George BALAN: Nebănuitul Eminescu (O nouă exegeză despre Eminescu) — 1985 (185 pg.) 8.00
901 Mihail EMINESCU: Basarabia și Bucovina — 1981 (171 pg.) 5.00
902 Ion G.DUCA: Amintiri politice Vol. I, Munchen — 1981 (300 pg.) 20.00
903 Ion G.DUCA: Amintiri politice Vol. II, Munchen — 1981 (246 pg.) 20.00
904 Ion G. DUCA: Amintiri politice Vol. III, Munchen — 1982 (300 pg.) 20.00
905 Vlad GEORGESCU: Politică și Istorie Ed. II, Munchen — 1983 (160 pg.) 10.00
906 Ion DUMITRU: Moș Tecău spre centenar (Scamatorul dela Youngston) — 1985 (210 pg.) 10.00
907 Vlad STATOMIR: Berbecu îmblânzit — 1981 (un act dramatic) 4.00
908 Constantin DUMITRESCU: Cetatea totală, Comunismul despuiat de legende. — 1982 (346 pg.) 15.00
910 Alex. I. GONTA: Românii și Hoarda de aur — 1983 (194 pg.) 15.00
912 Pavel CHIHAIA: Tradiții răsăritene și influențe occidentale în Tara Românească — 1983 (214 pg.) 15.00
913 Mihai MARCULESCU: 23 August-12 Septembrie 1944, Armistițiul și consecințele lui — 1985 (40 pg.) 3.00
914 Nicolae NOVAC: Tălmăciri din lirica americană .... — 3.00
915 Sextil PUSCARIU și D.Teodor NAUM: Indreptar și vocabular ortografic — (194 pg.) 5.00
916 Ion I. BRATIANU: Contribuția lui Ion C. Brătianu la revoluția pașoptistă din Tara Românească și cugetările sale despre această revoluție, " Genealogia familiei Brătianu de G.D. Florescu și Dan Cernovodeanu. Edition Laumond, Paris.
917 Carte de rugăciuni pentru tot creștinul (editată de Asociația culturală ortodoxă Româna din nord-vestul Germaniei) — 1981 (256 pg.) 10.00
918 Cronica Unui Român în Veacul XX. G.I.Duca (Vol, I, II și III) — 1984 (600 pg.) 45.00

ALTI EDITORI

951 Dumitru BACU: Acolo Sezum și Plânsem — 1964 (poeme, 94 pg.) 5.00
952 Antoaneta BODISCO: La apus de Cuvânt (ediție bibliofilă ilustrată de E. și T. Drăguțescu) — 1970 (poeme, 74 pg.) 15.00
953 Grigore GHICA: Grigri — 1973 (amintiri, 323 pg.) 10.00
954 Pamfil SEICARU: Articole de fond (publicate din Ianuarie până Aug. 1944, Ed.Curentul) — 1978 (format dublu, 234 pg.) 10.00
955 Zahu PANA: Poezii din închisori, Hamilton — 1982 (culegere, 600 pg.) 20.00
956 J.URWICH: Fără pașaport prin URSS — 1978 (3 vol. mărturie) 45.00
957 C.DUMITRESCU: Demascarea — 1978 (mărturie, 197 pg.) 8.00
958 Gh.V. BUMBESTI: A doua oară — 1981 (poeme, 133 pg.) 5.00
959 Al.CIORANESCU: Diccionario Ethimologico Rumano — 1980 (2.000 pg.) 40.00
960 Mihai NICULESCU: Carte de vise (repovestire) .... — 1966 (128 pg.) 7.00
961 Mihai NICULESCU: Amintiri în uniformă — 1952 (povestire, 213 pg.) 10.00
962 Mihai NICULESCU: Petreceri — 1977 (poeme, 40 pg.) 5.00
963 Mihai NICULESCU: Toană de aur — 1978 (poeme, 27 pg.) 5.00
964 Nicolae PETRA: Predici în pustiu — 1982 (eseu, 222 pg.) 10.00
967 Ion RATIU: România de Astăzi, Londra — 1978 (eseu, 200 pg.) 10.00
968 Nicolae NOVAC: Cetăți Sfărâmate, Hamilton — 1984 (schițe și nuvele) 7.00
969 Vlad GEORGESCU: Istoria Românilor — 1984 (394 pg.) 25.00
970 D.BACU: Pitești — 1985 (Ediție engleză) 12.00
971 RANDUIALA, C.Amariuței, N.Necule, M.Cismărescu, M.Korne, D.Amzar, Paris — 1973 5.00
972 Ioan CUSA: Volum omagial — 1984 (160 pg.) 20.00
973 Stefania CRISTESCU: Descântece din Basarabia. Editura Hiatus — 1984 10.00
975 Pr.I.LUPULESCU: Antologia poeziilor religioase ale clasicilor literaturii Române. New York — 1985 15.00
976 Ioana SANDA COCOS: Lucifer (legendă dramatică în 3 acte), Koln — 1984 (87 pg.) 5.00
977 N.Th.RADVAN: Contribuțiuni la Gramatica Română — 1984 (54 pg.) 3.00
978 Gabriel BALANESCU: Jurnalul unui Anonim. — 1981 3.00
979 Emil VICAS: Nomazii și Sedentarii. Col.Drum — 1982 (18 pg.) 2.00
980; Horațiu COMANICIU: În lupta neamului — 1985 (amintiri, 310 pg.) 10.00
981 Leontin J.CONSTANTINESCO: Versuri clandestine — 1980 (88 pg.) 3.00
982 Radu BUDISTEANU Au siecle des lumieres eteintes — 1985 (memorii, 212 pg.) 10.00
983 Octavian BARLEA Romania and the Romanians — 1977 10.00
984 Maria MANOLIU-MANEA The Tragic Plight of a Border area: Bassarabia and Bucovina — 1984 10.00

Comenzile pot fi trimise la HYPERION
4. rue du Genéral H. Bèrtier
92200 NEUILLY SUR SEINE,
France

FORȚELE SPECIALE DE COMANDO AMERICANE

In cursul lunii Octombrie 1986, Congresul Statelor Unite a votat unificarea tuturor forțelor speciale de comando sub un comandament unic mixt, și a stabilit cu acest prilej o nouă specialitate militară. Necesitatea creierii noii specialități a fost diversitatea conflictelor și provocărilor care confruntă lumea occidentală, între care atacurile teroriste, infiltrările, sabotajele, războaiele civile, așa zisele războaie comuniste de eliberare și altele, în fața cărora unitățile militare clasice erau de multe ori neputincioase. Având în vedere că Uniunea Sovietică dispune de mai mult timp de asemenea forțe denumite "speznaz," și care sunt anagajate în prezent în Afganistan; și având în vedere că Sovieticii sunt de foarte multe ori în spatele provocărilor împotriva Occidentului, hotărîrea Congresului devenise iminentă. Noul comandament unește astfel diferite unități care în trecut erau împărțite între forțele terestre, navale și aeriene, și erau insuficient coordonate, și totodată dispune înființarea unor noi specialități.

Potrivit revistei US NEWS AND WORLD REPORT din Noembrie 1986, din noul comandament fac parte forțele aeropurtate Delta; Beretele Verzi cu sediul la Fort Bragg; unități speciale de Vânători (Rangers); Grupul aviatic TS-160; Grupul Naval și Subacvatic SEALS; precum și altele din care unele sunt cunoscute doar sub un nume codificat. Grupul Delta de exemplu, a participat la asigurarea securității jocurilor olimpice din 1984 desfășurate la Los Angeles.

Noul comandament va fi dotat cu propriul său buget, din care o bună parte va fi cheltuită pentru pregătire, antrenament și arme speciale. Intre acestea se numără avioelicopterul Osprey, care decolează ca elicopterele și poate zbura ca un avion obișnuit; minisubmarine de una sau două persoane, dar prevăzute cu micro-torpile; sensori speciali care "văd, simt și miros" orice persoană pe o rază de 5 kilometri; aparate electronice de o sensibilitate neegalată în trecut; precum și...delfini, foce și morse dresate pentru acțiuni speciale.

Unul din centrele de studii și specializare a ofițerilor noilor forțe se află la baza Fort Bragg. Intre profesorii civili ai academiei respective este și compatriotul nostru Dr. Nicolae Dima, care predă câteva cursuri de Geografie Politică și Studii Sovietice. In fotografia de mai sus Nicolae Dima (civil) alături de un grup de instructori și studenți.

Corespondent

"ANII LUMINĂ" CU 3 WAȚI!

—George DRAGU—

Astă vară greierii au cântat și scris că la iarnă o să dea din oală fasolea, căldura și lumina, dar a venit iarna și Românul fierbe în oală promisiunile de astă vară.

Bineînțeles că toți sunt vinovați de lipsa de energie afară de tovarășul suprem care "...a atras de multe ori atenția că trebue să se acționeze cu fermitate pentru creșterea producției de energie electrică și în special de energie pe bază de cărbune." ("Electrocentrale--Deva", "România Liberă," 8.11.86).

Pentru creșterea energiei e destul să înghiți pilule de "atenție" și "fermitate" oferite de Doctorul Academic în Economie Ceaușescu Nicolae.

Autorul articolului, d-l I. Cojocaru, după ce și-a apărat cojocul agățând în proțap infailibilitatea tovarășului suprem, publică declarațiile făcute în plină adunare de Directorul Intreprinderii, ing. Ieronim Russan:

"Regretăm că pe zece luni nu s'a realizat planul nici la Mințiа și nici la Paroșeni...realizările pe zece luni sunt sub nivelul celor obținute în aceeași perioadă în 1985...atât la producția de energie cât și la consumurile specifice..."

I.R., a arătat "...serie de lacune care au apărut ca un lanț al slăbiciunilor începând din întreprinderi până la ministere și care frânează creșterea producției de energie electrică."

Mașinile n'au lucrat din plin "...datorită calității slabe a cărbunelui sau din cauza uzurii avansate."

"Ca urmare nu s'a realizat productivitatea stabilită și a trebuit să se consume un volum mai mare de muncă pentru întreținerea, repararea și exploatarea unor utilaje cum sunt morile de cărbune, etc."

Vinovați sunt minerii, în special cei din Valea Jiului, cărora li s'a cerut "...să dea un ajutor mai temeinic energeticilor. S'a cerut în repetate rânduri cărbune mai bun și livrat în mod ritmic."

"O altă problemă--continua I.R.--o constituie nerespectarea planului de reparare și revizuire a agregatelor...în ultimii doi ani nu s'a respectat planul de reparații decât la un singur grup energetic..."

Operatorul Gh. Deleanu adaugă: "Nu sunt puse la punct instalațiile de iluminat pe verticală și orizontală".

"Azi--precizează G.D.-- s'a produs o avarie mai mică, dar a trebuit să umblăm cu lanterna pentrucă nu avem becuri...."

Trecem în revistă anii de progres supra-patriotico-naționalo -științific:

-Electrocentrale "pe bază de cărbune", care n'au destui cărbuni și cărbunii pe care îi au sunt de proastă calitate;

-Electrocentrale unde nu sunt "puse la punct" instalațiile de lumină și cu becurile absente la inventar;

-Electrocentrale, cu mașini nereparate, unde se muncește mai mult și se produce mai puțin, și unde reparațiile se fac la lumina lanternei....

Aceeași credincioasă lanternă, cu becul de 3 wați, care luminează "Epoca de Aur". □

ANONIMII

—M.ISIP—

L-au asasinat pe Georges Bess, două femei; l-au împușcat în centrul Parisului, ziua mare.

Un om care era pe cale de-a face miracole, ucis din cauza aceasta. Firma Renault cunoscută cam peste tot în lume era cu câțiva ani în urmă în pragul falimentului, cu datorii de zeci de miliarde de dolari și cu vânzări din ce în ce mai slabe. Georges Bess, acest personaj misterios a reușit să facă lucruri mai mult decât minunate, reducând foarte mult datoriile, în același timp cu repunerea pe picioare a Regiei Renault. Țin să precizez că Regia are câteva zeci de mii de muncitori în uzinele sale din țară, cât și în cele din străinătate, un adevărat imperiu...Una dintre marile firme naționalizate deoarece, pentru cei care nu sunt la curent, uzinele Renault sunt de stat.

L-au asasinat. Cine sunt de fapt asasinii, sau mai de grabă asasinele?? Două membre ale unui grup de extremă stânga (altfel zis, comunist), care își fac plăcerea de-a asasina în stânga și în dreapta. Vi se pare stranie toată această poveste, ei bine o să încerc să fac puțină lumină, în măsura modestelor mele cunoștințe în materie; plecând sistematic la deslușirea acestei povești, să vă explic în câteva cuvinte despre acel grup de orientare comunistă numit Action Directe, care e compus din câțiva membri, adevărați ucigași. O mare parte a lor sunt femei, lucru care vă șochează poate, femei care mânuiesc pușca ori un baton de dinamită așa cum altele mânuiesc cratițele la bucătărie...

Bineînțeles că toată această bandă de asasini nu fac ei toate aceste lucruri groaznice așa, de dragul de a-i zbura creierii unuia sau celuilalt. Nu, nu, nu vă lăsați înșelați de aparențe. In realitate acel grup are o adevărată disciplină militară; există cei care dau ordine și cei care le execută. Cât privește pe cei care le execută, îi cunoaștem, iată spre exemplu la ultima lor crimă, au fost două femei. In ce-i privește însă pe cei care manipulează toate aceste grupuri, ne mulțumim doar să bănuim... Oare cine ar avea interesul să destabilizeze regimul democratic din țările occidentale, să ne țină mereu în tensiune??? Ultima lor victimă e Georges Bess, un om minunat care era pe cale să facă miracole. Si asta l-a costat viața. Acelor mânuitori de teroriști nu le cădea bine cred că Regia Renault se repunea pe picioare, trebuiau tulburate apele. Așa că l-au asasinat.

Există o asociație între ceea ce fac asasinii dela Action Directe și sindicate, mai cu seamă unul dintre ele, C.G.T-ul, sindicat care, întâmplarea face, ca să fie tot comunist. De altfel șeful acestui sindicat, Krazuky e membru al Partidului Comunist Francez, sus-pus în comitetul central. Bineînțeles că sindicaliștii nu pun bombe, nici nu zboară creierii nimănui, ei se mulțumesc doar să se împotrivească la tot ce se întreprinde, chiar și atunci când au ferma convingere că e un lucru bun. Altfel zis, caută tot timpul să bage bețe în roate, să hărțuiască, să provoace revolte...Lucrul acesta s'a petrecut și în timpul guvernelor precedente, chiar și dacă erau socialiste. Mă întreb, oare cui servesc toate astea??? A cui e oare acea mână care-i mânuiește ca pe niște păpuși de cârpă?

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SE PEDEPSEŞTE FOAMEA

Cine fură, cât fură și de ce se fură, ne dă oglinda nivelului de viață.

Din recordurile tribunalelor reseriste:

Un muncitor dela fabrica de mezeluri și produse de carne Scandia din Sibu, a fost condamnat la 6 luni închisoare pentrucă a încercat să iasă pe poarta fabricii cu 300 de grame de carne.

Acasă îl așteptau soția și copiii care de luni de zile nu gustaseră carnea.

Tot la Sibiu, la o brutărie (acum se numeşte întreprindere de panificație) o mamă a ascuns în sân un sfert de pâine...dorea s'o ducă celor patru copii.

A fost prinsă și condamnată la 6 luni.

In drum spre pușcărie, cu gândul la copiii lăsați acasă flămânzi, mama a putut citi pe zidurile orașului:

"Ceaușescu-România, ocrotesc copilăria!"

TOTUL SE REPARĂ!

Statul are grijă de cetățean: îi coase fermoarul (în față), îi țese pantalonii (în spate) îi cârpeşte mănușile, îi repară stilourile și acum, în sezonul băltoacelor, îi vulcanizează șoșonii și galoșii.

Toate atelierele de pus petece sunt catalogate de "Centrul de Informare al cooperativelor meșteșugărești" cu menirea de a ghida pe cetățean unde să meargă ca să i se țească ciorapii.

Dar "Informația Bucureştiului" (8/12/86) informează pe cititori că "Centrul de informare" nu informează corect pe cei care cer informații.

Se dă ca exemplu că cei dela "Centru" nu știau de existența întreprinderii ce astupă găurile la galoși, etc.

In schimb celor care doreau să-și repare carcasa dela frigidere li se răspundea c'a fost "înființat un centru cu acest profil în Humulești-Sălaj."

După ce ți-ai vulcanizat șoșonii îți iei în spinare frigiderul și te duci la Humulești ca să ți-l repare!

SĂ ŞTII SĂ TACI

Radio Iași prezenta un program muzical ce era apreciat și ascultat de basarabeni. Tinea trează în inima lor conștiința românească.

Stiam de ani de zile de aceste emisiuni, dar n'am scris. Nu voiam să dezvălui unele acțiuni românești făcute sub nasul regimului anti-românesc și anti-creştin.

Este un exemplu când conștiința îți spune să nu scrii tot ce știi. Acum, din ordinul tov. Ceaușescu, Radio Iași și-a schimbat programul și emisiunile au raza de ascultare redusă.

ULTIMUL DOR...

După o așteptare lungă-unii și cinci ani- 48 de imigranți ruși, majoritatea Evrei, au cerut și Kremlinul le-a aprobat repatrierea, cu o singură condiție: să vină grămadă ca să poată fi trași prin televizor și să spună lumii cât de primitoare-i "Mama Rusia".

Motivul reîntoarcerii: neaclimatizarea cu "libertatea" din Statele Unite care nu-ți garantează serviciu (dar nu-ți taie nici aripile dacă vrei să te înalți, N.R.); dorul de familie și lipsa mediului cultural.

Din totalul imigranților ruși, cei 48 reprezintă doar 0.02%.

Nu știm nici un Român care să fi cerut repatrierea.

Explicația o găsim că ei au fugit de mizeria și teroarea care-i mai rea decât în Rusia, la care adăugăm distrugerea tradiției, falsificarea istoriei, schimonosirea limbii și a scrisului, cultul personalității, etc.

Toate acestea din urmă au distrus și ultimul dor de țară: lipsa mediului cultural.

"SĂ ÎNCHIDEM ROBINETELE"

Criza de alimente, de energie, cozile și Moș Gerilă au intrat în tradiția "Epocii de Aur."

Acum își face debutul pe lista viitoarelor tradiții și criza de apă.

Reporterii dela "Informația Bucureştiului (1/12/86) au pornit la o anchetă numărând cu ceasul în mână picăturile ce curg din gura robinetului, la fel cum doctorul, tot cu ceasul în mână, numără bătăile de inimă. S'a stabilit că în unele blocuri, din cauza construcțiilor defectuoase, se pierde 60% din apa prețioasă, etc.

Cum criza de alimente a dus la raționalizarea alimentelor, criza de energie la becul de 40w și 10 grade Celsius căldură, suntem siguri că tov. Ceaușescu va găsi și de data asta soluția salvatoare.

Printr'un decret ministerial se va decide câți inși să-și spele picioarele în același lighian cu apă.

VOX NICOLAE VOX POPULI

Se comunică oficial rezultatul referendumului cu privire la reducerea "cu 5 la sută, a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare" (România Liberă).

Lista electorală cuprinde 16.073.845 de cetățeni cu drept de vot, dintre aceștia au votat "DA" 99.99% (16.073.621).. Un succes ce va rămâne neșters în Guiness Book of Records.

Restul de 224 de cetățeni (00.01%) care n'au spus nici DA, și nici BA, reprezintă numărul morților care nu s'au prezentat la vot.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Romăncă, cetățeană USA, cultă, înfățișare plăcută, fără boligații familiare. Doresc cunoștința unui domn serios, onest, educație corespunzătoare, în vederea unei căsătorii. Numai propuneri serioase. Lavinia Marinescu, Kurfursten Anlage 43, 6900 Heidelberg, West Germany.

*Intelectual român, tehnician, 52 ani, doresc să cunosc o doamnă corespunzătoare, sensibilă, în vederea dezvoltării și menținerii unei relații prietenești și stimă reciprocă. Rică. P.O.Box 33, Station A, Downsview, Ontario, M3M 2Z9.

*Româncă drăguță, 38 de ani, 1,66 m, cu fiu de 15 ani, doreste cunoștința cu domn intelectual în vederea unei eventuale căsătorii. Răspundeți cu fotografii la: Elena Popescu, Reuchlinstr. 28, 7000 Stuttgart 1, B.R.D.

*Doamnă ingineră, Româncă, 50 ani, fără copii, fizic atrăgător, calități umane deosebite, gospodină, doreste cunoasterea unui domn cult, serios în vederea căsătoriei. Răspuns detaliat și poză recentă la: BOX 283 P.O. ST "G", TORONTO, M4M 3G7.

DORESC SĂ EMIGREZ

Caută garantori (sponsori) pentru înlesnirea emigrării:

- Cristian Codreanu, tânăr muzician, absolvent al Conservatorului din București, clasa corn englez, pentru USA sau Canada. Adresă: Cristian Codreanu, Latina, Via XXIV Maggio, nr.3, cod 04100, Italia.
- Mihăilescu Gheorghe, născut în 29.12.1923 în Fălticeni, jud. Suceava, farmacist cu activitate de cercetare îndelungată în București în domeniul izolării de substanțe naturale pentru scopuri farmaceutice, dermatologice și cosmetice, pentru Australia, Canada sau USA. Adresă: Mihăilescu Gheorghe, Postfach 101240, 6050 Offenbach/M, West Germany. Tel. Offenbach, 069-845370.

Orice grup de persoane particulare, biserici sau organizații pot fi garantori.

FACEȚI RECLAMĂ PRIN ZIARUL NOSTRU

COSTUL unei reclame: $ 25 pentru 5 cm (2 inch) înălțime pe două coloane. Ziarul are șase coloane.

Aceeași reclamă repetată de trei ori costă $ 60, șase ori $ 150 și douăsprezece ori $ 250.

ANUNȚURILE DE CASATORII costă $ 0.50 cuvântul.

· NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

NE-A PĂRĂSIT DAN-GHEORGHE BRĂTIANU

La mijlocul lunii Decembrie 1986, s'a stins din viață în București, Dan-Gheorghe, cel mai mic dintre fiii ultimului Președinte al Partidului Național Liberal, Constantin-Dinu Brătianu. Cu toate suferințele prin care trecea, la aproape 74 de ani, în condițiile de mizerie morală și materială din țară, Dan Brătianu și-a trăit ultimele săptămâni în casă, nespitalizat, lipsit de căldură și apă caldă, care astăzi constituie în România supusă regimului comunist, un privilegiu rezervat doar vârfurilor de partid și aparatului de represiune.

L-am cunoscut în urmă cu peste patru decenii, în cadrul Partidului Național Liberal. Ne despărțeau 15 ani, ani însă, care odată cu trecerea timpului, însemnau tot mai puțin, cunoscându-l tot mai mult, tot mai bine. În 1945 făcea parte din conducerea tineretului liberal, era președinte al organizației județului Romanați, iar în activitatea economică era director la Creditul Industrial. Era apreciat și foarte popular, atât în rândurile tineretului cât și în județ, datorită în primul rând firei sale deschise și politeței ce o manifesta față de oricine, în orice împrejurare. Ca membru în cel mai înalt for de conducere al Partidului Național Liberal, Delegația Permanentă, Dan Brătianu înțelegea să fie și purtătorul de cuvânt al tineretului înnoitor, deoarece adevăratul tineret progresist al anilor 40 il constituia cel liberal, țărănist și naționalist, și nu puținii tineri înrolați în partidul comunist sau în formațiunile dirijate de acesta. Dan Brătianu a rămas printre ultimii care au asigurat un loc de conducere în Partidul Liberal, până când organele de securitate l-au arestat și pe el.

În închisori și lagăre și-a primejduit pentru totdeauna sănătatea, contractând o tuberculoză. Eliberat, ani mai târziu, posesorul unei diplome universitare și purtătorul unui nume ce a marcat făurirea independenței și întregirei României, Dan Brătianu va lucra, mulțumindu-se să fie un simplu muncitor cazangiu, până în ultimul ceas al activității sale.

În toți acești ani l-am văzut în numeroase rânduri, până când am părăsit țara în 1977. A păstrat contactul cu vechile cadre ale partidului, a ținut să fie tot timpul la curent cu tot ce se întâmplă în toate colțurile țării și pe plan internațional, dovedind în același timp, în domeniul politicii externe realism și luciditate. În îndelungi convorbiri ce le-am avut își manifesta speranța că în țară și în pribegie, se va realiza o coeziune a tuturor forțelor anticomuniste și făcea parte din cei care nu aveau nici un fel de iluzie pe marginea Conferinței dela Helsinki, pe care o socotea o nouă biruință sovietică, după Teheran, Yalta și Potsdam. Considera că adevăratul liberalism al zilelor noastre este constituit în lumea liberă de guvernele care se prezintă conservatoare și dela aproape trei mii km depărtare a caracterizat

Cu Ion-Oni și Dan-Gheorghe Brătianu în fața Capelei Brătianu, Florica 1976.

dintru început guvernarea lui Giscard d'Estaing ca o social-democrație modernă capabilă de a plăti orice preț pentru o iluzorie destindere în raporturile cu Moscova. Nu avea nici un fel de prejudecată pentru dreapta, socotind că adversarii de azi ai Românilor de pretutindeni se află la stânga și fără a avea nici un fel de manifestare de xenofobie, era de un naționalism tolerant și generos.

A suferit în ultimii ani, a suferit mult în ultimele luni și avut extrem de mult de suferit în ultimele săptămâni ale vieții.

Rămășițele sale pământești au fost depuse în capela familiei Brătianu, aflată în biserica dela Florica, ctitorită de familie, acolo unde odihnesc marii Brătieni.

Acei care l-am cunoscut bine pe Dan-Gheorghe Brătianu, l-am prețuit, acei care l-am prețuit îl regretăm. Acei care nu l-au cunoscut, au aflat ceva, poate, din aceste cuvinte, despre un om printre oameni, plecat dintre noi.

Constantin MAREȘ

RAPORTUL ANUAL AL ORGANIZAȚIEI AMNESTY INTERNATIONAL

În preajma zilei de 10 Decembrie - ziua internațională a drepturilor omului - începând din anul 1962, apare unul din cele mai importante documente ale suferințelor ce îndură popoarele de pe glob de pe urma măsurilor luate de guverne conduse de oameni înrăiți sau avizi de putere. Acest important document este dat publicității de faimoasa organizație internațională Amnesty International, care a primit premiul Nobel pentru pace, ca o recunoaștere a meritelor ei, străduința de a determina guvernele țărilor să respecte drepturile omului.

Raportul în 386 de pagini acoperă un număr de 120 țări, desigur nemulțumind "un foarte mare număr de guverne, pentrucă expune prin documente prăpastia care există între obligațiile ce și-au luat de a respecta drepturile omului și abuzurile ce le săvârșesc". Un strălucit exemplu în această privință - care ne interesează îndeosebi pe noi Românii - este partea referitoare la România.

Străduințele acestei organizații au fost ca să determine guvernul comunist din România, să înceteze persecuțiile religioase îndreptate mai ales împotriva neoprotestanților. Prizonierii de conștiință au fost și mai sunt încă Eliseu Rusu, Cornel Mic, Nicolae Levi, Ilie Docin (distribuire și păstrare de biblii) Ilie Neamțu (întruniri religioase în fabrici). Este descris cazul inginerului Gheorghe-Emil Ursu, care a fost arestat, maltrat și ucis în închisoare, pentrucă s'a găsit în casa sa un jurnal zilnic. De asemenea un alt prizonier de conștiință este Dragoș Oloieru, fost profesor, care a fost condamnat la 8 ani închisoare, pentru "propagandă împotriva Statului".

Raportul condamnă pedepsele grave aplicate mai multor persoane care au încercat să treacă clandestin frontiera (art. 245 Codul penal), între acestea fiind citat Nicolae Malan, care a reușit să treacă frontiera în Iugoslavia și a fost refulat de autoritățile de acolo în România.

În fine și întocmai ca în anii precedenți, raportul arată că până și prizonierii de conștiință, deci oamenii care stau în atenția opiniei publice mondiale (cum au fost Păr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa și Dorin Tudoran, lăsați să plece din țară acum un an) au fost în mod constant bătuți, insultați și chinuiți cu foamea și frigul.

Raportul, acest trist document al zilelor noastre, are o importanță deosebită, pentrucă aduce o contribuție importantă la formarea opiniei publice asupra violării drepturilor omului. Timp de un sfert de veac, această organizație, formată din oameni independenți, dedicați și susținută din donațiuni neguvernamentale, care acum are numai o jumătate de milion de membri, cu sedii în toate țările cu guverne democrate, arată fărădelegile săvârșite de guverne abuzive, împotriva propriilor lor popoare.

Este deci un eveniment deosebit care trebue să fie cunoscut de toată lumea, cu dragoste față de om și cu adâncă convingere că orice guvern poate să stea la putere numai și numai prin libera voință a poporului lui și nu prin teroare și nesocotirea drepturilor umane. □

Miron BUTARIU

LĂMURIRE

Citim în BIRE din 25 Decembrie 1986, în legătură cu adunarea generală eparhială a bisericii din Paris (30 Noiembrie 1986):

"Două probleme importante trebuiau discutate. Prima a fost aceea a continuării raportului de subordonare canonică față de Sinodul liber dela New-York. Majoritatea zdrobitoare a adunării a votat pentru această continuitate, dezavuând astfel pe aceia care credeau util să se treacă sub altă oblăduire."

Ce înseamnă această nouă oblăduire? Articolul din BIRE n'o spune, iar cititorul poate gândi că este vorba de vreo canonicie din Est, aservită Bucureștiului sau Moscovei. Așa au înțeles, probabil și mulți dintre cei care au votat. Toți am votat încredere păr. Constandache căruia nu-i contestă nimeni validitatea titlurilor sacerdotale și administrative pe care le are legal, în urma unei adunări generale anterioare, recomandat de altfel de păr. Boldeanu și votat în unanimitate ca succesor al acestuia. O nouă, o "altă oblăduire" se discută mai întâi în consiliu, se anunță clar în adunarea generală, nu poate fi insinuată sau șoptită cu aerul că-i un secret de stat. S'a discutat în consiliu de eventualitatea alegerii unei alte canonicități, care să ne convină pe planul tradiției și ritului românesc și libertății de cult. Este vorba de episcopia românească liberă din U.S.A. și Canada de sub conducerea și harul apostolic al episcopului Nathanael, succesorul în scaun episcopal al episcopului Valerian Trifa.

Nu este nici un secret de stat sau de culise politice că în urma trecerii prin Paris a păr. Calciu, care face parte din canonicitatea episcopului Nathanel, această trecere la o altă oblăduire, românească și liberă, apare realizabilă. Cu condiția de a fi votată în adunarea generală a asociației cultuale a bisericii ortodoxe române din Paris. Cu alte cuvinte să o cerem noi, preoții - toți preoții pe care îi avem - și mirenii. Cei care am fost revocați sau demisionați din consiliu, ne-am exprimat când s'a ivit ocazia, în acest sens.

Al doilea punct: "în cele din urmă adunarea a hotărît excluderea din consiliu a domnilor: T. Bărbulescu, A. Michaloux, I.Perifan și pr. C. Târziu".

În ce mă privește, solidar cu cei care au fost revocați, am demisionat public în ședință. N'am avut așa dar onoarea să fac obiectul unui vot (negativ, probabil, de revocare) care să aducă, nădăjduește BIRE: "liniștirea spiritelor și stabilirea unui climat de colaborare permițând păr. Constandache continuarea nestânjenită a misiunii sale". Trebue lămurit: votul pentru liniștirea spiritelor și climat de colaborare între preoți și mireni, votul adunării generale eparhiale din 30 Noiembrie trecut a purtat pe "eliminarea unor clerici dela altar: păr. V. Boldeanu, păr. C. Târziu, și a unor mireni din consiliu: T. Bărbulescu, A. Michaloux, I. Perifan". Pentru delict de opinie, care practic s'a tradus prin urlete, injurii personale, manifestări de naționalism lingvistic stupid: "vorbește domnule românește! nu franțuzește". Într'o adunare culturală domiciliată în Franța, ocrotită de legea cultelor din 1901 din Franța. Ai cărei tineri membri, noua generație este născută în Franța din părinți români sau chiar neromâni și care sunt ortodocși. Care au învățat românește tocmai pentru a da stabilitate legală unei biserici "proprietate a statului român" care a fost dată în "folosința ortodocșilor de rit românesc din Franța" în urma unui faimos și greu proces câștigat de păr. Vasile Boldeanu!...Pentru cine, pentru ce au votat "zdrobitor" credincioșii? Pentru un ghettou cultual și cultural, izolat și ipso facto vulnerabil într'o lume înconjurătoare așezată, dar de alt rit și altă limbă pe care el o respinge. Prin eliminare!..

Iată pentru ce am demisionat, gândind că o conlucrare și stabilirea unui climat de trăire pașnică și creștinească după ritul nostru românesc și ecumenic ortodox, se face cu frăție între toți clericii și mirenii aleși sau primiți de comunitatea electivă. Nu cu ură sau discriminări personale, defăimări publice, patimi politice, sancțiuni care sunt de resortul unui tribunal eclesiastic, sau în lipsa acestuia, laic. □

Titus BĂRBULESCU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CONSTRUCŢIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Contribuţii primite până acum:

OCTOMBRIE 1985	$ 1.600
NOEMBRIE 1985	4.820
DECEMBRIE 1985	10.875
IANUARIE 1986	6.175
FEBRUARIE 1986	3.620
MARTIE 1986	3.075
APRILIE 1986	3.660
MAI 1986	2.242
IUNIE 1986	1.305
IULIE SI AUGUST 1986	2.785
SEPTEMBRIE SI OCTOMBRIE 1986	3.860
NOEMBRIE SI DECEMBRIE 1986	2.857

IANUARIE 1987

TONY LUPU	Toronto, Ont. Can.	500
CUVANTUL ROMANESC	Hamilton, Ont. Can.	500
ANONIM	Toronto, Ont. Can.	500
MIHAI RACUTTY	Oshawa, Ont. Can.	300
PR. STERIE MIHADAS	Toronto, Ont. Can.	200
OCTAV MELENCIUC	Toronto, Ont. Can.	100
DUMITRU ANGHEL	Toronto, Ont. Can.	100
HORIA FOLOSEA	Toronto, Ont. Can.	100
GHEORGHE VASILCA	Downsview, Ont. Can.	100
NICOLAE URSACHI	Willowdale, Ont. Can.	100
NICOLAE ARISTIDE	Washington, D.C. USA	100
PR. MIHAI HANDRABUR	Toronto, Ont. Can.	100
JOHN DE MINTICI	Mississauga, Ont. Can.	100
ANONIM	Toronto, Ont. Can.	100
ION CHIRITA	Toronto, Ont. Can.	50
GHEORGHE FILIP	Toronto, Ont. Can.	40
NICK NEDIU	Mississauga, Ont. Can.	30
ANA BOGOS	Toronto, Ont. Can.	30
CORNELIU BUCUR	Toronto, Ont. Can.	30
CALIN FLOREA	Toronto, Ont. Can.	25
	TOTAL	49.879

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugaţi să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII), P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

COMUNICAT

Grupul foştilor deţinuţi politici români din Elveţia la care au aderat şi alţii din Europa şi S.U.A., s'a întrunit în a 4-a şi ultima şedinţă din acest an, la 6 Decembrie 1986 la Geneva.

După ce s'a rostit rugăciunea de eliberare a poporului român de sub cotropirea ruso-comunist s'a intrat în ordinea de zi prezentată de Dumitru Ionescu.

S'a subliniat importanţa zilei de 1 Decembrie 1918, când reprezentanţii poporului român din Transilvania au votat Unirea cu Patria-Mamă, realizându-se visul de veacuri al neamului românesc. Aceasta a fost posibilă datorită victoriei aliaţilor în primul război mondial, voinţei şi acţiunii întregului popor şi mai ales jertfei pe câmpurile de luptă a celor 800 de mii de ostaşi români.

Regimul comunist impus cu forţa, a căutat să distrugă dela început pe toţi cei care au contribuit şi care au dorit să menţină UNIREA şi LIBERTATEA de care s'au bucurat toţi Românii. De aceea a condamnat, printre alţii, la muncă silnică pe viaţă, fără vină, pe IULIU MANIU, conducătorul poporului transilvan în 1918 şi apoi după 1944, al rezistenţei româneşti, şi l-au ucis încet în închisoare. De asemenea a fost condamnat la ani grei de temniţă Cardinalul Iuliu Hosu care a citit la Alba-Iulia, Actul Unirii, împreună cu alţi episcopi greco-catolici, din care unii au preferat moartea, trădării credinţei şi neamului din care făceau parte.

Foştii deţinuţi politici plecându-şi genunchii cu smerenie în faţa jertfelor şi suferinţelor celor care au luptat şi murit pentru Unirea cea mare şi păstrarea ei, declară că vor acţiona şi pe viitor în acelaşi scop şi că vor avea vii în suflete, cuvintele Mesajului Regal rostite în vara anului 1986 la cimitirul eroilor dela Soultzmatt:

"FRUMOASA ROMANIE MARE A FOST O REALITATE: EA E VIE IN CUGETELE NOASTRE SI VA REINVIA".

S'a decis ca o delegaţie a grupului să ia parte la 20 Decembrie a.c. la comemorarea Actului Unirii la Frankfurt/M în R.F.G.

S'a luat act cu satisfacţie de manifestările organizate de grupul nostru cu ocazia vizitei făcută la Geneva la 26 Oct. 1986 de către fratele nostru de suferinţă, de ideal şi membru al grupului, Părintele Gh. Calciu-Dumitreasa. La slujba religioasă oficiată, într'o mare biserică romano-catolică împreună cu Preoţii C. Târziu şi Damian Ionescu, au luat parte câteva sute de Români din toate grupările şi tendinţele, uniţi în dragoste creştină şi românească. Predica Părintelui a fost înălţătoare şi emoţionantă. Aceleaşi sentimente şi emoţii a trezit conferinţa Părintelui Calciu ţinută în seara aceleeaşi zile la Universitatea din Geneva, la care au luat parte si Elveţieni.

Asistenţa foştilor deţinuţi politici, a familiilor lor ca şi a celor persecutaţi de securitate, bolnavi şi lipsiţi de mijloace de existenţă, a reţinut atenţia celor prezenţi şi s'au luat măsuri concrete corespunzătoare.

Cu privire la organizare, s'a hotărît ca aceasta să rămână pe ordinea de zi pentru viitor, după ce se va lua contact cu cei care din motive justificate nu au putut participa la prezenta întâlnire.

Cu ocazia Noului An 1987, transmitem fraţilor noştri români din ţară şi din pribegie ca şi foştilor deţinuţi politici, convingerea noastră că Dumnezeu va ajuta să triumfe lupta pentru libertate şi dreptate a poporului nostru.

LA MULTI ANI! □

Dumitru IONESCU-GENEVA

ADUNAREA ANUALĂ A MEMBRILOR SOCIETĂŢII ACADEMICE ROMÂNE DIN GERMANIA

In ziua de 29 Decembrie 1986, la sediul Ramurii SAR din Germania a avut loc adunarea anuală a membrilor organizaţiei. După deschiderea şedinţei, la rugămintea preşedintelui, dl. Constantin Sporea, cei prezenţi, ridicându-se în picioare, au păstrat un minute de reculegere în memoria membrilor şi colaboratorilor SAR decedaţi în anul 1986: Nicolae Crişan, Mircea Eliade, Veturia Manuilă şi Nellu Manzatti.

Vorbind despre modul cum s'a afirmat organizaţia în perioada de timp dela ultima adunare a membrilor, dl Sporea a evidenţiat ecourile favorabile semnalate după distribuirea numărului 22 din Revista Scriitorilor Români. Cele peste 50 aprecieri elogioase înregistrate au fost exprimate în limbile: română, germană, engleză şi latină. Demnă de menţionat este în special scrisoarea adresată în româneşte de binecunoscutul scriitor german Hans Bergel, originar din Braşov, care a menţionat printre altele: "Sunt mândru că pot enumera între lucrările mele tipărite o traducere de această calitate". De asemenea, merită a se menţiona că valoroase periodice româneşti, în recenziile lor, au reprodus emblema revistei (Cuvântul Românesc, Lupta), fragmente de texte sau desene (Lupta) ori au publicat în mai multe numere aprecieri favorabile despre revistă (B.I.R.E.).

Cu satisfacţie s'a putut constata încă odată că în cercurile germane activitatea SAR este apreciată măgulitor, confirmare semnalată în ziua de 6 Noembrie 1986, când la Universitatea din München, în Sala Senatului a fost comemorată împlinirea unui an dela moartea profesorului Georg Stadtmüller. Cu acest prilej, profesorul Horst Glassl a vorbit despre activitatea cărturarului decedat privind colaborarea cu grupurile de refugiaţi din ţările blocului sovietic şi a evidenţiat în mod deosebit meritele SAR, subliniind că înfăptuirile ei depăşesc realizările altor organizaţii similare.

Numărul 23 din Revista Scriitorilor Români, care va fi gata la finele lunii Ianuarie 1987, va avea un conţinut bogat de 224 pagini. O parte din materialul inclus este dedicat lui Mircea Eliade: fragmente din creaţia lui, aprecierile altora despre marele scriitor, reproduceri de portrete şi fotografii ale decedatului.

Privitor la munca desfăşurată pentru buna reuşită a revistei, dl Sporea a exprimat regretul de a nu mai avea contribuţia valoroasă a doamnei Ioana Angelescu, deoarece dânsa a anunţat că încetează a mai colabora la revistă. In locul ei a fost cooptat inginerul Mihnea Romalo, care cu pricepere a ajutat esenţial la munca desfăşurată de ceilalţi trei coordonatori: Ion Cicală, Constantin Nagacevschi şi Constantin Sporea.

Corespondent

Aşa grăit-a Unchiul Sam:

ROMÂNIA NU MAI ESTE "NAŢIUNE FAVORIZATĂ"

—George DRAGU—

Guvernul american a hotărît că începând dela 1 Martie a.c. să se suspende Statutul de Naţiune Favorizată acordat RSR-ului.

In aceeaşi situaţie se află Nicaragua şi Paraguai.

România exportă anual în Statele Unite, fără a plăti taxe vamale, diferite articole în valoare de peste $500 milioane.

Motivul suspendării e că Bucureştiul "n'a luat nici o măsură ca să recunoască dreptul internaţional al muncitorilor."

Hotărîrea Departamentului de Stat este în acord cu legea votată de Congres, acum trei ani, care precizează ca ţările ce se bucură de această favoare trebue:

A) să pună o limită de vârstă atunci când se întrebuinţează mâna de lucru a minorilor:

B) Dreptul muncitorilor de a se înscrie în sindicat;

C) Dreptul sindicatelor de a se tocmi în ce priveşte salariul şi celelalte beneficii (vacanţă, pensie, concediu medical, etc. N.R.)

D) Un minimum de salariu;

E) Protejarea muncitorilor contra accidentelor şi muncii care periclitează sănătatea.

Tov. Nicolae Ceauşescu n'a respectat nici una din condiţiile impuse! Dovadă:

a) Elevii, în loc să fie pe băncile şcolii, sunt duşi pe câmp să culeagă recolta şi să execute tot felul de munci voluntare, patriotice, etc., iar vara sunt trimişi, tot "voluntari" în tabere de muncă, etc.

b) Cei care au încercat să formeze sindicate libere au fost exilaţi, bătuţi, arestaţi, omorîţi.

c) Conducătorii grevei minierilor de pe Valea Jiului, care au cerut un nou contract de muncă, au fost închişi, unii sunt şi azi dispăruţi iar alţii au murit în "accidente".

d) In loc de garantarea unui salariu minim, s'a introdus "acordul global" unde muncitorul e plătit pe baza producţiei, iar producţia depinde de proasta organizare: lipsa de piese necesare, lipsa de energie, maşini vechi nereparate, etc., toate acestea reduc producţia şi inclusiv leafa muncitorului.

In plus sunt obligaţi toţi cetăţenii, inclusiv bătrânii pensionari, să depună o muncă gratuită de şase zile pe an. Cine nu se prezintă este amendat.

e) Muncitorul, obosit că trebue să stea ore întregi la coadă ca să-şi cumpere de mâncare, lucrează în frig şi în întuneric, fapte ce contribuie la numărul mare de accidente. Remarcăm că în ţară este criză de medicamente, vată, pansamente, etc.

Ne oprim aci cu înşiratul dovezilor.

Ca încheiere subliniem o altă realitate: cu tot ajutorul primit din partea Statelor Unite, situaţia economică din RSR s'a înrăutăţit, iar muncitorul lucrează sub teroarea securităţii, iar în unele întreprinderi sub controlul armatei.

Fără sprijinul economic oferit de "Statutul de Naţiune Favorizată" viitorul politic al "Fiului Iubit", rămâne în cumpănă.

Sau, parafrazând pe Eminescu:

S'a stins viaţa falnicii Epoci! □

CE SPUN ROMÂNII DESPRE ROMÂNIA

Spicuim din scrisorile transmise de postul de radio Europa Liberă:

In dimineţile când tov. Ceauşescu trece pe Calea Victoriei, nu se poate intra la Biblioteca Academiei decât prin spate, poarta depe Calea Victoriei fiind ferecată cu lanţ până trece "Fiul Iubit."

***

"Nu cred că în istoria noastră, poporul român să fi traversat o perioadă atât de ruşinoasă, jignitoare şi lipsită de demnitate..."

***

"Sirul tot mai lung al cozilor şi felul alimentelor care se oferă populaţiei sunt de natură să scoată în evidenţă tirania şi cinismul actualilor conducători: carne fără carne, lapte fără lapte, unt fără unt ş.a.m.d."

Acordul dela Helsinki a avut darul să ne înşele din nou speranţele. Ne-am convins încădodată de naivitatea veştilor sau, în cel mai fericit caz, de faptul că politica acestora are obiective de lungă durată, la care vor beneficia generaţiile care vin după noi."

***

M'am bucurat ca un copil pentru câţiva metri de metrou făcuţi în plus dela o zi la alta...şi m'am întristat pentru alte zeci şi zeci de lucruri nedrepte şi condamnabile: întuneric, foame, minciună despre starea economică reală a României, sugrumarea adevărului, lipsa de libertate, minţirea cu precădere a tineretului şi copiilor privind trecutul neamului nostru."

Ziua recoltei

—Jean NEDELCU—

De bunăseamă că sunt un nemulțumit, unul din puținii care au curajul să spună lucrurilor pe nume. Dar unde să le spui, cine te ascultă și ce rezolvi prin protestul tău, un protest ce se pierde în tăcerea celorlalți? Totuși, în acea zi de 5 Octombrie eram un nemulțumit fericit. De ce? Ei, aici e cheia fericirii.

Cu o zi înainte primisem viza de plecare temporară în Statele Unite ale Americii, cumpărasem și biletele de avion pentru cursa TAROM din 15 Octombrie 1986. Cu biletele de tren Constanța-București în buzunar și cu valizele gata făcute trebuia să mai aștept zece zile, zece zile ce vor fi mai dulci în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente necesare traiului, întrucât în acea zi de 5 Octombrie se sărbătorea Ziua Recoltei. Fără să vreau mi-am amintit ce-a fost anul trecut în această zi la mitingul de pe Stadionul Pionierilor. Si tocmai atunci, în timp ce președintele Nicolae Ceaușescu își rostea discursul, un grup de muncitori adunați acolo începură să scandeze lozinca: "Ceaușescu Pe. Ce. Re., carnea noastră unde e?" Se pare că urechea sensibilă a celui mai "iubit fiu al poporului" a prins ecoul și până seara magazinele alimentare au și început să distribuie pachete cu carne de porc. Asta a fost atunci, azi n'o să se mai repete figura cu lipsurile în aprovizionare. Până și primul secretar al județenii de partid, tovarășul Ion Stoian, cumnatul președintelui, a motivat stingherit: "Avem unele lipsuri și greutăți în aprovizionare, și asta din cauza incompetenților din comerțul de stat, dar lucrurile se vor remedia". Mie, personal mi-a făcut această afirmație. Mă dusesem să-i ofer un exemplar din romanul Clandestin la Bord cu o dedicație pe măsura funcției ce o deținea.

In acea zi de 5 Octombrie 1986, eu, soția și fiul meu, ne-am sculat la ora patru dimineață și ne-am împărțit sarcinile. Soția a fugit la alimentara în speranța că va apuca să cumpere ceva brânzeturi, ouă, și poate o sticlă cu lapte în plus peste ceeea ce se dădea oficial pe tichet, eu, bărbat, mai rezistent, am dat fuga să prind rândul la măcelărie în speranța că voi apuca să cumpăr puțină carne, de care o fi numai carne să fie, iar pe fiul nostru l-am trimis la magazinul de legume și f fructe, sfătuindu-l: cumperi tot ce găsești, nu faci mofturi. Si vezi, ai grijă unde pui banii, la înghesuieli din astea hoții de buzunare mișună, nu altceva. Doar știi ce-am pățit când am obținut împrumutul dela reciproc.

In piața TOMIS NORD cozile se și formaseră la toate magazinele. Nu era lume multă, cam două-trei sute de persoane la fiecare coadă.

Abia pe la orele nouă cei dela brânzeturi, unde aștepta nevastă-mea, au anunțat că încă nu se primise nimic dela depozit în afară de laptele pe tichet, dar sunt speranțe. Tot așteptând, se făcuse ora 11 și speranțele începură să se destrame. Parte din oamenii ce stătuseră la coadă, printre care și soția mea reumatică și cu coloana în pioneze, convinși că stau de pomană, se hotărîseră să dea o raită și pe la Cireșica, să-i numere și acolo pe cei care stăteau la coadă și să se întoarcă acasă. In drum spre casă, cu sacoșa goală, cum mergea agale spre stația de troleu, se întâlni cu un grup de cincizeci-șaizeci de oameni ce alergau cu sufletul la gură dela alimentara Tic-Tac pe strada Cișmelei la vale.

- Ce-i oameni buni, se dă ceva, unde?

- Pește doamnă' o informă unul.

- La alimentara dela Cireșica' adăugă altul.

- Se dă afară, la două cântare' strigă o femeie bine informată.

Ce să le spună nevastă-mea, că și ea trecuse pe acolo acum patru-cinci minute și nici vorbă de pește și de două cântare? Dacă le-ar fi spus acest adevăr ar fi huiduit-o. Nu trecu mult și când să ajungă la troleu, un alt grup de oameni se buluceau dinspre alimentara dela Brotăcei spre piața TOMIS NORD. Aceleași întrebări le-a pus, același răspuns convins:

- La Piață s'a adus pui vii și costiță de porc. Tine-te după noi dacă vrei să apuci și dumneata ceva.

- Praful de pe tobă s'a adus' le-a strigat nevastă-mea din urmă. Eu l-am cumpărat, grăbiți-vă și voi. Ajunsă acasă, l-a găsit pe fiul nostru care se întorsese dela Aprozar.

- Asta-i morcovul mamă, ăștia-s cartofii, în rest doar tocană de legume pusă în borcane de anul trecut, murături sărate ocnă și cutii cu mazăre refuzată la export.

Morcovii și cartofii, niște gunoaie care n' au apucat să mai crească în pământ, în schimb amestecați cu țărână.

- Si responsabilul ce-a spus, nici azi când e ziua recoltei nu sunt speranțe să se mai aducă marfa? întrebă mama.

- Responsabilul a strigat la noi ca la o turmă de vite -explică băiatul. Hoo'tovărășeilor, nu mai mugiți de pomană. De unde să vă dau eu roșii, vinete, ardei grași, fasole verde, ceapă și fructe? Voi nu știți de nenorocirea dela Cernobil, nu știți că din cauza radiației nu s'a făcut nimic? Nici pepeni verzi nu s'au făcut. Si eu aș vrea să am marfă pe tarabă, să fac planul la vânzare și să ridic salariul întreg.

Eu am fost mai norocos. La măcelarie se aduseseră câteva navete cu picioruşe de porc, "adidași", cum le porecliseră gospodinele, și câteva navete cu tacâm de pasăre. Dar tacâmul din acea zi nu mai era la fel cu cel obișnuit, adică gheare, căpățâni, gâturi, aripioare și coastele coșului, nu, acum lipseau aripioarele, iar printre căpățânele puilor erau amestecate și căpățâni de rață și labe de rață. Se aduseseră și două navete cu parizer făcut cu amestec de faină din soia. Rupere de nori la parizer. Rupere de nori și la "adidași". Din sutele de oameni ce așteptaseră la coadă nici jumătate din ei nu și-au umplut sacoșa. Așa începură vociferările, înjurăturile, protestele.

- Unde-i marfa tovarășe responsabil, pentru ce ne-ai mințit că sunt produse suficiente pentru toată lumea?

Măcelarul zâmbi nevinovat:

- Dar ce-ai fi vrut tovărășele, să vă spun ce s'a adus și să vă înghesuiți ca rândul trecut, să-mi spargeți galantarele?

- Si atunci ce-i de făcut, sunt speranțe să se mai aducă și carne? întrebă o gospodină.

- Nu știu, nu cred, noi așteptăm.

- N'ar fi mai bine să dai dumneata un telefon la depozit, să știm dacă e cazul să mai așteptăm? propuse altă gospodină.

- Ușor de zis - se scuză măcelarul - dar la unitatea mea nu mai am telefon, a fost desființat din cauza economiilor.

- Atunci dă-ne te rog numărul depozitului, să telefonăm noi - am propus eu fără să-mi ies din calm.

Am căpătat numărul, m'am dus în casa unui vecin, am telefonat la depozit, dar șeful depozitului a fost și mai categoric:

- De unde-ai aflat numărul nostru?...a, a, dela măcelar. Atunci află că în depozit nu mai avem nimic, întrebați la abator. Numărul îl găsiți în cartea de telefon.

La abator secretariatul s'a spălat pe mâini:

- Intrebați la comercial, vă rog.

Am căutat numărul de telefon, l-am întrebat pe cel dela comercial, însă răspunsul a fost și mai laconic:

- Noi nu știm dacă vom mai avea tăieri astăzi, întrebați la desfacere, notați-vă și numărul de telefon.

Am notat, am telefonat dar funcționarul dela desfacere m'a lămurit buștean:

- Mai scutește-ne cu ziua recoltei tovărășele. Dacă ești curios să știi care e situația, întreabă la direcție.

La direcție mi s'a înfundat:

- Cine ești dumneata care vrei să afli secretul întreprinderii? și îmi trânti telefonul în nas.

Tocmai atunci intra pe ușă vecinul care nu fusese acasă. Auzind ce mă adusese la telefonul lui, îmi vorbi posac, așa cum îi era obiceiul:

- Cu altă ocazie să telefonezi dela dumneata, să nu-mi consumi mie impulsurile și să plătesc abonamentul cu majorări.

- Lasă vecine, nu te mai supăra - l-am luat eu cu duhul blândeții. Mai bine spune-mi ce ai găsit la Cireșica?

- Pe dracu'. Nici pește din ăla oceanic, congelat, nu mai era, pește din ăla pe care noi constănțenii nu-l prea cumpăram.

- De, ce să-i faci? Poate-l vom găsi după ziua recoltei.

- Dumneatale îți convine să glumești, ai căpătat viza de plecare în America, te-ai asigurat de mâncare și căldură, dar noi...noi ce vom face la iarnă? □

Sport

*Din lipsă de spațiu, pagina Sport nu a apărut în nr. din Ianuarie al ziarului nostru. După cum cititorii noștri știu, turul campionatului de fotbal Divizia "A" s'a încheiat la 14 Decembrie 1986. In clasament conduce, neînvinsă, Steaua, cu un avans de 6 puncte. Jucătorii militari au dominat autoritar prima jumătate a campionatului demonstrând o formă excelentă, profilându-se încă de pe acum în câștigători ai campionatului. Surprinzător de slabă a fost evoluția Sportului Studențesc, echipă care cu un an în urmă emitea pretenții la titlu, precum și a echipei U. Craiova, care se zbate în a doua jumătate a clasamentului. "Lanterna roșie" este deținută de Flacăra Moreni, care, după părerea noastră, este candidată sigură la retrogradare.

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XII-A

Corvinul	– Dinamo	3–5 (0–1)
Flacăra Moreni	– F.C.M. Brașov	0–1 (0–1)
F.C. Argeș	– F.C. Olt	0–0
Oțelul Galați	– Gloria Buzău	1–0 (1–0)
Petrolul Ploiești	– „U" Cluj-Napoca	1–0 (0–0)
Steaua	– S.C. Bacău	4–1 (2–0)
Sportul Studențesc	– Rapid	7–2 (2–2)
Univ. Craiova	– Jiul Petroșani	1–0 (1–0)
Victoria București	– Chimia Rm. V.	3–2 (2–0)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XIII-A

Chimia Rm. Vilcea	– Petrolul Ploiești	0–0
Rapid București	– Jiul Petroșani	3–0 (2–0)
F.C.M. Brașov	– Sportul Studențesc	3–2 (1–1)
Victoria București	– Univ. Craiova	1–0 (1–0)
Gloria Buzău	– Flacăra Moreni	3–1 (1–0)
F.C. Olt	– Corvinul	0–0
S.C. Bacău	– F.C. Argeș	1–0 (1–0)
„U" Cluj-Napoca	– Steaua	1–1 (0–1)
Dinamo	- Oțelul G.	2-0 (2-0)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XIV-A

Flacăra Moreni	– Dinamo	1–3 (0–2)
Steaua	– Chimia	2–0 (1–0)
F. C. Argeș	– „U" Cluj-Napoca	2–1 (0–0)
Jiul Petroșani	– F.C.M. Brașov	2–0 (2–0)
Corvinul	– S. C. Bacău	4–1 (3–1)
Sportul Studențesc	– Gloria	2–0 (1–0)
Univ. Craiova	– Rapid	1–0 (0–0)
Petrolul Ploiești	– Victoria	0–0
Oțelul Galați	– F. C. Olt	3–1 (2–0)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XV-A

Gloria Buzău	– Jiul Petroșani	1–0 (0–0)
F.C. Olt	– Flacăra Moreni	2–0 (1–0)
„U" Cluj-Napoca	– Corvinul	4–2 (2–0)
Chimia Rm. Vilcea	– F.C. Argeș	0–0
F.C.M. Brașov	– Rapid	2–1 (1–1)
Univ. Craiova	– Petrolul Ploiești	0–0
S.C. Bacău	– Oțelul Galați	0–0
Victoria București	– Steaua	0–1 (0–1)
Dinamo	- Sportul Stud.	0-1 (0-0)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XVI-A

Rapid	– Gloria Buzău	2–0 (0–0)
F. C. Argeș	– Victoria București	2–0 (2–0)
Sportul Studențesc	– F. C. Olt	0–1 (0–0)
Corvinul	– Chimia Rm. V.	6–2 (4–1)
Oțelul Galați	– „U" Cluj-Napoca	1–3 (0–2)
Jiul Petroșani	– Dinamo	2–0 (1–0)
Flacăra Moreni	– S. C. Bacău	2–1 (1–1)
Steaua	- Petrolul	3-0 (1-0)

••

MECIURI RESTANTE

Steaua	- Dinamo	3-0 (1-0)
Univ. Craiova	- Sportul Stud.	1-1 (0-0)
F.C.Olt	- Dinamo Buc.	0-0
Victoria	- Corvinul	1-0 (0-0)

••

REZULTATE TEHNICE ETAPA A XVII-A

„U" Cluj-Napoca	– Flacăra Moreni	6–1 (4–1)
Dinamo	– Rapid	2–0 (1–0)
F.C. Olt	– Jiul	1–0 (1–0)
Chimia	– Oțelul	1–0 (0–0)
Gloria Buzău	– F.C.M. Brașov	2–2 (1–1)
S.C. Bacău	– Sportul Studențesc	1–0 (0–0)
Petrolul	– F.C. Argeș	0–0

••

Bumbescu (min. 5) deschide scorul
(Fază din meciul Steaua-Dinamo 3-0)

••

CLASAMENTUL

1. STEAUA	16	14	2	0	39– 5	30
2. Dinamo	17	10	4	3	42–15	24
3. F.C. Olt	17	9	4	4	17–12	22
4. F.C. Argeș	17	8	4	5	17–11	20
5. Victoria	17	8	3	6	19–16	19
6. Petrolul	17	5	8	4	13–11	18
7. F.C.M. Brașov	17	8	2	7	18–21	18
8. Sp. Studențesc	17	7	3	7	27–17	17
9. S.C. Bacău	17	7	3	7	20–26	17
10. „U" Cluj.-Nap.	17	7	2	8	27–22	16
11. Corvinul	16	6	3	7	30–27	15
12. Univ. Craiova	16	4	7	5	12–13	15
13. Oțelul	17	4	6	7	15–17	14
14. Rapid	17	6	2	9	18–28	14
15. Chimia	17	5	3	9	21–34	13
16. Gloria	17	6	1	10	17–40	13
17. Jiul	17	4	2	11	13–24	10
18. Flacăra	17	4	1	12	13–38	9

*Si în cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal s'a încheiat prima jumătate a campionatului. Foștii lideri și-au păstrat pozițiile. In seria 1-a Progresul Brăila are un avans fragil de numai un punct, fiind urmată de trei echipe cu pretenții reale la primul loc. In seria a 2-a ASA Tg. Mureș și-a mărit la 3 puncte avansul față de Progresul Buc., avans care va fi foarte greu de recuperat în retur. In seria a 3-a FC Bihor s'a apropiat la numai 2 puncte de liderul Poli. Timișoara. Returul promite o luptă pasionantă.

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. PROGR. BR.	17	11	1	5	33-18	23
2. C.S.M. Sv.	17	9	4	4	20-10	22
3. F. C. C-ța	17	10	1	6	33-11	21
4. Poli. Iași	17	9	3	5	26-11	21
5. Steaua Mizil	17	8	4	5	28-23	20
6. Unirea Fcș.	17	9	2	6	19-20	20
7. FEPA '74	17	9	1	7	17-23	19
8. C.F.R. Pașcani	17	8	2	7	25-16	18
9. Prahova Pl.	17	8	2	7	20-19	18
10. Olimp. Rm. S.	17	8	2	7	21-24	18
11. Ceahlăul	17	6	5	6	26-26	17
12. Aripile Bc.	17	7	1	9	25-24	15
13. Delta Tulcea	17	7	1	9	24-30	15
14. C. S. Botoșani	17	5	4	8	14-20	14
15. Dunărea Gl.	17	6	1	10	24-21	13
16. Unirea Slob.	17	5	3	9	11-23	13
17. Minerul G. H.	17	5	1	11	20-30	11
18. Poiana	17	3	2	12	9-36	8

CLASAMENTUL SERIA A II-A

1. A.S.A. TG. M.	17	11	5	1	34- 9	27
2. Progr. Vulcan	17	10	4	3	23-12	24
3. Electroputere	17	8	3	6	27-16	19
4. Inter Sibiu	17	9	1	7	18-15	19
5. Gaz Metan	17	8	3	6	16-13	19
6. Sp. Munc.	17	7	3	7	24-20	17
7. Chimica	17	8	1	8	26-24	17
8. A. S. Drobeta	17	7	3	7	24-22	17
9. Mec. Fină	17	6	5	6	20-19	17
10. I.C.I.M. Bv.	17	6	5	6	18-18	17
11. C. S. T-viște	17	8	0	9	25-27	16
12. I.M.A.S.A.	17	7	2	8	21-30	16
13. ROVA	17	6	3	8	16-27	15
14. Pandurii	17	7	1	9	15-30	15
15—16. Tractorul	17	5	4	8	14-16	14
Carpați M.	17	5	4	8	21-23	14
17. Automatica	17	5	2	10	15-28	12
18. Autobuzul	17	3	5	9	14-22	11

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. „POLI" TIMIȘ.	17	9	5	3	39-23	23
2. F. C. Bihor *)	17	9	6	2	28- 7	21
3. Gloria B-ța	17	9	3	5	25-15	21
4. F. C. Maram.	17	8	4	5	30-12	20
5. U. T. Arad	17	9	1	7	25-25	19
6. C.S.M. Reșița	17	8	2	7	22-19	18
7. Strungul Arad	17	7	4	6	21-22	18
8. Min. Paroșeni	17	7	3	7	22-20	17
9. Armătura Zl.	17	7	3	7	27-28	17
10. Olimpia S. M.	17	7	3	7	20-28	17
11. Metalul Bocșa	17	7	2	8	21-23	16
12. Aurul Brad	17	6	3	8	21-23	15
13. Unio S. M.	17	6	3	8	18-22	15
14. Dacia Orăștie	17	7	1	9	24-32	15
15. C.I.L. Sighet	17	6	3	8	26-34	15
16. Min. Cavnic	17	6	1	10	26-27	13
17. Steaua C.F.R.	17	4	5	8	13-26	13
18. Mureșul Deva	17	4	2	11	13-36	10

* Echipă penalizată cu trei puncte

ŞTIRI SPORTIVE PE SCURT

*La Campionatele Mondiale de haltere disputate în luna Noembrie 1986 la Sofia, Nicu Vlad (cat. 100 kg) a obținut o performanță excelentă, câștigând toate cele trei medalii de aur acordate și titlul de campion mondial. De asemenea, el a stabilit un nou record al lumii la stilul smuls, cu 200,5 kg (v.r. - I. Zaharevici, URSS, 200 kg). De asemenea, Andrei Socaci (cat. 75 kg) a obținut trei medalii de bronz.

••

*La cea de a 27-a ediție a Olimpiadei de șah, disputată timp de două săptămâni (Decembrie 1986) la Dubai - Emiratele Arabe Unite - echipa feminină de șah a României, alcătuită din marile maestre Margareta Mureșan, Dana Nuțu, Elisabeta Polihroniade și maestra internațională Gabriela Stanciu, a reușit o performanță remarcabilă, cucerind medalia de bronz.

••

*La Campionatul Mondial de handbal feminin, disputat la Rotterdam (Decembrie 1986), echipa României a ocupat locul 5. Titlul a fost câștigat de URSS.

Nicu Vlad
Campion Mondial la haltere.

CUPA INTERCONTINENTALĂ

RIVER PLATA - STEAUA 1 - 0 (1-0)

*La 14 Dec. 1986, pe stadionul olimpic din Tokio, în fața a peste 80.000 spectatori, s'a disputat finala cupei intercontinentale la fotbal - echipe - dintre formațiile River Plata - Buenos Aires, Argentina și Steaua București, meci tradițional în care se întâlnesc câștigătoarele cupei campionilor europeni și cupei campionilor Americii de Sud. Meciul începe cu atacuri la ambele porți și în urma unei combinații cu Pițurcă, Belodedici înscrie (min.16) un gol validat și apoi anulat de arbitrul Jose Martinez (Uruguay) pe motiv de ofsaid. River Plata a câștigat la limită printr'un gol marcat de Alzamendi (min.28) în urma unei lovituri libere executate de Alonso. Mijlocașul argentinian a executat prompt lovitura liberă, pasând lui Alzamendi, care șutează puternic la poartă, Stângaciu deviază mingea în bară, de unde revine la Alzamendi care o expediază în plasă. Cu excepția fazei descrise mai sus, unde s'a lăsat surprinsă de rapiditatea fazei, apărarea echipei Steaua joacă aproape fără greșeală. De altfel Steaua a dominat majoritatea timpului, dovedindu-se superioară mai ales la mijlocul terenului. Argentinienii s'au apărat aglomerat, recurgând la numeroase trageri de timp. Dacă Steaua nu a câștigat, în ciuda a câtorva cocazii mari, aceasta se datorește jocului mai slab, static și fără imaginație, practicat de cele două vârfuri de atac ale militarilor, care a contrastat cu jocul în mișcare, imaginativ și vivace ale atacanților argentinieni. Dacă Steaua rezolvă această problemă a atacului, va deveni cu siguranță una din marile echipe europene. Formațiile echipelor:

STEAUA: Stângaciu - Iovan, Bumbescu, Belodedici, Weissenbacher - Balint, Stoica, Bălan, Bărbulescu (min. 71 Majaru) - Lăcătuș, Pițurcă.

RIVER PLATA; Pumpido - Gutierrez, Ruggeri, Gordillo, Montenegro - Enrique, Gallego, Alonso, Alfaro (min.87 Sperandio) - Alzamendi, Funes.

••

Balint și Montenegro într'o dispută pentru balon

DUCADAM

••

*Tradiționala anchetă a ziarului Sportul (România), la care participă antrenorii și conducătorii celor 18 echipe divizionare "A", precum și 18 cronicari ai ziarului, a ales pe H. Ducadam, portarul echipei Steaua, ca cel mai bun fotbalist român al anului 1986. De asemenea, o anchetă a presei sportive române a stabilit primii 10 sportivi ai anului 1986, după cum urmează:

Feminin:

1. TAMARA COSTACHE
2. Rodica Arba - Olga Homeghi
3. Maricica Puică
4. Lucia Toader, Chira Stoean Mariana Trașcă Doina Bălan, Viorica Ioja
5. Maria Sava
6. Reka Lazăr
7. Noemi Lung
8. Stela Pura
9. Aurelia Dobre
10. Ana Pădurean

Masculin:

1. NICU VLAD
2. Aurel Macarencu
3. Andrei Socaci
4. Helmut Ducadam
5. Angelin Velea Daniel Stoian
6. Iosif Tismănar
7. Marius Tobă
8. Francisc Vaștag
9. Vasile Andrei
10. Nicolae Bodoczi

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

ANCHETELE PISARILOR

Pisarii reseriști (Cuvântul PISAR înseamnă "Secretar domnesc, în Tara Românească și Moldova, gramatic, diac. -- Dicț. L.R.) după ce-au terminat o fulminantă anchetă unde au descoperit un fier de călcat încins, într'o croitorie, și un refrigerator reglat la maximum, într'o cofetărie, (despre care am scris la timp) acum au pornit o nouă anchetă și mai temerară descoperind geamuri sparte.

Pisarii care vor să concureze cu anchetele confraților din lumea liberă și să obțină un Pulitzer Prize, dau numărul și adresa blocului culpabil și nu s'au sfiit să-i întrebe pe locatari: "... când au de gând să pună acolo un geam" arătând către o fereastră prin care bătea vântul.

.. Nu ne interesează, nu este treaba noastră, să-l pună cine l-a spart!

..De câtă vreme se află fereastra în această stare?

..De peste un an!

După ce numără găurile dela geamuri și grămezile de gunoi observând atitudinea unora care nici măcar "nu vor să dea cu mătura" prin coridoare, pisarii își continuă ancheta civică și dezvăluie un complot și mai vârtos pus în calea progresului științific-socialist:

Pe aleea Lunca Fibrelor nr. 5, la blocul nr. 17, "Ușa dela apartamentul nr.68 era închisă cu ajutorul unor cârpe și avea CLANTA MONTATA PE DOS" (Sublinierile noastre!)

Ce veste senzațională pentru demnitatea presei românesti: o clanță pe dos!

(Notă: Stirile au fost compilate din articolul pe cinci coloane: "Ancheta noastră în asociații de locatari", "Informația Bucureștiului", 1 Decembrie 1986).

"FIUL" CA ȘI "TĂTUCUL"

Tătucul Rusiei, Stalin, a înflămânzit pe Ucrainieni ca să-i poată subjuga. Silozurile erau pline de grâne și păzite de soldați, în timp ce milioane de Ucrainieni mureau de foame.

Un film documentar, a fost prezentant la televizor publicului din Statele Unite și Canada. După ce au dezmințit ani de zile urgia din Ucraina autoritățile din Moscova au fost puse în fața dovezilor ce n'au putut fi dezmințite. A trebuit să treacă o jumătate de secol până s'a mărturisit adevărul!

Același lucru se întâmplă și în România.

"In agricultură--spune "Fiul Iubit"-am realizat de asemenea o creștere importantă, obținând cea mai mare producție de cereale din istoria țării." (R.L. 11!12!86)

In țară nu există pâine!

"CLIMAT GOSPODĂRESC"

Compilate din "Informația Bucureșliului": Lucrătorii dela unitatea de mase plastice a C.A.P. din Dobroiești, au folosit trei radiatoare improvizate ca să se încălzească... Restaurantul și rotiseria 'Union", pentru încălzirea apei folosea-- la orele de vârf-- un reșou!..la centralele ICRAL s'au găsit inutil în funcțiune corpuri de iluminat și reșouri...trebue oprită risipa pentru "întronarea unui responsabil climat gospodăresc". Care-i climatul gospodăresc? Frigul, întunericul și foamea.

MITROPOLITUL CUI?

Purtătorul de Cârjă al Ardealului, Mitropolitul Antonie, își publică opiniile în revista Patriarhatului Ecumenic din Geneva.

Antonie, vorbind în numele Patriarhiei Ortodoxe din București (a nu se confunda cu fosta Patriarhie Ortodoxă Română ce-a existat înainte de venirea comuniștilor, N.R.) afirmă că distrugerile bisericilor din țară "nu sunt chiar atât de grave, ci, eventual, justificate."

HOȚU-I CINSTIT ȘI CINSTITU-I HOȚ!

Pentru a compromite exilul, Bucureștiul a dat pașaport la mulți criminali de drept comun. Manevra a avut un succes temporar. Refugiații adevărați s'au strâns în jurul adevăraților refugiați și criminalii au rămas cu partidul.

Acum Bucureștiul a schimbat macazul. Câteodată celui fugit din țară i se fabrică un dosar că ar fi fost criminal și i se cere extrădarea.

Se citează cazul lui Eugen Zaharia, din Constanța care în 1983 a trecut Dunărea înnot și i s'a aprobat azil politic în Germania.

Intre timp autoritățile i-au fabricat un proces și l-au condamnat la 15 ani închisoare. Zaharia a fost arestat când a vrut să viziteze Franța și autoritățile intenționau să-l trimită în RSR.

A intervenit U.R.L. care a explicat judecătorului din Metz, vicleșugul autorităților românești.

Judecătorul a refuzat ordinul de extrădare.

"SE TOPESC" METALELE?

Despre bogățiile țării: aurul, argintul și uranium nu se dă nici o socoteală publicului.

Cât argint, cât aur, cât uranium se extrage din mine rămâne un secret de stat despre care nu se scrie și nu se vorbește.

Din când în când aurul, argintul, sunt vândute pe piața mondială, dar în țară nu se pomenește de astfel de tranzacții.

Cine ia banii, unde-i depozitează, pe ce nume îi depozitează și la ce bănci se depozitează, sunt mistere de care doar familia tov. Ceaușescu poate să ne lămurească.

PALAVRELE, PLENARELE ȘI PREȘEDINTELE

De Luni până Vineri, 8-12 Decembrie, Ceaușescu a trebuit să-și facă gargară ca să nu i se îngroașe coardele vocale.

In aceste cinci zile făuritorul de pace, binefaceri și alte afaceri și-a întins logoreea pe suprafața a cinci adunări entuziasmate: "Plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste", "Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român", "Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii", "Plenara Comitetului Central al P.C.R." urmată de "Lucrările Sesiunii Marii Adunări Naționale". (Rom. Liberă).

Platitudinile au fost planificate "In prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu" și într'o "atmosferă de vibrant patriotism... deplină unitate...puternică angajare revoluționară...etc." plus discursuri fulminate și inspiratoare.

S'a aplaudat, difuzat și publicat hotărîri ce vor duce imediat la ridicarea nivelului de viață și alte opintiri cu spirit de sacrificiu socialist.

Totul a progresat! Ce-a rămas pe loc este rația de mâncare, becul de 25 de wați și cele 9 grade Celsius de căldură în casă.

REZIDENȚI DE 3500 DE ANI

In apropierea podului Buda-Mihăilești, pe un promontoriu al terasei râului Argeș, a fost identificată o așezare datând din epoca bronzului. S'au dezvelit o locuință de mari dimensiuni, gropi de cereale și menajere, au fost găsite obiecte de uz casnic, vechi de cca 3500 de ani.

SUPRA OPTIMISM

In ședința din 5 Decembrie 1986 a CPE al CC al PCR s'a discutat rapid și s'a aprobat fulger planul de fericire pe 1987.

S'a precizat dezvoltarea "agriculturii, industriei alimentare, silviculturii și gospodăririi apelor...proiectele planului financiar centralizat al economiei naționale și bugetul de stat pe anul 1987." (Rom. Liberă).

Tov. Nicolae, ca să îndemne caii să tragă și mai greu, a dat din bici și a mai strigat un "Iii":

"...prevederile din planul financiar și bugetul pe 1987, trebue considerate la venituri, ca minime, iar la cheltuieli ca maxime."

Coadă la carne în București

"Cântarea României" a organizat suita "Zilele Filmului la Sate". Spicuim din titlul filmelor menite să amuze pe țărani: "Al patriei erou între eroi", "Un drum către milenii", "PARTIDUL, PATRIA, POPORUL, " etc.

••

Monumentul ciolovecului care ne-a eliberat țara a fost mutat din Piața Victoriei pe un rondou al șoselei Kisseleff.

Dezinformatorii au interpretat gestul--necesar din cauza construcției metroului--ca un act de "independență", dar uită să noteze un act și mai "independent": Pe locul unde domnește azi Ivan, eliberatorul rus, era statuia lui Ion, soldatul român care a murit pentru făurirea României Mari.

••

Un ziar din Apus (La Croix) scrie: Cu ocazia terminării podului de peste Dunăre dela Cernavodă se va dezveli statuia tov. Ceaușescu, înaltă de 40 de metri, și concepută ca să rivalizeze cu statuia lui Traian din Roma. Niculiță, sus pe pedestal, iar mai jos nevasta, odrasla și toată breasla celor care ne-au ucis neamul.

••

In RSR lucrurile se schimbă, scrie ziarul "Le Libre Belgique": "România merge din rău în mai rău. Observatorii străini se întreabă cât se va mai întinde dezastrul". Ce e mai trist e că nu se vede nici un semn de îndreptare, conclude autoarea articolului.

••

La Craiova a apărut prima trăsură cu cai. Ideea a fost salutată ca o nouă dovadă a progresului științific în drumul spre a economisi benzina.

••

Ca să poți să-ți cumperi o mașină Dacia, trebue să aștepți, cu banii depuși la bancă, circa 4 ani. Recent, cei care au fost pe listă încă din 1982, și-au putut obține mașina.

••

Metroul, după proiect, va fi terminat în 5 ani.

Puținele reclame care apar în ziarele din țară, anunță marfa dar rar îți indică și prețul.

••

RSR produce cca 150.000 de automobile pe an , iar la fabrica dela Pitești-Colibași lucrează 26.000 de oameni. Costul unei mașini în țară 70-90.000 lei și trebue să aștepți câțiva ani. Mașinile, exportate în 31 de țări, "sunt bune pentru orient!"

••

Nicolae Ceaușescu este cel dintâi președinte care poartă sceptru, simbolul autoritar al suveranului.

••

In lagărul de refugiați de lângă Belgrad, se află peste 1000 de Români.

••

In RSR studiază peste 3000 de studenți din Grecia și vreo 400 din Germania Federală. Ei trebue să stea un an în România ca să învețe limba, și apoi să se înscrie la universitate (de preferat medicina și stomatologia). Obținerea diplomei de doctor este aproape garantată.

••

Din cele 200 de telefoane publice instalate în municipiul Focșani și alte patru orașe din jud. Vrancea, nu funcționează nici măcar jumătate.

Aparatele sunt distruse prin gesturi impulsive, se fură piesele ori se introduc monede vechi, deformate ori bucăți de metal. ("Inf. Buc.")

••

Ultima aprobare a Statutului de Națiune Favorizată acordat RSR s'a făcut cu cea mai mică majoritate de voturi: 216 pentru și 190 contra. Dacă 14 deputați și-ar fi schimbat votul, tov. Nicolae ar fi rămas fără ajutor!

••

Schimbul comercial dintre Germania de Vest și RSR începe să scârțâie. Industrialiștii se plâng că nu primesc marfa la timp, și ceea ce primesc este sub standardul fixat. Un producător de articole sportive a declarat că preferă pe Bulgari care "fac același lucru de trei ori mai bine."

••

De aproape un an sănătatea tov. Ceaușescu a fost încredințată în mâna a trei doctori chinezi care-l păzesc în tură ziua și noaptea. Asta înseamnă un semn bun: Niculiță nu mai are încredere în doctorii români.

••

RSR este una din țările care acordă cetățenilor cele mai puține vizite turistice. De asemenea numărul turiștilor străini se reduce an de an. Ca rezultat Românul rămâne din ce în ce mai izolat de restul lumii.

••

S'au distrus toate podurile de piatră de peste Dâmbovița deoarece se lucrează la Canalul București-Dunărea. Pe deasupra "Dâmbovița apă dulce", pe dedesubt "Dâmbovița apă Reseristă".

••

In ultimii 15 ani cetățeanul cheltuiește un procent mai mare din leafă pentru mâncare și chirie.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

DEMONSTRAȚII ÎN CHINA

De necrezut dar adevărat! Studenții din Shangai, împreună cu mase de muncitori și o parte din populația din oraș au demonstrat împotriva scumpirii vieții, prin noile prețuri impuse de guvern. Dela aceste proteste, mulțimea de peste 50.000 de studenți și manifestanți, a trecut la cereri pentru libertate și democrație. Scăpată de teroarea maoistă, populația din China, a demonstrat că întreg mitul lui Mao, susținut de o propagandă fără precedent, nu a avut nici o rădăcină în popor. In încăierarea cu polițiștii, au fost arestați sute de studenți, iar răniți grav sunt și din rândurile polițiștilor, fiecare parte acuzând-o pe cealaltă de violență. Nu după mult timp însă, autoritățile comuniste, invocând sloganul ultracunoscut: "stabilitate și unitate", care înseamnă continuitatea hegemoniei comuniste, au reacționat, acuzând pe studenți de infiltrări "ideologice capitaliste", care barează drumul construirii socialismului.

Liderul comunist Deng a trecut la înlăturarea elementelor care au susținut demonstrațiile studențești.

Printre cei epurați cu această ocazie a fost secretarul general al partidului comunist chinez, Hu Yaobang.

CRUZIME CASTRISTĂ

Spaniolul Eloy Gutierez Menogo, care l-a ajutat pe Fidel Castro să ajungă la putere și-a dat seama imediat după instalarea revoluției din Cuba, de greșeala făcută și a criticat linia politică a dictatorului din Havana. Drept urmare, a fost condamnat de fostul lui tovarăș, la ani grei de închisoare. După 21 de ani executați în lagărele morții din Cuba, el a fost eliberat când ajunsese o stafie. Imediat după eliberare Gutierez a plecat în Spania vindecat pentru totdeauna de comunism.

EVADĂRI

Tehnica modernă a evoluat în toate domeniile, incluzând și evadările din închisori. Nu se mai sapă canale cu cozile de linguri ca pe timpul lui Monte Cristo, nici nu se mai taie gratii cu lame de bărbierit, trecute prin toate perchizițiile. Folosind debutul american din toamna trecută, când o femeie deținută a fost răpită cu un helicopter din curtea închisorii, doi Italieni înarmați, au sechestrat un helicopter al Crucii Roșii din spitalul San Camillo din Roma și au forțat pe pilot să zboare până în curtea închisorii Rebibbia, de unde au luat mai mulți deținuți, au zburat cu ei până la un teren de football, unde au aterizat și de acolo au dispărut cu o mașină ce-i aștepta. Ce surprize vor mai veni în viitor, vom vedea.

ATACUL IRANIAN

Mult așteptata "ofensivă finală" a Iranului se pare că a început în sezonul de iarnă, când ploile torențiale opresc vizibilitatea tancurilor și a aviației Iracului.

Ofensiva a început la sfârșitul lunii Decembrie, în partea de Sud, care a dus la un succes temporar, când Iranienii, având ca obiectiv cucerirea orașului Basra, au reușit să treacă strâmtoarea Shatt al-Arab, ocupând câțiva km din teritoriul Iracului.

Ofensiva a fost oprită, Iranienii suferind peste 25.000 de pierderi.

Acum două săptămâni, peste 35.000 de soldați iranieni au deschis al doilea front, în sectorul central, în partea de Est a capitalei, Bagdad. Această ofensivă a fost și ea oprită în urma pierderii a 15.000 de soldați iranieni.

Luptele continuă cu înversunare, ambele părți pretinzând că succesul este de partea lor.

SE TREZESC AMERICANII

Fostul laureat olimpic cu medalia de argint și mai târziu reprezentant al Statului Ohio, Sam Hall, a fost arestat la o bază aeriană din Nicaragua, învinuit de spionaj. In interviul luat de televiziune, după arestare, Hall a declarat că este un activ luptător anticomunist și împreună cu alți Americani conștienți, va forma o legiune străină americană, (de tipul Legiunii Străine Franceze) pentru a lupta contra subversiunii și a terorismului comunist, precum și la eliberarea țărilor cotropite de comunism.

CONSULAT SOVIETIC ÎN FLĂCĂRI

Consulatul sovietic din Montreal a fost cuprins de flăcări în urma unor circumstanțe necunoscute.

Datorită faptului că pompierii nu au fost lăsați să intre în incinta consulatului, clădirea a ars complet.

Decizia Sovieticilor de a lăsa consulatul să ardă în loc să accepte intrarea pompierilor în clădire. a stârnit curiozitatea asupra a ceea ce se afla la ultimul etaj.

Oficialitățile sovietice au refuzat timp de o jumătate de oră ajutorul pompierilor, fiindu-le teamă "că se vor găsi aparate de intercepție electronice, care se foloseau pentru spionaj", a declarat căpitanul unității de pompieri din Montreal.

Personalul consulatului a declarat că a refuzat oferta de ajutor a pompierilor, deoarece, "într'o ocazie similară, după ce pompierii au stins focul ambasadei sovietice din Ottawa, cu ani în urmă, o mulțime de dosare au dispărut".

ÎNCĂIERARE BALCANICĂ

Statele Unite au cerut țărilor membre din Alianța Atlantică, să nu intervină sub nici o formă în conflictul dintre Turcia și Grecia, iscat în orașul de frontieră grecesc, Fere, unde și-au găsit moartea doi soldați turci și un soldat grec, iar un alt soldat grec a fost rănit. Turcia și Grecia sunt amândouă membre ale Pactului Atlantic de Nord și cu asemenea aliați nu prea sunt șanse să lupți efectiv împotriva comunismului.

ROCADA MARE ÎN AFGANISTAN

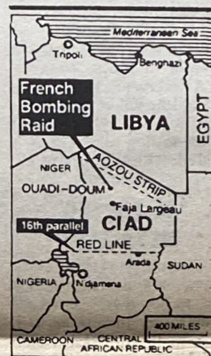

Inainte de a împlini șapte ani de dictatură, Babrak Karmal, a fost înlăturat fără nici o explicație și din funcția de președinte al Afganistanului, la 23 Nov. 1986. Poziția lui slăbise cu mult înainte, când la 4 Mai 1986, a fost înlăturat din funcția de conducător al partidului comunist din Afganistan și a fost înlocuit cu omul de mână forte, criminalul Najibullah, șeful securității din Afganistan și sluga devotată a Rușilor.

Toate aceste manevre de înlocuire a marionetelor uzate, sunt dictate de Kremlin. In noua înșelătorie rusească, noul președinte al Afganistanului este Haji Mohammad Chamkani, un șef de trib, care face nefastul joc al comuniștilor.

Impotmoliți în politica lor din această eroică țară, unde luptători neînarmați înfruntă moderna tehnică de război sovietică, Rușii încearcă o nouă diversiune de amânare a eliberării Afganistanului. Puternica reacție internă și internațională, împotriva genocidului rusesc din Afganistan, nu va putea fi indusă în eroare de jongleriile sovietice. Recent eliberatul din surghiun, savantul rus Andrei Zaharov, a declarat la prima sa întâlnire cu presa, urgenta eliberare a Afganistanului de către Ruși.

RĂZBOIUL DIN CIAD

Intâmplările recente din Ciad sunt rezultatul unei competiții dintre cei doi rivali nordici: Goukouni Oueddei, șeful trupelor de guerilă din Nord, susținut de Libia și Hissene Habre, noul președinte ales în 1982 al Ciadului, susținut de Francezi.

Din motive inexplicabile, acum trei luni de zile, Kaddafi a rupt legăturile cu Goukouni Oueddei pe care l-a arestat. In urma acestui incident, majoritatea trupelor de guerilă au trecut de partea guvernului, schimbând rolul politic pe care Libia l-a avut în Nord. Astăzi se poate spune că trupele lui Kaddafi au invadat Ciadul.

In recentele lupte, avioanele Libiei au atacat Arada, teritoriu guvernamental, trecând peste asa zisa linie roșie a paralelei 16, apărată de Francezi. Drept repercursiune, avioanele de bombardament franceze au distrus printr'un atac aerian instalațiile radar din orașul Ouadi -Doum, aproape de frontiera Libiei.

Franța a spus că a ales această țintă, neintenționând să intervină direct în luptele care duc la victoria trupelor guvernului.

DEMONSTRAȚIE COMUNISTĂ ÎN MANILA

Pe data de 23 Ianuarie a.c., trupele armatei filipineze au deschis focul contra celor 10.000 de demonstranți țărani, care, sub conducerea sindicatului procomunist cereau înfăptuirea reformelor agrare promise de Președintele Aquino în timpul campaniei electorale, ce a dus la înlocuirea lui Marcos.

Represiunea contra țăranilor ce încercau să pătrundă prin cordonul de securitate la Palatul Președintelui Corazon Aquino, s'a soldat cu 12 morți și 94 de răniți.

Imediat după incident, purtătorii de cuvânt ai Frontului Comunist Democrat, care reprezintă trupele de guerilă comuniste, au anunțat că vor suspenda definitiv negocierile cu reprezentanții guvernului actual. Ei au anunțat că trupele de guerilă ale noii armate populare (NPA) au început să se întoarcă la bazele lor din munți convinși că armistițiul încheiat între guvern și trupele comuniste, care va expira la 8 Februarie a.c., nu va aduce nici un rezultat concret.

Incercarea Președintelui Corazon Aquino de a termina lupta de guerilă comunistă, începută cu 18 ani în urmă, a fost torpilată de incidentul din 23 Ianuarie a.c.

"Acesta a fost un act provocator clar" - a declarat Generalul Ramon Montano, comandantul trupelor din regiunea capitalei.

AMBASADOR ROMÂN ATACAT

In ziua de 16 Ianuarie a.c. ambasadorul român din Liban, Florea Chitu, a fost atacat de un grup de indivizi care au tras asupra limuzinei ambasadei. Poliția a declarat că nu știe precis dacă a fost o intenție de răpire sau se urmărea omorîrea ambasadorului. Autoritățile române, s'au abținut dela orice declarație.

Cronica internațională

IMPERIALISMUL RUSESC ȘI INTERNAȚIONALISMUL PROLETAR

—George AUGUSTIN—

Situată în imediata vecinătate a Rusiei, România -victimă a agresiunii rusești, de secole- a căutat să-și salveze existența sa fizică, spirituală și politică, de amenințarea marelui colos.

Intinzându-se deopotrivă în Răsărit ca și în Apus, în Nord ca și în Sud, ciuperca rusească a înghițit toate țările mici, limitrofe, aruncând în imensul cazan al rusificării pe Polonezi, Estonieni, Lituanieni, Letoni, Iacuți, Gruzini, Cazahstani, Mongoli, Siberieni și Musulmani din Asia Centrală, Chinezi și Japonezi din insulele Pacificului. San-Petersburgul înlocuia toate credințele și icoanele cu tabloul pravoslavnicului țar, cu privirea flămândă de noi cuceriri și cu pieptul plin de decorații.

Imensele cuceriri nu puteau fi digerate ușor de pântecul nesătulului balaur rusesc și lenea provenită din procesul digestiei a adormit vigilența vajnicului cuceritor.

Din pulberea străzilor și din mlaștina socială au ieșit furnicile roșii și au devorat imensul imperiu, așezând comod, pe toată întinderea lui, basmaua roșie cu secera și ciocanul, purtată de mujicii răsculați, nu știau nici ei de ce, poate de lozinca "Nicivo"-ului sau de grandoarea ce le surâdea sub uniforma de comisar al poporului.

Darnici la început - din nepricepere- au lăsat cu larghețe de nababi improvizați, dreptul la autodeterminare a țărilor baltice, dar, treziți din beția succesului, noul țar și acoliții săi, au șters noile frontiere rămase după revoluție și au pornit la recucerirea teritoriilor ce s'au eliberat, să le aducă înapoi prin șiretlic sau forță.

Nici gruzinul Djugașvili din Tarițin - ajuns I.V.Stalin- nici șarpele cu ochelari mort de curând, aproape de suta de ani, care și-a zis Molotov, nici sinistrul Beria, răspunzători de uciderea a peste 15 milioane de oameni, în timp de pace, nu mai aveau nimic comun cu compromisa deviză a unirii proletarilor din toate țările.

Stăpân pe o țară cât un continent, rațiunea existenței altor partide comuniste pe întregul glob, nu era decât aceea de a consolida și existinde noul imperiu rusesc, sub falsa lozincă a internaționalismului proletar.

După revoluția comunistă din Octombrie 1917, nici un partid comunist din lume nu a existat decât în postura de agent al Rusiei. Spre rușinea lor, toate partidele comuniste au acceptat această poziție degradantă, numai pentru faptul că erau finanțate de Ruși.

Naivitatea unor romantici care credeau că în Rusia Sovietică a dispărut exploatarea omului de către om iar societatea comunistă este paradisul muncitorilor pe pământ, a sfârșit fie prin mărturisiri publice de desolidarizare ca cele ale lui Andre Gide, Panait Istrate sau Kravcenko, fie în fața plutonului de execuție a tribunalelor poporului.

Revoluțiile comuniste ca cea a lui Bela Kun în Ungaria sau a falsului Front Popular din Spania, nu erau decât brigăzi de șoc ale imperialismului rusesc. Actele de terorism ca incendierea Reichstagului de Gheorghe Dimitrov, sunt motive de propagandă în favoarea Rușilor, dar când făptuitorii lor își dau seama că au fost înșelați de Ruși și încearcă o desfacere din chinga Moscovei, sunt trimiși acasă în sicriu sigilat, pentru funeralii naționale.

Maturitatea politicii românești vis-à-vis de marele dușman, s'a dovedit și în înăbușirea revoluției comuniste în fașe -din Austria în primul războidar mai cu seamă în izgonirea hoardelor lui Bela Kun, asigurând viața pașnică a Ungariei pe cel puțin încă 40 de ani.

Lumea Apusului nu-i cunoaște pe Ruși și refuză să-i cunoască. Apusul preferă mercantilismul. Din 1917 până astăzi.

Au urmat după revoluția comunistă, târguieli obtuze, ale miopiei politice occidentale, care au netezit calea spre cuceriri a imperialismului rusesc. Germania în 1939 și Anglia cu America în 1943-45, au încurajat deopotrivă expansiunea teritorială rusească. Ca urmare a acestei politici a lumii libere, România a suferit agresiunea rusească și a pactului Ribbentrop-Molotov și a înțelegerii dela Yalta.

Nici un om politic român, cu judecată sănătoasă și dragoste de neam, n'a văzut cu ochi buni întărirea Rusiei, fie sub țari fie sub comuniști. Nu i-au crezut pe Ruși nici când veneau ca buni creștini și-i chemau la luptă pentru eliberarea de sub jugul otoman, nici când au venit ca "eliberatori de sub jugul nazist". In spatele acestor lozinci era goana după acaparare a slavismului nesățios.

Istoria predată acum elevilor din România, spune de independența dăruită de Ruși, Țării Românești. O insultă adusă eroilor români.

Independența României a fost cucerită pe redutele dela Smârdan, Grivița și Plevna și nu a fost primită plocon dela Ruși, care au fost salvați dela dezastru de baioneta dorobanțului român.

Pentru tot ce ne-a fost răpit de diplomați s'a plătit cu sânge românesc pentru eliberare. Rușii ne-au răpit Basarabia și Bucovina cu amenințări și șantaj, Românii le-au eliberat cu arma în mână. Ardealul nea fost vândut de puterile străine dar a fost realipit de armata română. In 1945 ca și în 1918, pentrucă aceasta a fost soarta neamului românesc. Inainte de a intra în Primul Război Mondial, oamenii politici din România, au cunoscut prețul Intregirii. Poate cel mai clar l-a rostit Titulescu: "Ne trebue Ardealul dar vom plăti cu jertfe. Nu se lipește carne de carne fără să curgă sânge."

Pe noi ne amenință însă pericolul rusesc. Nici după Primul Război Mondial, Apusul n'a înțeles nimic, și s'a ajuns unde suntem astăzi.

Marele colos a avut totdeauna destule resurse - Sfântă inocență Apuseană- pentru a păcăli omenirea și să-și întindă hotarele mai mult decât în cele mai ispititoare visuri de mărire, până în inima Europei.

Ce a rămas însă din lozinca internaționalismului proletar?

Vom apela doar la sursele din lagărul socialist, trâmbițat pe vremuri ca monolit politic, afirmație bazată pe prezența Chinei comuniste, putere-colos, deloc neglijabilă pe scena politicii mondiale.

Condusă uimitor de Mao Tze Dun, cu ajutorul total al lui Stalin, revoluția comunistă chineză, este unică în desfășurarea și evoluția ei. A face dintr'un miliard de oameni un miliard de roboți, nu este la îndemâna oricui și câți politicieni din lumea liberă nu și-ar dori în sinea lor această putere, chiar dacă aparent predică democrația...

Lagărul internaționalismului proletar care unea pentru prima dată Rusia și China într'un front comun alături de micile state conduse de oamenii Moscovei, era o reală amenințare pentru omenire, dacă ar fi existat într'adevăr, utopica unitate a internaționalismului proletar. Această aberație anti-naturală și antiumană, s'a dovedit însă un balon de săpun.

In primul rând, Rusia nu a acceptat nici o modificare a frontierelor cu China, deși în colosul sovietic sunt integrate teritorii imense, aparținând Chinei, răpite de Ruși pe timpul țarilor.

Internaționalismul proletar vizează desființarea statului; Rușii și Chinezii luptă pe planuri diferite pentru întărirea statului.

Rezultatul nu a întârziat și între țările comuniste Rusia și China, a izbucnit vechiul conflict iar din monolitul comunist s'a ales praful și pulberea...

Mai mobili în gândire decât Rușii, Chinezii au estompat mitul lui Mao, fără a-l scoate din mormânt cum au făcut Rușii cu Stalin și fără a-i dărâma statuile din orașe.

In dezavuarea cultului personalității lui Stalin, Hrușciov și membrii c.c.-ului au plătit o poliță postumă, umilirilor suferite din partea crudului gruzin.

In lărgirea democratică a lui Deng Xiao Ping, s'a ținut seamă de realități și nu de ranchiune.

Deși a apărut cu treizeci de ani mai târziu, noua orientare chineză a căpătat credit și a obținut clauza națiunii celei mai favorizate, din partea Americanilor.

In jocul ambiguu al Rușilor, răzbate subversiunea și de aici, suspiciunea în toate domeniile.

Dacă teoria internaționalismului proletar nu mai conține nimic substanțial în ea, decât o manevră de acțiuni subterane, cu agenți plătiți pentru derutarea naivilor, imperialismul rusesc continuă să fie un pericol pentru omenire și datoria conducătorilor politici actuali, este să curme din rădăcini acest pericol.

Să nu se uite: țările apusene au cucerit teritorii primitive pe care prin colonialism le-au civilizat, pe când Rusia cucerește teritorii civilizate, pe care prin comunism le aduce la primitivism. □

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Prima parte a activității politice planificate în 1985, cu ocazia întâlnirii dintre Președintele Reagan și Gorbaciov, la Geneva, a avut soarta planurilor cincinale din resere. Nu s'a realizat!

Este vorba de vizita pa care Gorbaciov urma s'o facă în anul 1986, în Statele Unite, urmând ca în anul 1987, Președintele Reagan, să viziteze Uniunea Sovietică. Drept urmare, agenda politică pe anul 1987, va fi mai condensată, în ea fiind rezervate ambele vizite, pentrucă anul 1988, fiind anul alegerilor președințiale în Statele Unite, orice vizită a președintelui american, scade din valoare, fiind ultimul an de președinție. Aceasta în cazul când cele stabilite la Geneva, mai rămân valabile.

Cunoscând seriozitatea cu care Rușii își respectă angajamentele semnate, suntem sceptici că cele două vizite ar putea avea loc în acest an. Gorbaciov, a făcut o tatonare a intențiilor americane, în întâlnirea de anul trecut din Islanda (foarte curios că partea americană a acceptat această întâlnire neplanificată) și a înțeles poziția fermă a președintelui american. Altă întâlnire din care nu ar rezulta nici un avantaj pentru Ruși, nu-l interesează.

Este oare îndreptățit Gorbaciov să adopte o poziție forte față de partea americană? Răspunsul este negativ.

Gorbaciov a luat în primire un colos plin de contradicții cu probleme externe și mai ales interne, nerezolvate, dereglat total, mergând încă în forța unei inerții, imprimate de violența teroarei. O societate inertă, roasă de corupție și alcoolism.

Măsura luată contra consumului de alcool, n'a dat rezultate. Rușii și-au procurat alambicuri primitive și-și fabrică băuturi, acasă. Alții cumpără la negru, dela contrabandiști. Cei mai norocoși îi asaltează pe turiști. In fabrici, muncitorii lenevesc și nu le arde nici de îndeplinirea planului, nici de comunism.

Națiunile din "temnița popoarelor" au început să miște. Fenomenul așteptat mai de mult, a început să iasă la lumină: naționalismul popoarelor incluse în Uniunea Sovietică! Nu este vorba de țările ocupate după al doilea război mondial: Lituania, Estonia, Letonia, Prusia Orientală, Polonia de Răsărit, Basarabia și Bucovina, care nu și-au pierdut nici o clipă conștiința lor, ci de națiunile din prima constituire a statului sovietic, când Lenin, recunoscând abuziva ocupare de către țări a teritoriilor cu populații autohtone, a admis constituirea republicilor sovietice, pe care le-a constituit în Uniune. Astfel, Ruși, Bieloruși, Ucraineni, Georgieni, Armeni, Iacuți și alte neamuri, au căpătat dreptul formal, de a avea o republică proprie, cu guvern local și dreptul la cultură în limba națională pe lângă limba rusească, obligatorie.

Păcăleala n'a ținut mult și Stalin, dându-și seama de pericolul dezintegrării statului sovietic, a păstrat formal, împărțirea administrativă dar, a distrus până în rădăcini, orice manifestare națională. Toată prigonirea naționaliștilor a fost în zadar. Popoarele nu pot fi stârpite așa de ușor.

Recent, în Kazahstan, republică sovietică musulmană, au fost mari ciocniri între Ruși și Kazahstani, pe motivul că liderul kazahstan din Alma-Ata, a fost înlocuit cu un Rus. In Armenia, Georgia, Ucraina și alte republici sovietice, focul mocnește.

Reacția lui Gorbaciov, a fost tipic comunistă, de distragere a atenției dela faptul principal. Presa sovietică și cea a lumii libere, a fost îndreptată spre eliberarea din exilul dela Gorki, a savantului Zaharov și a soției sale, care s'au întors la Moscova. Imediat după întoarcere, Zaharov a declarat că Rușii trebue să plece din Afganistan.

Intr'adevăr, pe plan extern, Afganistanul, a fost marea durere de cap a lui Gorbaciov. Cu peste 35 de mii de soldați ruși pierduți în Afganistan, rezistența mujahedinilor crește și înlocuirea lui Babrak Karmal cu Najibulah, nu a adus nici o schimbare.

A doua bombă a propagandei rusești, a fost difuzarea cererii de emigrare a cincizeci de familii evreiești din Statele Unite, care au declarat că nu pot trăi într'o țară cu droguri, violențe și crime și cer să se înapoieze în URSS. Ce va spune despre aceste înapoieri în Rusia, Anatol Saranski, vom vedea...

Studenții chinezi manifestând pentru democrație și libertate, n'au fost nici împușcați cu mitraliera, nici călcați cu tancurile. Deng Xiao Ping, cunoaște istorie, iar Pekingul nu este nici Berlin, nici Budapesta, nici Praga, nici Varșovia, nici București.

Rușii l-au eliberat din exil pe Zaharov, Evreii din America se întorc în Rusia, studenții chinezi obțin succese în lupta de emancipare democratică...

Vom vedea ce va aduce viitorul în lume!...

CRONICA VREMII

NEGOCIERILE DELA GENEVA

—Ion BOIERU—

La Geneva au reînceput, de curând, negocierile americano-sovietice pentru reducerea armelor nucleare și spațiale de care dispun America și Rusia Sovietică.

Aceste negocieri se găsesc în "runda" a șaptea și încă nu se pot face pronosticuri asupra eventualelor rezultate. Oricâte eforturi propagandistice a făcut Rusia Sovietică, cu speranța că va obține concesii esențiale din partea Americii, Moscova nu a reușit în acțiunile ei.

Sub conducerea politică a lui Reagan, nu s'au mai acceptat concesii unilaterale americane, cum s'a procedat în trecut, atât prin măsuri prezidențiale, cât și prin măsuri congresionale. In fapt, concret, Moscova a așteptat totdeauna dela Congresul American un fel de sprijin, pentrucă în acest congres nu există unitate de vederi, ci un amalgam de idei și interese, care nu sunt de acord între ele decât prin manipulări parlamentare și politice. Din motive de politică internă, sau din ignoranță în politica externă, o parte din Congresul American s'a găsit în disonanță cu Președintele Reagan, care a luat în serios pericolul comunismului sovietic, și a preferat să refuze un nou tratat, de dragul tratatului în sine, dacă acesta nu garantează o diminuare a perspectivelor de război. Nici un tratat anterior, între Americani și Moscova nu a redus pericolul unui război și nu a asigurat șanse superioare de pace și de relații corecte între cele două părți contractante. Toate tratatele au fost încheiate, oarecum în grabă, fie din speranță sau din nevoi speciale, de a satisface pe cineva, președinte, Congres sau aliați.

"Runda" de acum a negocierilor are loc într'un climat politic foarte încărcat, atât în Statele Unite cât și în Uniunea Sovietică. Președintele Reagan se găsește pe aceeași linie de fermitate față de Soviete și nu înțelege să semneze un tratat cu Moscova, numai pentru a rămâne în istorie ca unul din semnatarii de tratate. Această atitudine a lui Reagan este însă supusă unei critici acerbe din partea cercurilor "liberale" sunt obsedate de ideea unui tratat cu Sovietele, cu orice preț. Si presiunea acestor cercuri liberalo-stângiste este mai accentuată azi, după spectacolul ridicol care se face cu afacerea Iranului. Stângiștii americani socotesc că poziția politică a Președintelui Reagan este debilitată prin scandalul de presă și televiziune care se desfășoară în legătură cu afacerea Iranului.

Si din această cauză, stângiștii susțin că singura formă de "re-abilitare" pentru Reagan este stabilirea unui "agreement" cu Moscova în privința armelor nucleare, mai ales că Sovieticii sunt foarte concesivi, afirmă stânga americană. Această stângă americană nu acceptă niciodată tezele, pozițiile și propunerile americane; stângiștii promovează și aplaudă totdeauna propunerile și tezele sovietice. Chiar dacă ar fi numai această caracteristică a stângii politice din America și se poate spune categoric că această stângă este anti-americană.

Este greu de conceput că Reagan va cădea sub tentațiile stângii americane și va urmări să le satisfacă cerințele, ca să încheie un acord anti-nuclear cu Moscova, pentru singurul scop de a trece în istorie ca un pacifist semnatar de tratate. Problema este mult mai gravă, și ar fi o crimă politică să se îngăduie Rusiei Sovietice să obțină un nou tratat, prin care să li se dea avantaje militare pentru viitor, iar America să-și reducă poziția de superioritate militară pe care a realizat-o Președintele Reagan.

Oricâte diversiuni ar creea și ar susține liberalii stângiști din America (Congres și presă), ca să distragă atenția dela pericolul comunismului sovietic, aceștia nu vor reuși.

Afacerea cu Iranul este o diversiune organizată și amplificată de către adversarii lui Reagan, tocmai pentrucă acesta a reușit să refacă politica americană în structura ei cea autentică. Să restabilească principiile fundamentale de apărare națională și să pregătească mijloacele necesare defensive. A scos politica externă americană din mitologia unei prietenii americano-sovietice, ceea ce liberalii stângiști nu-i pot ierta lui Reagan. Insă , diversiunea lor, ridicolă și imorală, se va destrăma în curând, căci falsurile și minciunile nu pot prinde decât temporar, fără șanse de durată.

Comunismul sovietic este cel mai serios pericol al lumii contemporane și orice fel de negocieri politice și de dezarmare cu Moscova, care este centrala acestui comunism bolșevic, nu pot avea loc, astăzi, decât în perspectiva trecutului, în care Moscova nu a respectat niciodată tratatele încheiate. Si în perspectiva viitorului, pentru a putea stăvili nerăbdarea acestui pericol.

Aceasta este poziția lui Reagan în actualele negocieri; o poziție realistă și solidă. Ea nu poate fi clătinată de zvârcolirile stângiștilor care nu au răspunderea morală și politică a apărării naționale și nu reprezintă poporul american și aspirațiile sale.

Rusia Sovietică, pe de altă parte, are un interes urgent și presant să semneze un tratat de reducere a armamentului nuclear cu Statele Unite. Ea nu poate să se țină în curent cu dezvoltarea tehnologiei militare americane și dorește să facă să înceteze progresul acestei tehnologii americane, cel puțin temporar, în speranța că o va ajunge din urmă sau chiar o va depăși. Moscova dorește să câștige timp, pentru aceste scopuri militare, dar și din cauza condițiilor interne, generale, ale societății sovietice. In special, Moscova și Gorbaciov, urmăresc să "ucidă" proiectul lui Reagan de apărare strategică defensivă, prin care America se va putea pune la adăpost de atacul armelor nucleare. Proiectul lui Reagan este extraordinar, în viziunea și potențialul său. Din această cauză Sovietele se grăbesc să ajungă la un acord asupra armelor nucleare, sperând că Reagan va face concesii și va renunța măcar parțial, la proiectul său defensiv.

Stânga americană a sărit în "car" cu Moscova, pentru a solicita concesii lui Reagan, susținând că proiectul său este irealizabil. Insă, Sovieticii se tem de acest proiect și, de aici, insistența lor pentru anularea lui.

In orice caz, negocierile dela Geneva au început, și Moscova a trimis un reprezentant de calibru superior, celui anterior, și din motive de propagandă și din nevoia de a urgenta aceste negocieri. Rusia Sovietică este constrânsă să ajungă la o acomodare oarecare cu Președintele Reagan, căci orice impedimente se ridică în calea proiectului său defensiv, acest proiect nu va putea fi înlăturat. Perspectivele lui de realizare, chiar după plecarea lui Reagan, sunt încurajatoare, reale și raționale. Orice timp pierdut este în defavoarea Moscovei.

Acestea sunt semnele pe care le citim în constelația tratativelor dela Geneva. Lăsăm viitorului să confirme sau să infirme considerațiile noastre și comentariile marginale pe care le însemnăm aici, cu obligația de a fi contemporani conștienți cu faptele de azi și cu tendințele vremii noastre. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

PACEA SOVIETICĂ

La sfârșitul anului trecut, liderul partidului comunist din Afganistan, Babrak Karmal, adus la putere în urma invaziei rusești din anul 1979, și-a luat..."pălăria și bastonul", abdicând din postul de președinte și membru al Biroului Politic - Politbirou.

In vârstă de numai 57 de ani, Babrak Karmal, în urma fricțiunilor din sânul partidului și a luptelor interne dintre cei ce-l suportau și cei ce-l susțineau pe Najibullah, succesorul său la postul de secretar-general, a fost nevoit să-și ia... "ziua bună"...pe motiv de..."sănătate". Se crede însă că, adevăratul motiv ar fi fost cu totul altul, și anume, nemulțumirile Kremlinului, pentru performantele sale.

Ajuns la putere, când trupele sovietice invadatoare în țara sa de baștină, au dat jos și au asasinat pe Președintele Hfizullah Amin, Babrak Karmal a fost una dintre cele mai controversiale figuri din întreaga istorie a poporului său, dând naștere la luptele fratricide cu Musulmanii, dușmani de moarte ai comunismului și ai Sovietelor. Lupte ce continuă să se ducă între ei, ca apărători ai patriei lor natale, și trupele sovietice de ocupație.

Ca să nu rămână mai prejos decât Americanii, Sovieticii au vrut să-și aibă și ei...Vietnamul lor. Si l-au găsit în Afganistan, unde, cu fiecare zi ce trece, cad victime inocente ale unui război neîntemeiat și inuman, datorită rezistenței și luptelor de guerilă a patrioților afangi, sute de "cioloveci". Afganistanii, duc o luptă dreaptă, în apărarea patriei lor, în care rusnacii nu aveau ce căuta. Invazia din 1979 a trupelor sovietice, nu este absolut deloc întemeiată. Ba dimpotrivă, a pus Rusia sovietică într'o situație nespus de dificilă, din care nu știe cum să iasă, spre a arăta omenirii, o față curată.

Spune un proverb american: "It's hard to convince people of your peaceful intention when you are weaving a gun to them", ceea ce pre limba noastră românească înseamnă că:" E greu să convingi pe cineva de intențiile tale pacifice, când îl întâmpini cu pistolul". Si asta, se aplică, fără doar și poate, PĂCII SOVIETICE.

Comportamentul trupelor sovietice în Afganistan, dovedește cu vârf și îndesat, drama prin care a trecut acest popor iubitor de PACE.

Reproducem mai jos câteva mărturisiri ale celor ce au trecut prin aceste suferinți de nedescris, pentru a demonstra la ce grad anume a ajuns "neomenia" celor ce susțin anume că luptă pentru o "PACE" dreaptă și justă în lume, descrise și prezentate de către "Amnesty International", în raportul de 51 de pagini, acoperind întreaga perioadă de când trupele sovietice au ocupat Afganistanul.

Spune deci, această organizație internațională, cu sediul la Londra, că: dela ocuparea Afganistanului, au fost torturați sistematic, un număr nespus de mare de civili, suspectați de a fi disidenți, și aceasta s'a făcut, în cele mai multe cazuri, în prezența ofițerilor sovietici, și că, cei mai mulți dintre ei, au murit în urma acestui tratament inuman.

Spune iarăși mai departe "Amnesty International" că, cei ce au trecut prin aceste chinuri, au fost bătuți, li s'a smuls părul și unghiile, au fost siliți să execute anumite exerciții cu diferite greutăți atașate pe lângă corp, sub un soare arzător, până la inconștiență, sau să stea în conteinere cu apă rece, pe o vreme când temperatura era nespus de scăzută. Alții au mărturisit că au fost expuși la șocuri electrice în cele "mai sensibile părți ale corpului", iar alții că au fost expuși să vadă măcelărirea camarazilor lor de celulă.

Un student, în vârstă de 16 ani, a raportat că, în timp ce se găsea în închisoarea din Pul-e Charki, a fost martor ocular la schingiuirea unui deținut, al cărui cap a fost trântit iarăși și iară de pereții celulei, până ce, în cele din urmă, și-a dat sufletul.

Dându-și seama că Rusia Sovietică nu are nici pe departe șansa de a câștiga acest război, Gorbaciov a împărtășit Biroului politic că ar fi cazul ca să retragă trupele de ocupație din Afganistan.

Acest război ilegal, condamnat de întreaga lume liberă, a fost și este piatra de care se izbesc acum Sovieticii.

PACEA SOVIETICĂ, pe care Gorbaciov a vrut să i-o transmită Președintelui Ronald Reagan la întâlnirea lor din Islanda, e pacea mormântului. Poziția sa fermă, a salvat însă omenirea de un nou "holocaust".

Nicolae NOVAC